

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Släktens namn.....	92
Släktens vapen.....	92
Personregister	97

Tab.

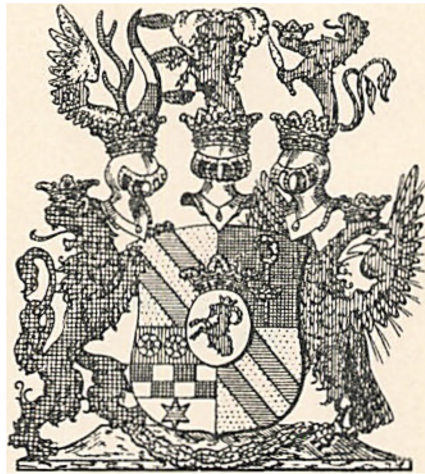
Öfverste Kjeld Christoffer Barnekows anor	1
Grefvinnan Margareta von Aschebergs anor	2
Grefve Adolf Barnekows anor	3

INNEHÅLL.

	Tab.
Stamtafla	I—IV
	Sid.
Inledning	1
Släktens förgreningar:	
I. Mecklenburg-grenen	5
II. Rügen-grenen	14
A. Ralsvik-linjen	19
B. den äldre Lancken-linjen	22
C. Reischwitz-linjen	22
D. Kubbelkow-linjen	23
E. Teschvitz-linjen	27
F. Poseritz-linjen	30
G. Silvitz-linjen	31
III. Danska grenen:	
A. den äldsta linjen	33
B. Ralsvik-linjen i Danmark	33
C. den yngre Danska linjen..... (Rügen-Silvitz-linjen i Danmark).	51
IV. den Svenska Rügen-Ralsvik-grenen.....	52
A. Friherre Christian Barnekows linje..... (den n. v. svenska friherrliga och grefliga grenen).	63
B. Rutger Barnekows linje	69
(den yngre Ralsvik-Lancken-linjen).	
Släktens gods och förläningar:	
1. i Mecklenburg	71
2. på Rügen	72
3. i Danmark.....	75
4. i Sverige	78

Anteckningarna äro gjorda med ledning af A. von Barnekows *Historisk-genealogiske Efterretninger om den adelige, friherrelige og grevelige familie von Barnekow* (manuskript), som erhållit det K. danske Videnskabernes selskab's guldmedalj. Öfriga källor: *Riddarhusets genealogier*; J. von Bohlen, *Der Bischoffsroggen auf Rügen*; Barfod, *om skånska adeln*; *De la Gardieska arkivet*; Weibull, *Skåne-land*; Cronholm, *Skånes politiska historia*; Ljunggren, *Skånska Herrgårdar*; F. Richardt, *Prospecter af danske Herregaarde*; Höjer, *Beskrifning öfver Sverige*; Sven Bring, *Handlingar och Påminnelser*; Styffe, *Bidrag till Sveriges historia ur utländska arkiver*; Hildebrand, *Sveriges historia*.

ANTECKNINGAR
OM
SLÄKTEN BARNEKOW

AF
A. BARNEKOW

· EGET FÖRLAG ·

Stamtafla

öfver ätten Barnekow.

Warthus Alverik Barnekow, riddare, lefde 1236
Alverik Barnekow, riddare, furstligt råd, 1256—72
Henrik Barnekow, riddare, rådsherre, 1284—99

Henrik Barnekow, riddare, furstligt råd, 1311—37
 har uppställts som ättens stamfader

Raven Barnekow, till Retzekow, riddare, svenskt riksråd, 1337—85

Reimar Barnekow, till Koryn, 1358—96
 g. m. fru Lucia. *Henrik Barnekow*, till Retzekow, 1358—96

Raven Barnekow, 1401—17

Morten Barnekow d. ä., till Teschenhagen,
 1400—34, g. m. Anna Plessen

Morten Barnekow d. y. till Ralsvik, 1500—40;
 g. m. Anna Krakevitz.
Stamfader för Ralsvik-linjen

Henning Barnekow, till Reischvitz, † 1602
Stamfader för Reischvitz-linjen
 (sid. 22)

Joachim Barnekow, till Klein-Kubbelkow, 1500-talet
Stamfader för Kubbelkow-linjen
 tab. IV.

Hans Barnekow, till Ralsvik och Birkholm, † 1559;
 g. m. Mette Oxte
Stamfader för Ralsvik-linjen i Danmark

Jörgen Barnekow, till Kjellerup, † 1567
 g. m. Anne Ravnsberg.

Raven Lucius Barnekow, till Lancken, 1523—72
Stamfader för d. ä. Lancken-linjen
 (sid. 22)

Johan Barnekow, till Ralsvik och Birkholm, 1555—1603;
 g. m. Ane Bille

Christian Barnekow, till Ralsvik och Vidtsköfle, 1556—1612;
 g. m. Margareta Brahe

Sophie Barnekow
 g. m. Eiler Gyldenstjerne

Hans Barnekow, till Ralsvik och Vidtsköfle, 1600—30
 g. m. 1:o Elisabeth Bille, 2:o Else Bülow

Lene Barnekow, 1603—58;
 g. m. Tønne Friis

Anna Barnekow, 1606—40;
 g. m. Henning Walkendorff

1. *Margareta Barnekow*, f. 1625; g. m.
 Christoffer Walkendorff

1. *Christian Barnekow*, till Ralsvik och Vidtsköfle, 1626—66
Stamfader för den svenska Rügen-Ralsvik-grenen
 (tab. II)

Christian Barnekow, son af Hans Barnekow (tab. I),
till Ralsvik och Vidtsköfle, 1626—66, naturaliserad svensk adelsman;
g. m. 1:o Elsa Ramel, 2:o Brita Skeel

2. *Kjeld Christoffer Barnekow*, till Ralsvik och Vidtsköfle,
1663—1700; g. m. grefvinnan Margareta von Ascheberg.

<i>Christian Barnekow</i> , frih., till Vidtsköfle, 1694—1762; g. m. grefv:n Victoria Stenbock Stamfader för den n. v. Svenska linjen	<i>Rutger Barnekow</i> till Ralsvik, 1695—1772; g. m. friherrinnan Mariana Lovisa Maclean Stamfader för d. y. Ralsvik-Lancken-linjen (tab. III)	<i>Magdalena Eleonora Barnekow</i> , 1696—1755; g. m. frih. Wilhelm Bennet	<i>Otto Magnus Barnekow</i> , 1698—99	<i>Brita Barnekow</i> , 1700—71; g. m. grefve Joh. August Meijerfelt			
<i>Margareta Barnekow</i> , frih:a, 1729—1805; g. m. frih. Carl Philip Sack	<i>Kjell Christoffer Barnekow</i> , frih., till Vidtsköfle, 1730—1818; g. m. frih:an Ulrika Hamilton	<i>Eva Barnekow</i> , frih:a, 1733—87; g. m. G. A. Klingspor	<i>Christian Barnekow</i> , frih. 1734—63;	<i>Brita Barnekow</i> , frih:a 1755—1808; g. m. frih. F. U. Wrangel	<i>Ulrika Barnekow</i> , frih:a 1736—1823; g. m. grefve Tage Thott	<i>Magdalena Barnekow</i> , frih:a 1742—98; g. m. Joen Philip Klingspor	<i>Adolf Fredrik Barnekow</i> , frih., till Björnstorp, 1744—87; ogift
<i>Charlotta Margareta Barnekow</i> , frih:a, 1770—1845; g. m. Diedrik R. Brunow	<i>Christian Barnekow</i> , grefve, till Vidtsköfle, 1773—1830; g. m. frih:an Amalia Ramel	<i>Brita Christina Barnekow</i> , frih:a, 1775—1823; g. m. grefve Otto Thott	<i>Ulrika Eleonora Barnekow</i> , frih:a, 1774—1823; g. m. frih. Christian Thott	<i>Kjell Christoffer Barnekow</i> , frih., till Spannarp, 1781—1875; g. m. 1:o Anna Brummer, 2:o Catharina Brummer			
<i>Ulrika Barnekow</i> , frih:a, 1800—69; g. m. grefve Tage Kjell Thott	<i>Kjell Henrik Barnekow</i> , grefve till Ugerup, 1804—63; g. m. grefv:n Ulrika Wachtmeister	<i>Sophia Barnekow</i> , frih:a, 1802—33	<i>Adolf Chr. Barnekow</i> , frih., till Moholm, 1805—54; g. m. 1:o frih:n Eva Gyllenkrook 2:o frih:n Eugénie Sture (se vidare svenska Adelskalendern).	<i>Malte Barnekow</i> frih., 1807—70; g. m. frih:n Amelie Raab	<i>Mariana Barnekow</i> , frih:a, 1808—48; g. m. frih. Claes Thott	<i>Clas Edvard Barnekow</i> , frih., 1809—78; g. m. frih:n Stanislas Wrede	

Rutger Barnekow, son af Kjeld Christoffer Barnekow (tab. II),
till Ralsvik, 1695—1772; g. m. frih:n Mariana Lovisa Maclean

<i>Kjell Barnekow</i> , 1737—50; ogift.	<i>Margareta Barnekow</i> , 1728—86; g. m. frih. Wilhelm Bennet	<i>Rutger Ludvig Barnekow</i> , 1731—54; ogift.	<i>Christian Adolf Barnekow</i> , till Ralsvik och Lancken, 1735—1804; g. m. Anna M. von Hartmansdorff	<i>Eleonora Mariana Barnekow</i> , 1740—1803; g. m. grefve And. Reinhold Wrangel
<i>Mariana Lovisa Barnekow</i> , 1770—1853; g. m. Svante Carlheim-Gyllensköld	<i>Rutger Christoffer Barnekow</i> , till Ralsvik, 1772—1838; g. m. Agneta Adlerstråle	<i>Christian Ludvig Barnekow</i> , till Lancken, 1773—1830; g. m. Charlotta von Platen af huset Silvitz	<i>Carl Edvard Barnekow</i>	<i>Mathilda Dorothea Barnekow</i>
	<i>Augusta Barnekow</i> , g. 1824 m. frih. Alfred Barnekow till Teschvitz			

Joachim Barnekow, son af Morten Barnekow d. ä. (tab. I),
till Klein-Kubbelkow, 1500-talet; g. m. Barbara Schmatzhagen, af huset Ventzvitz

<i>Morten Barnekow</i> , till Kubbelkow och Silvitz, 1540; g. m. Gertrude von Krassow af huset Dambahn	<i>Joachim Barnekow</i> , 1557.
---	---------------------------------

Erik Barnekow, till Kubbelkow och Silvitz, † 1583;
g. m. Christina von Kahlden af huset Rentz.

<i>Morten Barnekow</i> , till Kubbelkow, † 1637; ogift.	<i>Jörgen Barnekow</i> , till Silvitz, † 1630; g. m. Anna von Normann, af huset Jarnitz
--	--

Stamfader för Silvitz-linjen

<i>Morten Barnekow</i> , till Kubbelkow, 1599—1679 (tab. V).	<i>Erik Barnekow</i> , till Silvitz, † 1670; g. m. von Usedom af Cartzitz	<i>Jörgen Barnekow</i> , † 1663
---	--	------------------------------------

<i>Margareta</i> ; g. m. Balthasar von Berglasen	<i>Jörgen Arndt Barnekow</i> , † 1660; ogift.	<i>Erik Joachim Barnekow</i> , 1700-talet; g. m. von Depling	<i>Henrik Ernst Barnekow</i> , † 1678; ogift
---	--	---	---

Kuno Ernst Barnekow, till Silvitz, 1710; g. m.
Ursula Elisabeth von Oertzen, af huset Lubbersdorff

Henning Ernst Barnekow, till Silvitz och Dollahn, 1726—60;
g. m. von Scheele af Neclade

Wilhelm Zacharias Barnekow, till Dollahn, 1730—84;
g. m. Sophia Christina Juliana Amoene von Johnn

Stamfader för d. y. danska linjen

Christian Robertus Maximilian Julius Barnekow, 1767—
1830; g. m. Anne Christiane Tronier.
(se vidare Danmarks Adels Aarbog),

Morten Barnekow, son af *Jörgen Barnekow*, (tab. IV).
arfherr till *Kubbelkow*, 1599—1679;
g. m. *Anna von Ahnen*, af huset *Mulitz*

<p><i>Raven Barnekow</i>, till <i>Kubbelkow</i>. 1639—1704; g. m. 1:o <i>Ursula von Normann</i>, 2:o <i>Catharina von Segebaden</i>, 3:o <i>Maria von Bonow</i>. f. <i>Barnekow</i>, af huset <i>Lancken</i>,</p>	<p><i>Steffen Henrik Barnekow</i>, till <i>Poseritz</i>, † 1716; g. m. <i>Dorothea von Ahnen</i>. Stamfader för Poseritz-linjen. (sid. 30)</p>
---	---

3. *Jörgen Christoph Barnekow*, till *Kubbelkow* och *Teschvitz*, 1700—83;
g. m. 1:o *Maria Tugendreich von Rosen*, 2:o *Catharina Maria von Krassow*

<p>1. <i>Christopher Gottlieb Barnekow</i>, frih. till <i>Teschvitz</i>, 1740—1829; g. m. 1:o <i>Ulrika Anna Elisabeth von Usedom</i>, 2:o <i>Henriette von Platen</i> Stamfader för Teschvitz-linjen; hvarjämte från honom härstammar samtliga i Tyskland nu lefvande <i>Barnekowar</i>, med undantag af de icke friherrliga grenarna: till <i>Lancken</i> (som äro afkomlingar af <i>Rutger Barnekow</i> till <i>Ralsvik</i>) och till <i>Kubbelkow</i> (som äro afkomlingar af frih. <i>Christophers</i> broder, <i>Fredrik Christian</i>)</p>	<p>2. <i>Fredrik Christian Barnekow</i>, till <i>Kubbelkow</i>, 1749—94; g. m. <i>Fredrika von der Lancken</i> fortplantade Kubbelkow-linjen (sid. 26)</p>
--	---

<p>1. <i>Carl Ludvig Barnekow</i>, frih., 1768—1829; g. m. <i>Sophia von der</i> <i>Lancken</i>, af huset <i>Plüggentin</i>.</p>	<p>1. <i>Gustav Fredr. Wilhelm Barnekow</i>, frih., 1779—1838; g. m. frih:n <i>Henriette von Cornberg</i></p>	<p>1. <i>Christoph Gottlieb Barnekow</i>, frih., f. 1781, g. m. <i>R. von Schwanefeldt</i>.</p>	<p>1. <i>Adolf Fredrik Barnekow</i>, frih., 1784—1817; g. m. <i>Ida von Beyer</i>.</p>	<p>2. <i>Alfred Barnekow</i>, frih.. f. 1795.</p>
<p><i>Gottlieb C. Ulrik Barnekow</i>, frih., till <i>Sissow</i>; g. m. <i>Franciska von</i> <i>Hagemeister</i>, af <i>Clausdorf</i></p>	<p><i>Gustav Barnekow</i>, frih., f. 1816; g. m. <i>Marianne von Rommel</i></p>	<p><i>Albert Barnekow</i>, frih.</p>	<p><i>Ulrik Barnekow</i>, frih., f. 1816; g. m. frih:n <i>Sophie Barnekow</i> af huset <i>Sissow</i></p>	<p><i>Christoph Rutger Barnekow</i>, frih., f. 1825</p>

ANTECKNINGAR
TILL
SLÄKTEN BARNEKOWS HISTORIA.

Att den urgamla ätten Barnekow härstammar från det nordligaste Tyskland torde få tagas för afgjort, men huruvida dess första ursprung är att söka i Mecklenburg, Pommern eller Rügen är en fråga, som icke kunnat med full säkerhet besvaras¹. Visserligen omnämnes släkten i gamla urkunder från Rügen såsom en af de äldsta adliga ätter, som där under flera århundraden oafbrutet ägt riddargods, liksom den fortfarande på denna ö besitter ansevärliga egendomar; dock är det mera som talar för, att släkten först framträdde i Mecklenburg. Att de mecklenburgske och de rügenske Barnekowarne i forna tider fört mer eller mindre skiljaktiga vapensköldar kan icke i och för sig utgöra tillräcklig grund för det af flere gjorda antagandet, att här skulle hafva funnits tvenne släkter Barnekow af helt och hållet olika härstamning; ty det har dock ofta förekommit, att skilda grenar af samma adliga släkt fört skilda vapen. Det nämnda antagandet har säkerligen varit närmast föranlett af svårigheten att, med den högst ofullständiga kunskap vi äga om denna släkts äldsta historia, sammanföra de olika grenarne till ett helt. En omständighet, som ganska kraftigt talar för släktens mecklenburgska ursprung, är, att dess äldsta kända egendom ligger i Mecklenburg. Det adliga godset Barnekow i amtet Grevismühlen, icke långt från Wismar, är nämligen, så vidt kunnat utrönas, äldre än någon annan af de egendomar eller byar med detta namn, som finnas på andra håll; såsom byarne Hohen-Barnekow och Lütken Barnekow i franzburger-kretsen i närheten af Stralsund, af hvilka den först-

¹ Här må för öfrigt erinras, att gränserna mellan Mecklenburg och Pommern samt mellan Pommern och Rügen i forna tider varit föga skarpa och konstanta; så t. ex. benämndes en tid hela området mellan Peene och Recknitz: Lante (d. ä. landet) Rügen till skillnad från ön Rügen.

nämnda på 1600-talet såsom förläning innehades af en skotsk baron Erskine. På Rügen, i socknen Sagard, ligger byn Barnekewitz (nu tillhörande släkten von der Lancken), hvilken står upptagen i en matrikel från 1294 öfver den råg-afgift, som af Rügen skulle utgå till biskopsstolen i Roskilde. Och i socknen Altefähre ligga gårdarna Gross-Barnekewitz och Klein-Barnekewitz.

Att namnet Barnekow är urgammalt i Mecklenburg synes af en förteckning öfver biskopen Gottschalks af Ratzeburg (1229—1235) egendomar. I denna förteckning omnämnes en by Barnekow, om hvilken det heter: "In Parochia Gressowe: Barnekowi slavi sunt, nullum beneficium est." D. v. s., de i Barnekow boende vender skulle, såsom varande hedningar, icke vara tionde-skyldiga till biskopen. Venderna hade nämligen endast att erlægga den s. k. Biskopotinza eller "census slavorum", som bestod i: 3 mått (Kuritz) råg, 1 skilling, 1 bunt lin och 1 höna af hvarje gård.

Vidare må erinras, att personer med namnet Barnekow förekomma i Mecklenburg-Pommern långt tidigare än på andra ställen. Sålunda finner man i släkterna Suhms och Normanns stamtaflor en *Sabina Bernecow*, som, så vidt kunnat utrönas, måste hafva lefvat på 1100-talet; samt en *Ilsabe Barnecow*, som lefvat senast år 1,000. Af flere författare anföres också, att på 1100-talet funnits Barnekowar i Mecklenburg, hvilka därifrån sednare inflyttat till Rügen. I Mecklenburgska dokumenter från 1200-talet förekommer ständigt namnet Barnekow; under det att man från den tiden icke känner till någon med det namnet på Rügen. I ett fredsfördrag 1310 mellan Erik Menved af Danmark och härtig Witzlav af Rügen, hvarigenom den sednare blef länsherre öfver flera af de vendiska länderna och öfver en del af Gnöyen i Mecklenburg, i d. v. distriktet Rostock, vid pommerska gränsen, förekommer följande passus: "Wi haffue befalet wore vasaller at tiene hannem sammesteds som deres rette Lehns-Herre; Hand skal igien wære dem en gunstig Herre, særdelis de af Bernekow, at nyde deres Slotte og Gods fri, og at de tiene hannem som tro vasaller" (Hvitfelds Danske Chrönika). Denna förläning af land i Mecklenburg till hertigen af Rügen har antagligen varit en anledning till att Barnekowar och andra besuttna vasaller i Gnöyen inflyttat till Rügen¹.

¹ "År 1310 kom den del af Mecklenburg, där det gamla stamgodset Barnekow i grannskapet af Wismar, är beläget, under hertigen af Rügen" (Ljunggren).

Härtill har också kunnat bidraga en annan, kort därefter inträffande, politisk tilldragelse. Då nämligen den gamla rügenska fursteätten utdog 1326 med Witzlav III och strid uppstod om successionen, gaf Christoffer II af Danmark, som ville begagna detta tillfälle att göra Danmarks gamla länsrätt gällande, landet i förläning åt furstarna af Mecklenburg och Werle. Rügen förklarade sig emellertid för hertigen af Pommern, hvilken också, sedan han i en drabbning öfvervunnit de Mecklenburgske furstarne, tvang desse att, emot ett kontant vederlag, afstå från sina anspråk på Rügen.

Allt tyder sålunda på, att släkten, som sedan urminnes tider haft sitt stamhåll i Mecklenburg, har därifrån inkommit till Rügen. I 13:de, 14:de och 15:de århundradena har släkten haft stort anseende och vidlyftiga besittningar i Mecklenburg. Namnet anträffas här ofta i offentliga handlingar och många af släktens medlemmar, såsom riddarne Alverik, Henrik, Ulrik, Raven, Reijmar hörde till de mäktigaste af Mecklenburgs adelsmän. Men efter denna långa blomstringstid sjunker släkten plötsligt emot slutet af 1400-talet i inflytande, ställning och medlemsantal. På 1500-talet förekommer namnet alltmera sällan, till dess det slutligen försvinner. I en förteckning från år 1600 öfver samtliga godsägare i Mecklenburg, till ett antal af omkring 500, anträffas icke namnet Barnekow, och gods som förut tillhört släkten äro här uppförda med andra ägare; sålunda ägdes nu, bl. a., Gustevel af Claus Cramon, stamgodset Barnekow af Joachim Plessen, Golchen af Jürgen Prehn till Redef, o. s. v. Under Erik Menved och Christoffer II, hvilka, såsom nämndt, hade länshöghet öfver de vendiska länderna, kommo flera Barnekowar från Mecklenburg till Danmark, såsom riddarne Ulrik, Claus, Johan, Henrik. På 1400-talet blefvo de, såsom varande innehafvare af biskopsgodsen på Rügen, de roskildske biskoparnes länsmän. En medlem af denna gren Hans (Johan) Barnekow på Ralsvik, flyttade 1543 till Danmark och blef där naturaliserad 1547 såsom Dansk adelsman och länsherre. I Danmark blefvo Barnekowarne snart befryndade med landets förnämsta ätter, förvärfvade sig betydliga egendomar och uppnådde de högsta ämbeten och värdigheter.

Efter freden i Roskilde öfvergick riksrådet Hans Barnekows ättgren till Sverige.

Här förekommer icke någon Barnekow förr än i 14:de århundradet. År 1342 omtalas en riddare Barnekow, som stod i gunst hos

Magnus Smek. När Albrekt af Mecklenburg blef vald till konung, åtföljdes han till Sverige af denne Raven och hans två bröder. Men då Albrekt förlorade sin krona, återvände de med honom till Mecklenburg, och därefter anträffas icke någon Barnekow i Sverige förrän år 1658, då Christian Barnekow blef svensk undersåte.

På samma gång släkten utbreddes sig i Danmark och Sverige, fortfor den dock att flörera på Rügen, som därför med rätta har kallats dess hem och fäderneö. Ty om också släkten sedan urminnes tider existerat på Tysklands nordliga fastland, så kom den dock tidigt till Rügen, där den förvärfvade sig betydliga gods och där den ständigt varit bofast ända in i närvarande tid. Redan i början af 1500-talet hade släkten på Rügen 5 hufvudgrenar: Ralsvik, Silvitz, Coseldorf-Kubbelkow, Lancken d. ä. och Reischvitz, hvilka alla voro besuttna. Lancken-linjen dog ut på 1600-talet. På 1700-talet bildades två nya linjer: Teschvitz och Poseritz; men då den sistnämnda, äfvensom Reischvitz-linien, åter gick ut under senare hälften af 1700-talet, så återstodo på Rügen endast 4 hufvudgrenar, nämligen Ralsvik, Kubbelkow, Silvitz och Teschvitz. Af dessa, som fortfarande existera, äro endast de 3 sistnämnda Rügenska i egentlig mening, såsom ledande sitt ursprung från den stam, som efter inflyttningen till Rügen oafbrutet varit där bofast; då däremot den på Rügen nu lefvande Ralsvik-linjen (med dess sidogren, den yngre Lancken-linjen) härstammar från förenämnde Hans Barnekow, som 1543 inflyttade till Danmark. Oakadt nämligen grenen blef dansk 1547 och 1658 öfvergick till Sverige, var den fortfarande i besittning af Ralsvik. Och då öfversten Kjeld Cristoffer Barnekow på Vidtsköfle dog år 1700, erhöll hans äldste son Christian de skånska godsen, hans yngre son Rutger de rügenska och hans dotter Brita de själlandska. Sålunda äro de nu lefvande svenska Barnekowarne ättlingar af den äldsta sonen och de tyska Barnekowarne till Ralsvik och Lancken ättlingar af den yngre sonen; härstammande alltså dessa sistnämnda från den gren, som, efter att hafva kommit från Mecklenburg till Rügen, har därifrån gått till Danmark, från Danmark till Sverige och från Sverige åter till Rügen.

Rügenska Barnekowar hafva under olika perioder varit bosatta i Pommern, men de hafva aldrig där bildat någon särskilt gren. Icke heller hafva de medlemmar af Rügen-grenen, som varit anställda i

preussisk tjänst, bildat någon preussisk gren, utan ständigt bibehållit förbindelsen med Rügen.

Förutom den adliga släkten Barnekow påträffar man här och där i norra Tyskland borgerliga släkter med detta namn; i Rostock har funnits en sådan, som nu lefver i Mecklenburg; antagligen har den kommit från godset Barnekow. Äfven i Ghingst på Rügen finnas Barnekowar af borgerlig släkt.

Släktens förgreningar.

I.

Mecklenburg-grenen.

Af Suhms och Normanns stamtaflor synes att, såsom förut nämnts, Barnekowar funnits i Mecklenburg omkring år 1000. Därefter har man icke anträffat någon med det namnet förrän år 1236, då en mecklenburgsk riddare *Warthus Alverich von Barnekow* har bevittnat biskopen Ludolphs af Ratzeburg stiftelsebref för Benediktinerklostret Rehn. En *Alvericus*, tydligen densamme, förekommer i det förut omnämnda registret öfver tionden till Ratzeburgs biskopsstol i Grassow. I detta register skrives Alvericus såsom innehafvare af tionde-inkomster från byar i Grassow, där äfven byn Barnekowe, som utan tvifvel uppkallats efter honom, låg.

En riddare *Alvericus Barnekow* (antagligen en son af Warthus) förekommer som vittne i furst Johans Theologi af Mecklenburg skrifvelse, utfärdad i Wismar 1256, hvarigenom denne till biskop Friederich af Ratzeburg afstår patronatsrätten öfver åtskilliga kyrkor. År 1260 bevittnar Alvericus en skrifvelse af furstarne Johan, Henrik och Albrekt af Mecklenburg rörande en tvist med biskopen af Ratzeburg. Föröfrigt förekommer Alvericus i flera offentliga handlingar intill år 1272; och benämnes där omväxlande: Castellanus, Castrensis, nobilis vir, furstligt råd.

En *Johannes Barnekow* omnämnes i ett af furst Witzlav af Rügen utfärdadt köpebref 1253.

Bröderna *Heinricus* och *Reimerus*, riddare (antagligen söner af Alvericus) äro de första man därefter anträffar (1284—99). De voro ridderliga rådsherrar hos furstarne Johan och Henrik af Mecklenburg.

I början af 1300-talet lefde bröderna *Ulrik* och *Rave Barnekow*, af hvilka isynnerhet den förstnämnde synes hafva åtnjutit stort anseende. Han omnämnes 1307 i en förlikning mellan kon. Erik Menved och furst Henrik af Mecklenburg, med hvilken sistnämnde han gick i borgen vid ett fredsslut mellan den i Danmarks historia bekante grefve Gert af Holstein och staden Lübeck. 1315 bekräftade han en förening mellan Erik Menved och Witzlav af Rügen och var därvid borgensman för den förstnämnde. Den i fredsfördraget 1310 mellan Erik Menved och Witzlav förut anförda klausulen om särskilt skydd för "de af Barnekow" i deras besittningar har afscende på Ulrik och hans närmaste släktingar. 1318 gick denne i Vordingborg i borgen för Erik Menved, då Stegeborg pantsattes till marsken Nils Olufsen.

Samtidigt med dessa lefde: *Gottschalk Barnekow* och *Claus Barnekow*, riddare; den sistnämnde var 1315 löftesman vid förlikningen i Nyborg mellan Erik Menved och härtig Erik af Sönderjylland; samt *Johan Barnekow*, som blef slagen till riddare vid en tornering i Rostock 1311, han bekräftade 1316 i Rendsborg en förening mellan Erik Menved och herrarne af Werle.

I hvilket släktskapsförhållande här ofvan nämnde riddare stått till sednare bärare af namnet, eller om någon af dem varit med dessa identisk, har icke kunnat utrönas.

En *Johannes Barnekow*, canonicus i Ratzeburg, står som vittne i en förlikning 1323 mellan Henrik af Mecklenburg och biskopen af Ratzeburg. Vidare omtalas bröderna *Henrik* och *Reimer Barnekow*. Den först nämnde, furstligt råd, blef slagen till riddare af Erik Menved i Rostock 1311; han benämnes flerstädes advocatus (fogde, läns-herre). Hans namn förekommer ständigt i offentliga handlingar under åren 1320—37. Den 21 januari 1329 blef han af furst Henrik Leo insatt till förmyndare för dennes söner Albrekt (Albrekt den store af Mecklenburg) och Johan VIII. I detta dokument kallas han "Eques auratus", en värdighet som gaf riddaren rätt att pryda sin hjälm och sköld med guld; den 12 november s. å. underskref han som borgensman förlikningen mellan Christoffer II och dennes halfbroder grefve Johan af Holstein, hvarigenom den sistnämnde kom i besittning af Skåne. *Denne riddare Henrik har uppställts som släktens gemensamme stamfader.*

Han hade 4 söner: *Raven* (Rafn, Ravn, Rave, Carvinus), till Retzekow, *Henrik*, armiger, *Ulrik* samt *Gottschalk*, till Nanterow.

De 4 bröderna omnämnas ofta under åren 1337—85, isynnerhet: *Raven Barnekow*, som var en mäktig riddare, furstligt råd och en af de mest ansedda stormän i Mecklenburg på sin tid. Han stod högt i gunst hos kon. Magnus Smek, så att han under ett besök hos denne 1342 förmådde utverka förlåtelse och frihet för Nicolai III af Mecklenburg-Schwerin och för dennes anförvandt greve Otto Russe, som Magnus hade låtit kasta i fängelse. Vid sin återkomst till Mecklenburg skänkte Nicolai Raven till evärdlig besittning godsens Ratken-dorph, Parsow, Muggelwitz och Zittlitz. Äfven i Danmark har Raven ägt gods, hvilket framgår bl. a., af ett till honom af riddaren P. Bekker på Själland 1362 utställt skuldebref.

1350 förekommer Raven som löftesman vid ett fredsfördrag mellan hertigarne af Mecklenburg och Waldemar Atterdag.

Då Albrekt af Mecklenburg 1364 blef vald till konung i Sverige, åtföljdes han hit af "den bepröfvade och tappre riddaren Raven Barnekow, som synes hafva varit den, på hvilken den gamle härtig Albrekt litade mest, när han lämnade sin son på egen hand i Sverige" (Starbäck). Raven blef här genast höfvitsman och länsherre samt senare riksråd.

Den 14 november 1364 bevittnade han en af riksmarsken Carl Ulfson (Sparre), till Tofta, afgifven försäkran att för konung Albrekts och dennes faders och deras arfvingars räkning försvara Stockholms slott och hålla dem det till handa.

1365 fick Raven pantbref på Nyköpings slottslän, som han för härtig Albrekts räkning innehade till 1375, då det öfverlämnades till riksdrotset Bo Jonsson (Grip). Vid midsommarstiden 1366 mottog han Dalarne med den söder därom belägna Bergslagen, som han innehade till slutet af 1367. År 1375 fick han västra delen af Västmanland.

I storhärtigligna arkivet i Schwerin¹ förvaras en samling dokument från denna tid, hvilka visa, huruledes länen, liksom för öfrigt en stor del af riket, som härtigen tagit såsom pant för att godtgöra sig för de utgifter han haft för sonens uppsättande på tronen, behandlades som om de alls icke anginge konungen, och skulle innehafvarne i händelse af härtigens död vara förbundna att öfverlåta slott och

¹ Se Styffe, Bidrag till Sveriges historia ur utländska arkiver.

län till hans båda andra söner, Henrik och Magnus eller deras afkomlingar. Sålunda finner man där, att då Raven erhöll nämnda förläning af Västmanland, gifver honom hertigen genom ett bref den 3 Juni 1375 anvisning att för en summa af 993 mark svenska penningar, som han för härtigens räkning utlaggt, godtgöra sig, utaf de förpantningar, som denne innehade vid Västerås, sedan den gård, som nyligen blifvit pålaggd i Västmanland för Köpings slotts behof, först utgått.

I ett bref den 1 maj 1373 förbinder sig Raven, som af fursten af Werle hade mottagit slottet Lawe med tillhörande stad och land som pant, att med dennes bifall före S. Mårtens dag öfverlämna panten till härtig Albrekt och öfverflytta hvad som efter sluträkning blefve öfver af pantsumman på Nyköpings slottslän och de delar af "Uplanden" i Sverige, hvilka han såsom pant af hertigen förut innehade; men förbehåller sig Raven att af det svenska länets afkastning årligen få uppbära 100 lödiga mark i vederlag för Lawe.

I ett bref den 2 februari 1375 utfäster sig Raven att till härtig Albrekt och hans söner Henrik och Magnus eller deras arvingar återställa Nyköpings slott med allt dess tillbehör, så snart den summa, för hvilken detsamma var hos honom pantsatt, blifvit betald.

I ett samma dag dateradt bref förklarar Raven de pantbref som hans herre härtig Albrekt förut gifvit honom å Nyköping, Dalarne eller andra slott, land eller gods i Sverige, dödade, och skulle dessa pantbref midsommardagen till hertigen återställas, hvaremot de bref som Raven nu i Stockholm erhållit borde blifva gällande. Såsom ett prof på dessa pärmebref må det sistnämnda här införas:

"Ik Rauen van Barnekowe riddere bekenne vnd bethuge openbare in dessem breue. dat alle vorpandinghe vnd alle breue de de hochgheborne vorste myn leue gnedige here Herthoge Albert van Mekelemborg. my vnd minen eruen vor dessem iare dat nu is iengerkerleye wys ghegenen heft vp Nycopinghe vp de Dalen. eder vp ienynghe andere vorpandinghe. slote. lande eder gut in dem rike to Sweden belegghen sin. sint gantz ledich vnd los ane desse vorpandinghe vnd desse breue de myn vorbenomede here herthoge Albert my nu to dem Stockholme gheghenen heft de scolen by macht bliuen. alle andere vorbenomede breue sint vnd scole vort an bliuen macht los. vnd wat wy eder vse eruen der suluen breue hebben. eder bevraghen vnd vinden kunnen de scole wy vsem vorbenomeden here

und sinen eruen ane voretoch wedder antworden in dudieschen landen no to sunte Johannis daghe middensomer de neghest kumpt. dat loue ik vnd myne eruen mynen vorbenomeden heren vnd sinen eruen in guden truwen in dessem breve dar ik to tughe myn Inghesegel an ghehenghet hebbe. de geuen is to dem Stockholme na godes bort drutteynhundert Jar in dem vyff vnd senentichsten Jare in vser vrowen dagh to lythmissen“.

I schwerinska arkivet förvaras likaledes Ravens mycket utförliga räkenskaper (affattade på latin) från mars 1365 till samma tid 1367 öfver hans förvaltning af Nyköpings slottslän. Dessa räkenskaper innehålla värderika bidrag till den tidens historia och upplysningar rörande skatteförhållanden, m. m. Säsom slottshöfding hade Raven att icke allenast föra befålet öfver fästningen utan ock att för sin herres räkning uppbära skatterna i länet, däraf användande hvad som erfordrades för fästets och folkets underhåll och att redovisa återstoden. Af Ravens anteckningar finner man bl. a., att länet omfattade häradena Röne, Jönåker, Daga, Väster—Rek, Öster—Rek med en del af Willåttingen samt Oppunda. Skatterna utgjordes hufvudsakligen af naturprodukter, och utgingo, dels efter härads- och "hamne" indelning, dels efter mantal. De ständiga skatterna voro: 2—3 spann säd för hvarje bonde; laga nöt (4 af hvar härad); laga får (5—16 af häradet); skeppsvisten utgick med 1 tynn (6 spann) korn, 2 pund smör och 4 pund fläsk af hvarje hamna (ett härad omfattade omkring 20 hamnor); vidare ättargäld, samt lösen för "tymberäkt" (timmerkörsel); en särskilt afgift erlades, dels i penningar, dels i fläsk af s. k. stubbekarlar (nybyggarna på allmänningarna eller torpare). Jämte dessa ständiga skatter måste bönderna fyra till fem gånger om året gifva särskilda utlagor (expositiones) eller "hjelper", bestående af oxar, får, smör, råg, korn. Rörande användningen af de uppburna penningarna och lifsmedlen äro Ravens redogörelser så omständliga, att åtgången för underhållet af den ständiga personalen vid Nyköpings slott upptages för hvarje vecka och förplägningen af dit ankommande främmande personer, särskildt för hvar besök. Däremot saknas uppgifter om personernas antal; men att dömma efter de förbrukade kvantiteterna lifsmedel måste den ständiga personalen af krigsfolk och arbetare å slottet hafva utgjort omkring 300 man. (Styffe). Medgifvas måste dock, anmärker här Hildebrand, att under medeltiden var för-

mågan att förtära mycket, såväl af torrt som vått ganska stor. Under åren 1365—67 förbrukades i slottet: 48 spann hvete, 2,458 spann råg, 4,505 spann korn, 5,085 spann malt, nära 58 skeppund fläsk, 44¹/₄ skeppund smör, 478 st. oxar, 655 får, mycket sill och torsk. Att åtgången af öl varit särdeles betydande kan slutas redan däraf, att 17 skeppund humle användts till ölbrygd på stället; och dessutom hade mycket tyskt öl, särskildt från Travemünde, inkommit. Vid konungens och andra förnämre personers besök var matordningen naturligtvis något skiljaktig från den vanliga. Vin, hvetebröd, ål, rökt kött, hare anförs såsom vid dylika tillfällen använda. I en af räkningarne står upptaget: "Unum faat cum rumbo pro XII marchis", som icke synes kunna åsyfta något annat än romm (kaviar), hvarför i latinet icke finns något ord; hälst priset, 20 mark, är väl högt för att det skulle kunna vara fråga om flundra, rhombus. Bland utländska läckerheter nämnas mandel, fikon och ris, till ett värde af 30 mark.

För hushållningen voro på slottet anställda: munsänk, skaffare, kock, källarsven, bryggare, bagare. Endast mältningen synes hafva varit ombesörjd af kvinnor.

Då Raven mottog slottet, var det förfallet och måste allra först ombyggas. Af egentliga byggnadsmaterialier omtalas blott inköp af järn. Bland försvarsmedel nämnes anskaffade kastmaskiner (balistæ), men ännu inga eldvapen.

Räkenskaperna lämna äfven viktiga upplysningar rörande den tidens *varuvärden*. Härvid bör anmärkas, att 6 mark penningar gingo på en mark lödig (omkring 350 kronor), och, i afseende på måttet, att en spannmålsläst utgjorde 18 tön eller 108 spann.

1 läst råg	40 mark.
1 läst korn	25 mark.
1 skeppund smör	12 mark.
1 skeppund fläsk	6 mark.
1 oxe.....	1 ¹ / ₂ mark.
1 får	2 öre.
1 skeppund koppar	25 mark.

Af Ravens räkenskaper finner man, huruledes dessa slottsherrar omgäfvos sig med ansefliga följen, när de färdades omkring i länen. En gång kom han med sina "vänner" och "tjänare" till Dunkers kyrka och tillbrakte natten där. Till deras underhåll åtgingo: bröd af 3 skeppor

råg, 2 fat öl, 3 pund fläsk, 1 pund smör, 1 nöt, 2 får, 1 pund salt, samt $4\frac{1}{2}$ tunnor korn för hästarna. En annan gång, då han seglat ut från Tors-hälla och där kvarlämnat sin tross, åtgick under loppet af 14 dagar för hästsvennerna: 1,000 bröd af råg och korn, 11 fat öl, 7 pund smör, 18 pund fläsk, 4 nöt, 5 får, mycket fisk, $1\frac{1}{2}$ pund salt; hästarna fingo $25\frac{1}{2}$ tunnor korn.

Under krigsåren 1365—67 var Raven med sitt folk i ständig rörelse. I början af 1365 kommo konungarne Magnus och Håkan med en betydande här in i mellersta Sverige och hade redan hunnit till grannskapet af Enköping, då de möttes af riksmarsken Carl Ulfson och Raven, som levererade dem en drabbning den 3 mars, i hvilken Magnus blef tagen till fånga och fördes till Stockholms hus; men Håkan lyckades rädda sig. Rimkrönikan omtalar, att Raven fick här en häst nedstucken under sig. Den fientliga hufvudstyrkan stannade dock kvar långt fram på sommaren i trakten omkring Torsharg (Tors-hälla), Arboga och Västerås, där Raven synes hafva haft underhandlingar med "Västgötarne"; hvarom man erhållit kännedom icke af någon berättelse om förhandlingarna utan af Ravens Nyköpings-räkenskaper, i hvilka förekommer en anteckning den 19 juni så lydande (i öfversättning): "Till herr Rafn och herr Lars Pedersson, då de skildes från konungen (?) i Västerås efter dagtingan med Västgötarne — — —", hvarefter följer uppgift på de matvaror som därunder åtgått.

Äfven i de norra provinserna mötte Albrekt allvarligt motstånd. Det berättas om en slaktning i Dalarne, om hvilken man dock icke känner mer än att Ravens folk där förlorat några hästar. Men antagligt är, att Raven där vunnit någon fördel, enär han följande år fick Dalarna i förläning. Likaså omnämnes ett tåg till Helsingland, hvarvid Raven mistat åtta hästar, ett i sig själf ringa, men, vid jämförelse med det fåtal väpnare han utsändt dit, rätt afsevärdt antal. Tillsammans förlorade Raven, från slaget vid Enköping 1365 till våren 1367, 105 hästar, enligt en ingifven räkning: "Nota dampnum racione equorum annihilatorum per dominum Rauonem Barnekowen militem et suos ministros anno domini MCCC LXV et VI". I räkningen upptages hvarje ryttares namn, stället där hästen förlorades samt hästens värde; de åsatta prisen variera mellan 9 och 200 mark; men $20\frac{1}{2}$ mark synes vara ett tämligen säkert medelpris.

På våren 1366 bröt kon. Waldemar, åtföljd af hertig Erik af

Sachsen in i Sverige och bemäktigade sig västra delen af Småland och angränsande härader af Västergötland. Äfven här deltog Raven i krigsrörelserna. Enligt hans räkenskaper skulle en strid hafva stått vid Opensten, ett fäste i Kinds härad; en annan vid Werue (?). Albrekt fann sig snart tvungen att skrida till underhandlingar, och den 26 september s. å. utfärdade han från Linköping en fullmakt för Raven och Bo Jonsson, hvilka han sände till Rumlaborg och andra delar af riket för att med konungarne Waldemar och Håkan eller deras ombud träffa aftal om ett stillestånd och andra saker till rikets nytta. Rumlaborg, eller, som det ursprungligen hette, Humlaborg, var ett fäste, som anlagts vid biskopens i Linköping gård Humblarum, $\frac{1}{4}$ mil öster om Jönköping. I ingressen till fullmakten, som är affattad på latin, heter det: "Vi Albrekt — — kungöre härmed, att vi uppdragit åt de välborne och förfarne män herr Raven Barnekow och Bo Jonsson våre höfdingar, älskelige i Herranom, hvilka vi sändt till vår fästning Rumlaborg och andra rikets gränsorter, jämte andre våre gynnare och förtrogne — — —". Att Raven här nämnes före den mäktige Bo Jonsson (Grip) torde bero därpå, att denne endast var knape eller väpnare; han synes, egendomligt nog, aldrig hafva mottagit riddare-värdigheten.

Den 8 november 1374 bevittnar Raven jämte 5 andra "eddelen lude und Ryddere" konung Albrekts och härtig Albrekts lejdebref för "Boo Jonsson, sinen, vrunden vnd deneren, de he mid sik bringhet" att infinna sig i Stockholm.

1375 hafva Raven och hans bröder *Henrik* och *Ulrik* befordrats till riksråd och omnämnas bland dem som, jämte riddaren och fogden i Kalmar län Vicke van Vitzen, m. fl., undertecknat den s. å. utgifna "Stockholms stadga". Henrik var redan 1367 höfvitsman och konungens domhafvande vid råfsteting i Södermanland. Då Albrekt lämnade Sverige, återvände äfven Raven till Mecklenburg. Ravens broder "*Goscalc Barnekowe*" står, jämte andra mecklenburgska riddare, som vittne och löftesman i den på slottet Ziwan i Mecklenburg den 25 maj 1399 undertecknade afträdeshandling, hvarigenom Albrekt pantsätter Gottland och Visby till tyska Orden, (Styffe). Raven hade två söner:

1) *Reimar (Reimbern) Barnekow*, till Koryn och 2) *Henrik Barnekow*, till Retzekow. Båda lefde omkring 1358—96. Reimar var en af de 61 adelsmän, som 1359 gingo i borgen för betalningen af köpe-

summan för grefskapet Schwerin. Reimar och Henrik voro den 21 september 1376 vittnen och löftesmän vid förlikningen i Köpenhamn mellan konung Olof och drottning Margareta å ena sidan och härtig Albrekt af Mecklenburg å den andra. Reimar var en af de 37 mecklenburgske adelsmän, som, jämte åtskilliga städer, den 15 Juni 1395 i Schönhof skriftligen förbundo sig att utreda en del af de betydliga penningebelopp, som hansestäderna hade förskjutit i anledning af kon. Albrekts fångenskap och Stockholms belägring; och när Albrekt för att komma på fri fot hade samma år förpliktat sig att inom tre år erlägga 60,000 mark, eller, om han däri bruste, till drottning Margareta öfverlämna Stockholm eller återgå i fängelse, gingo hansestäderna samt Johan af Mecklenburg, med en del mecklenburgske adelsmän, i borgen för Albrekt. Bland dessa borgensmän förekom äfven Reimar. Han var gift med fru *Lucia* och hade med henne en son *Raven Barnekow*; denne skänkte 1401, i förening med sin moder, deras gods på Själland till biskop Peder af Roskilde. Henrik Barnekow hade tvänne barn:

1) *Morten Barnekow d. ä.*, till stamgodset Teschenhagen, 1400—34, förestod 1427 de roskildska biskopsgodsen på Rügen; han var g. m. *Anna Plessen* (Pletz).

2) en dotter gift med *Eggert Wuldberg* (Eggert Knocke), som med sin fru fick gods på Själland, hvilka han öfverlät på fru Lucia Barnekow och hennes son Raven.

Morten Barnekow d. ä. hade med Anna Plessen sönerna:

1) *Morten Barnekow d. y.*, stamfader för Ralsvik-linjen (sid. 19).

2) *Claus Barnekow*, omtalas 1501 såsom en af föreståndarne för det Heliga Trefaldighets-Broderskapet i Bergen.

3) *Henning Barnekow*, stamfader för Reischvitz-linjen (sid. 22).

4) *Matthæus Barnekow*, 1540—81, fick 1540 af hertigen af Pommern förläningsbekaftelse på Reischvitz.

5) *Joachim Barnekow*, stamfader för Kubbelkow-linjen (sid. 23).

6) *Erik Barnekow*; dog barnlös.

Af Barnekowar i Mecklenburg, hvilkas härstamning icke är känd, må här omnämnas:

Theus (Thewes) Barnekow som utfärdade kvittobref, när prinsessan Ingeborgs af Danmark brudskatt erlades till härtig Henrik af Mecklenburg.

Egherd Barnekow, till Woltersdorp omtalas 1383.

Henrik Barnekow, Clericus Ratzeburgensis, omnämnes i ett dokument 1405.

Bröderna *Reimar*, *Markward* och *Raven Barnekow*, till Gustevel, Alten-Hagen, Golchen, Alten Carin (l. Koryn) m. m.

Michel Barnekow till Mahlendorf, "validus famulus".

Eggert Barnekow, till Neu-Bukow.

Henrik Barnekow, till Camptze, omnämnes i en handelstraktat 1465 mellan Christian I af Danmark och Edward IV af England.

Henrik Barnekow, borgmästare i Bützow, förekommer i offentliga handlingar mellan åren 1441—59.

Johan Barnekow, till Warlitz, 1545, gift med *Anna von Lohe*, till Scharfsdorff och Beidendorff.

Joachim Barnekow, till Gustevel 1545.

Achim Barnekow, till Gustevel, dödade 1549 en borgare från Pritzwalk vid namn Wardenburg, hvilket brott han fick försona genom att till dennes anhöriga erlægga ett skadestånd af 40 guldmynt och 5 lübska mark, "zu Bestettigung des Entleibten Hand". Gustevel var säkerligen släktens sista besittning i Mecklenburg. Godset såldes 1590 af

Georg Barnekow till Reimar von Cramon för 25,000 floriner. Efter denne Georg dröjer det ett sekel innan man anträffar någon Barnekow i Mecklenburg.

II.

Rügen-grenen.

Såsom förut nämnts fanns 1294 en by Barnekevitz på Rügen; hvarför det torde vara tämligen säkert, att släkten vid denna tid där existerat, vare sig den kommit dit från Pommern—Mecklenburg eller icke. Visst är emellertid att Barnekowar inflyttat till Rügen från Mecklenburg i början af 1300-talet. Den förste af namnet, som här anträffas, är *Nicolaus Barnekow*, som nämnes i en urkund den 20 mars 1311.

Dareslav (Darguslav) Barnekow, riddare, förekommer 1319 som vittne i ett dokument rörande ett kloster i Bergen på Rügen. Klostret, som var stiftadt af furst Jaromar 1192, tillhörde nunnorna af cister-

cienser-orden. Dareslav dog före 1330: han var gift med en *Sophia* — —, med hvilken han hade sonen *Georg* samt döttrarna *Sophia* och *Stanche*. 1330 donerade änkan till klostret en årsränta från byn Gustow af 11 mark med vilkor, att hennes båda döttrar, som blifvit intagna i klostret, skulle däraf årligen erhålla 2 mark.

En Marquard Barnekow förekommer i offentliga handlingar åren 1328—36¹).

En riddare *Dareslav Barnekow*, till Kubbelkow omnämnes 1372—78.

Raven Barnekow, antagligen son af denne Dareslav, 1400—53, var furstligt råd hos härtig Wartislav VIII af Pommern samt dennes fogde och höfvitsman i Wolgast. Han uppgjorde 1414 en förlikning mellan herrarna Suhm och staden Stralsund, där bl. a. den ena parten åtog sig att i en procession af 200 riddare och svenner samt 200 jungfrur låta bära en afhuggen hand och lägga den på en mördad persons graf i S. Nicolai kyrka; en gammal ceremoni kallad "Handgräff". Efter härtigens död 1416 deltog Raven i regeringen, tillsammans med änkehärtiginnan Agnes, såsom "förmyndarskapsråd". Äfven under Wartislav IX kvarstod Raven som furstligt råd och landtfogde på Rügen. Han blef 1453 på ett synnerligen grymt sätt mördad. Detta mord, som på grund af Ravens ställning och andra med det samma förknippade omständigheter, väckte det största uppseende och gaf anledning till årslånga fäjder och till käjsarens ingripande, omtalas vidlyftigt och med många variationer i gamla tyska krönickor. Händelsernas förlopp torde hafva varit följande:

Härtig Barnim VIII af Pommern hade 1441 pantsatt Damgarten och Bard till sin systerdotter Catharina af Werle för 20,000 rhenska gulden. Vid hans och hans gemåls, grefvinnan Anna af Winsdorf, död 1451 tillföll Pommern—Wolgast hans kusin Wartislav IX af Pommern, som nu ville inlösa panten. Men härtig Ulrik af Mecklenburg—Stargard, som blifvit förlofvad med prinsessan Catharina, gjorde svårigheter, emedan någon del af Barnims kvarlåtenskap skulle hafva frånhändts Catharina. Under den med anledning häraf uppkomna oenigheten sökte härtig Ulrik få Stralsund på sin sida och understöddes

¹ "Ich glaube annehmen zu können, dass der Ritter Dargheslaf, Marquard und Nicolaus Barnekow die ersten ihres Geschlechtes waren, die nach Rügen übersiedelten". (von Bohlen).

därvid af stadens borgmästare Otto Voge. Tvistigheterna blefvo emellertid bilagda och härtig Wartislav ville nu draga Voge till ansvar för högförräderi. Denne utskref egenmäktigt i fastlagstiden 1453 en landtdag, hvarvid sammanträdde representanter för adeln och de närmaste städerna. Äfven härtigen beslöt infinna sig i Stralsund; men befullmäktigade landtfogden Raven Barnekow att tillsvicare bevaka hans intressen. Då Voge vid landtdagens öppnande yttrade sig förnämligt om härtigen, beskyllande honom för att hafva velat med svek bemäktiga sig staden, hvarför de icke längre vore honom skyldiga tro och lydnad, förklarade Raven att Voge själf vore en förrädare, hvilket denne besvarade med att, oaktadt adelns protester, låta fångsla Raven och hans följe. En af Voge tillsatt domstol dömde dem till döden. Af fruktan för följderna af denna våldshandling flyktade adelns och städernas deputerade från Stralsund. Landtfogden blef, med fötterna bunden vid en häst, släpad genom gatorna. Enligt en gammal tradition skall han äfven hafva släpats genom den n. v. Ravenbergerstrasse, som till minne af Raven fordom kallats Raven Bernekowsstrasse. Vid hvarje gathörn stannade bödeln och ropade: "denne är en förrädare af den goda staden Stralsund, och hans herre med honom". Oaktadt sina plågor lyftade sig Raven upp, så godt han kunde och sade: "där ljugen I, kältringar, och skälmar, om mig och min fromme härtig". Slutligen blef han släpad ut genom Treibseerporten och steglad. Detta skedde den 15 maj 1453. Härtigen, som var på väg till staden, fick af sitt hoffolk veta hvad som tilldragit sig. Han fordrade nu Otto Voges utlämnande; men denne flydde den 25 maj, först till Colberg, sedan till Danmark; därifrån till Lübeck. Tvänne af hans medskyldige blefvo lagda på stegel. Men äfven det öfriga borgerskapet och staden fingo sedan dyrt umgälla det begångna brottet. Den 17 april 1457 dog Wartislav IX, och då Stralsund straxt därefter råkade i tvist med hans son och efterträdare Wartislav X och dennes broder Erik II, ansåg sig Voge kunna återvända ur landsflykten. Han begaf sig till Stralsund på våren 1458 och fordrade att blifva återinsatt i sitt ämbete. Härtill var rådet icke ovilligt förutsatt att förlikning kunde uppnås med den mördade landtfogdens söner: *Jareslav (Jerschlauff)*, *Raven*, *Henning* och *Hans Barnekow*. Af dessa åtnjöt i synnerhet *Jareslav* mycket stort anseende; han var härtigens "öfversteråd"; han användes flera gånger i utländska beskickningar; 1466 blef

han, tillika med Mathias von Wedel, utsänd för att å hertigens vägnar hos käjsaren anhålla om det genom hertig Ottos af Stettin död ledigblifna hertigdömet. Samma år förekommer han som vittne vid en förlikning, hvarvid bestämdes, att landskapet Pommern—Stettin skulle aflägga arfshyllning såväl till kurfursten Fredrik II af Brandenburg som till hertigarne Erik II och Wartislav X af Pommern—Wolgast; men likväl förblifva i den senares besittning. 1471 blef han utsänd till Wien för att söka få de, i anledning af denna förlikning, uppkomna tvisterna bilagda.

Ravens tredje son, *Henning Barnekow*, anföres 1441 som ägare till Sekeritz; han var s. å. borgensman i ett mellan Nienkerken och S:ta Birgitta-klostret Marienkron vid Stralsund afslutadt kontrakt, (se vidare sid. 31). Förenämnde *Jareslav*, som jämte bröderna redan hade gjort hänsynslöst bruk af deras privata fäjderrätt mot Stralsunds borgare, förmådde 1459 hertigarne Henrik X och Johan XXI att förkunna Stralsund fäjd. Likaledes utverkade Jareslav hos kejsar Fredrik III, att Stralsund den 5 november 1467 ålades ersätta bröderna Barnekow den dem tillfogade skada och oförrätt. Då Stralsund vägrade ställa sig domen till efterrättelse och vädjade till påfven, förklarades staden i riks-akt och uppdrogs åt hertigen af Mecklenburg att gifva verkställighet åt domen. Detta hade ändtligen åsyftad verkan; Stralsund skyndade att söka försoning med Barnekowarne och genom Erik II:s af Pommern bemedling blef förlikning afslutad i Kemnitz den 12 Juli 1470, hvarigenom bl. a. bestämdes, att den mördade landfogdens lik skulle föras till S. Nicolai kyrka i Greifswald af 600 utaf Stralsunds borgare, anförde af rådsherrar; Stralsund skulle gifva offergång till 4 själamässor; på likbåren skulle läggas 200 gulden till de fattiga; på den plats där Raven blifvit afrättad skulle uppresas ett stenkors, att bevaras till evärdeliga tider (det lär dock hafva blifvit förstördt eller bortflyttadt under 30-åriga kriget); till bröderna Barnekow skulle erläggas en skadeersättning af 3,000 rhenska gulden; hvarjämte hertigen lofvade att, så snart något länsgods blef ledigt, därmed förläna Barnekowarne, och särskilt skulle länet Gützkow till dem öfverlåtas på samma vilkor som det nu innehades af Henning Moltzahn. Stralsunds råd ratificerade denna förlikning den 18 augusti 1470. Krönikorna förtälja enstämmigt, att denna sak kostat Stralsund sammanlagdt öfver 100,000 gulden. Villkoren i förlikningen blefvo

emellertid till alla delar fullgjorda; och Ravens kista bars af borgarne, såsom föreskrifvet, till Greifswald (6 mil), och Barnekowska familjevapnet blef upphängdt i kyrkan. där det ännu finnes. I Reinberg, där tåget rastade på halfva vägen invid kyrkogården, upprestes senare ett stenmonument, som ännu står vid kyrkomuren. Det föreställer Kristus på korset; vid hans hufvud ser man solen och månen, öfverst ett grekiskt kors, omgifvet af ett band, hvarpå läses: orate pro ravno von bernekow; vid korsets fot ligger en man på knä med uppräckt händer. Utanföör Greifswald står ytterligare en minnessten, utvisande det ställe, där stadens präster och borgare mötte tåget.

Som ett prof på arten af de privata fäjder, som Bröderne Barnekow förde med Stralsunds borgare, må anföras följande, ur en tysk krönika. Den däri omtalade Rave Barnekow är den mördade landtfogdens näst äldsta son, som själf var landtfogde på Rügen 1481—90.

“En adelsman vid namn Rave Barnekow anhöll hos härtigen af Schwerin 1456 om tillstånd att utöfva hämnd på Stralsundarne, som hade mördat hans fader, då han ville förråda Stralsund till härtigen af Bard. Och tillstodde honom härtigen att anhålla alla Stralsundare, som han anträffade i Mecklenburg; hvarpå Rave drog ut på röfveri. En gång återvändande några stralsundske köpmän från Preussen öfver Lübeck. Vid Ribnitz-heden stötte de på Barnekow och hans följe. Köpmännen, som voro väl beväpnade och genast insågo hvarom fråga var, togo sina gevär och sprungo ned från vagnarna; men Barnekow red bort till dem och sade: I, godt folk, behöfven icke frukta för oss, vi äro endast furstliga betjänter, som rida i förväg för vår härtig, som kommer strax efter. På så sätt red han en stund vid vagnen och skämtade med dem såsom ulfven, när han vill taga fölet från stoet. När han så hade lugnat dem, föllo han och hans krigskamrater öfver dem, dräpte några och togo de öfriga fångna. Bytet var stort; men en del däraf tillhörde köpmän från Lübeck. Desse klagade hos sitt råd och så kom det för härtigen. Denne utsatte en dag till sammanträde i Wismar. Han förebrådde ombuden från Lübeck, att de kunde tro, att han höll med och ville försvara stråtröfvere; men Lübeckarne, som visste hvar de röfvade penningarne och männen voro, svarade med hårda ord. Slutligen lofvade härtigen att gifva dem männen åter, hvarhålst de än måtte vara i hans land. När röfvarne erforo detta, gömde de fångarne. I Barnekows följe var en riddare Otto Moltke,

herre till Stridfeld. Denne tog fem af de fångne i sitt förvar. Då Rostockarne fingo veta detta, skickade de honom bud och begärde i samtliga vendiska städers namn, att han skulle frigifva männen. Men han nekade med många eder att han hade några fångar. Kort därefter bröto sig fångarne ut, simmade öfver slottsgrafven och undkommo till Rostock. Härtigen höll sitt furstliga ord och förmådde rövvarne att lösgifva samtliga fångarne; fastän det kostade honom mycken möda.“ Den här omförmälte Härtigen var Henrik, med tillnamnet Pinguis.

Dylika stråtrövvarer bragder ansågos icke vanhedrande utan snarare som ett adligt privilegium. De adelsmän, som icke ville deltaga i dem, bosatte sig i köpstäderna och lefde där på inkomsten af sina gods. I Sternberg fanns en gata, kallad Ritterstrasse, emedan den var uteslutande bebodd af riddare, som icke ville vara med om adelns plundringståg. Här bodde, af sådan anledning, på 1400-talet den förut (sid. 14) omnämnde Reimer Barnekow, till Gustevel.

A. Ralsvik-linjen.

Stamfadern för denna linje *Morten Barnekow d. y.*, 1500—40 (son af Morten Barnekow d. ä., till Teschenhagen¹, sid. 13) fick år 1500 af biskopen i Roskilde Nicolaus förläningsbref på de då s. k. ralsvikska proste-godsen, hvilka redan förut innehafvs af Barnekowar. Brevet, hvaraf originalet på pärgament förvaras i familjearkivet på Ralsvik, har följande lydelse:

“Wy Nicolaus van godes gnaden, biskop to Roskyld, bekennen vnd betugen apenbare in desseme breue vor vns, vnse nakomelinge vnd vor des behof wesende mach, dat wy hebben gedaen Marten Ber-

¹ I en stamtafla öfver släkten Barnekow, tryckt som bilaga till J. Krohns dansk Adelskalender, 1878, uppgifves Morten d. y:s fader vara en Johan (Hans) Barnekow, till Teschenhagen och Silvitz, 1456—86, en son af Morten d. ä., och föreståndare för de Roskildska biskopsgodsen på Rügen. Enligt von Bohlen åter skulle denne Hans vara son af en Dargeslaf Barnekow, till Veikevitz, 1425—30, som möjligen vore sonson till riddaren Dareslav Barnekow, till Kubbelkow (sid 15), omnämnd 1372—78 i Urk. Buch dess Geschl. von Krassow och, då det under medeltiden nästan alltid förekommer, att farfaderns namn öfvergår på sonen, tror sig von Bohlen kunna antaga, att denne Dareslav skulle vara sonson till den riddaren af samma namn, som i början af 1300-talet inflyttat från Mecklenburg till Rügen. Adolph von Barnekow däremot har i sin släkthistoria upptagit Morten d. y. såsom son af Morten d. ä.

nechous vnssen hof tho Ralswig, genömet de prouestie myt syne tobehöringe vnd de dorpe Gnitze, Bicipesdorpe, Contorp, Pudgord, vnde alle gude vp Jasmande myt alle tobehöringe vnd oc alle biscopisrogge na luden der Registeren van sti Johannis babtiste Dag, nw negest vorgangen, na datum desses breues wente wedder to sancti Johannis dag VI vmgegangen jar lang dar Marten vns enes jenelicken jars scal affgeuen souenhundert mark sundesken penninge lubiske pennige effte gold vp sancti Johannis babtiste dag also vorschreuen ist, bynnen Kopenhagen wol to dancke vnd to gantzer nöge, men wy scüllen vnd willen Marten vrygen van den Hertogen afflege alle jar, wer it zacke dat Marten vorstorne in god, er de VI jar vmme quemen sso scollen synen aruen vns men rekenscop vnd nochafftighet don van deme dat Marten vpgebert hefft van deme jare, dat nastellige sculle wy suluen offthe vnse nakomelinge vtmanen, oc scal hee de bure holden by recht vnd laten se oc suluest dar by, vnd scal he nicht vorhouen effthe vorhouen laten dat holt to Ralswig, men scal dat beskermen also he beste kan na synen vormogen vnd scal he den hoff mit buuende der husinge holden yn synen wesende to bettern vnd nycht to argerende vnd och de scune by macht to holden, vnss dat an vnse gelt nycht to reken. Wenne he den afftue van den houe, sso scal he van sicke antuorden synen nafolgere den wy dar to skicken, wes hee entfangen hefft myt deme houe int erste eyn kiste, eyn lang taffele myt bencke, eyn haut uat, eyn kanne, V köge myt eyen offen van III jaren, II rindichen, twelf swyne, VI olde vnd VI kleyne, XII göse, XXV morgen roggen beseyt vnd V morgen haueren, eyn driff yseren to der möllen myt etlicher vorbetteringe, myt dat andreren gude, dat he dar hefft, mach he myt synen erffuen arff ffaren in syn beholt wor he wil, synder behinderungee vnsser effthe vnse nakomelinge. Alle desse artickle vast to holdende, dat loue wy Nicolaus, biscop ergenant Merten Bernekoue in gude truen. Des to groter bekentnisse so hebbe wy vnse secreturu vitliken laten drucken vnd hengen vor dessen breffe, dede gegenen vnd gescreuen iss to Roskyldhe anno domini millesimo quingentesimo“.

År 1504 förnyades förlåningen af biskop Johan Ravnsberg på lifstid, emot en årlig afgift af 200 rhenska gulden samt 18 gulden till pommerska furstehuset och 2 gulden i offerpenningar; hvarförutom biskopen skulle, då han besökte Rügen, med sitt följe erhålla af Bar-

nekow fri kost och öl i 3 dagar. Samtidigt fick Barnekow expektans på grefskapet Streu vid Henrik von Normanns död, såvida icke herrarne Putbus (Podebusch), som år 1421 hade pantsatt Streu till biskopsstolen i Roskilde, dessförinnan inlöst detsamma. Genom biskop Joachim Rönnows i Roskilde förläningsbref Canuti dag (den 19 januari) 1536 erhöll Morten Barnekow för sig och sina efterkommande de ralsvikska godsens och grefskapet Streu såsom ärftligt län samt inkomsten af Bischoffs-Roggen. Samma år blef reformationen införd i Danmark, i följd hvaraf Ralsvik och Streu, såväl som öfriga biskopliga egendomar, skulle indragas till kronan. Men härtigarne Barnim och Philip af Pommern motsatte sig detta, förmenande, att de sekulariserade kyrkliga godsens därstädes rätteligen borde tillhöra dem. Tvisten blef slutligen år 1539 på så sätt bilaggd, att frågan om landshöghetsrätten skulle tills vidare lämnas öppen, men att danska kronan skulle hafva rätt till uppbördens från godsens. Morten dog året därpå. Han var gift med *Anna von Krakevitz*, dotter af Joachim von Krakevitz till Potlos och Elisabeth von Normann.

Morten Barnekow d. y. hade 7 barn:

1) *Hans Barnekow*, naturaliserad dansk adelsman 1547. Han blef **Stamfader för Ralsvik-linjen i Danmark** (sid. 33).

2) *Jörgen Barnekow*, till Kjellerup, m. m., länsherre på Aakærs slott. Han hade i sin ungdom varit page (småsvenn) hos den praktälskande och stolte biskopen Joachim Rönnow i Roskilde. Jörgen flyttade, samtidigt med brodern Hans, till Danmark; där han användes i flera offentliga beskickningar. Han dog den 15 April 1567; var gift 1554 med Anna Ravensberg, dotter af Claus Eriksen Ravensberg och Susanna Bølle, till Nakkebølle. De hade inga barn.

3) *Raven Barnekow*;

4) *Joachim Barnekow*, bodde på Ralsvik 1564.

5) *Raven Lucius Barnekow* erhöll på sin lott Lancken på Jasmund; han blef **stamfader för d. ä. Lancken-linjen**.

6) *Anna Barnekow*, gift med *Hans von Normann*, till Jarnitz. Deras son, Martin von Normann, blef gift med Anna von Kahlden, till Schoritz.

7) *Margareta Barnekow*, gift med Jörgen von Plate, till Granskevitz.

Sedan Hans Barnekow och hans afkomlingar flyttat från Rügen, innehade de dock fortfarande Ralsvik, å hvars besittning de upprepade gånger erhöilo bekräftelse. Men det var först på 1700-talet som de åter bosatte sig där.

B. Den äldre Lancken-linjen.

Raven Lucius Barnekow (son af Morten Barnekow d. y.), till Lancken, 1523—72, är linjens stamfader. Morten d. y. hade 1519 af Steyslaf Zuhm köpt Lancken-godsen, till hvilka hörde Buddenhagen och Dargast. Sönerna innehade dessa gods, äfvensom Grammvitz, gemensamt, till dess Raven Lucius blef myndig, då han öfvertog Lancken. Han förlänades 1548 af danske konungen med godset Wittow på Rügen. År 1556 var han adelsdeputerad vid den af härtigen utskrifna landtdagen. Han dog 1572, efterlämnande 3 söner: *Hans*, † 1581, *Morten* och *Lucius*. De bägge sistnämnde fingo 1591 af härtig Ernst af Pommern bekräftelse på förläningarne. De hade dessutom efter Hans ärft Teschenhagen och Zolkevitz. *Lucius* var gift med *Elisabeth Zumen*, dotter af Jörgen Zumen, till Marlow och Trocendorph, och hade med henne en son:

Morten Barnekow, som 1628 bodde på Lancken. Dennes son: *Fredrik Barnekow* innehade Lancken 1655. *Fredriks* son:

Morten Barnekow, till Lancken, var gift med en dotter af Öfverstelöjtnant *von Fluge*.

Med honom utgick d. ä. Lancken-linjen 1680.

Såsom närmaste agnat synes öfverste *Kjeld Christoffer Barnekow* till Vidtsköfle och Ralsvik hafva tagit Lancken i besittning; ty 1699 öfverlät han godset på *Pribbert Evert Barnekow* (sid. 25), emot vilkor af återbördningsrätt. En *Cristopher Christian Barnekow* af huset Resekevitz uppväckte i anledning häraf process om läns-succesionen; men genom utslag den 25 aug. 1710 blef Lancken tillerkändt öfverste Barnekows änka, grefvinnan Margareta von Ascheberg, såsom representant för deras söner.

C. Reischvitz-linjen.

Henning Barnekow (son af Morten Barnekow d. ä., sid. 13), till Reischvitz, stamfader för denna linje, † 1602, hade två söner:

- 1) *Mathæus Barnekow*, som 1581 bodde på Reischvitz; barnlös.
- 2) *Claus Barnekow*, till Reischvitz och Zolkevitz, 1559—1607, söner:

- 1) *Henning Barnekow*, bodde 1619 på Zolkevitz.
- 2) *Henrik Barnekow*, bodde 1614 på Reischvitz; var gift med en *von Kahlden*, dotter af *Zackarias von Kahlden*. Han hade med henne sonen:

Henrik Barnekow, till Reischvitz, Zolkevitz och Koseldorf, hvilket sistnämnda gods denne köpte af sin släkting, vice presidenten *Christian Barnekow*, till Vidtsköfle. Han lefde ännu 1680; var gift med *Agneta von Platen*, dotter af *Adam von Platen*, till Parckow. Söner:

- 1) *Baltzar Adam Barnekow*, till Reischvitz, Koseldorf och Zolkevitz; gift med *Margareta Elisabeth von Jasmund*, änka efter *Philip Julius von Kahlden*, till Savenitz. *Margareta* dog 1694; barnlös.

- 2) *Raven Johan Joachim Barnekow*, † 1690; gift med *Catharina von Bohlen*.

- 3) *Philip Ekhard (l. Erhard) Barnekow*; gick 1694 i svensk militärtjänst. Efter *Baltzar Adams* död blef han ägare af dennes trenne gods. Han var gift 1:o med *Margareta Dorothea von Krassow*, dotter till *Hans Henrik von Krassow*, till *Schweikvitz*, 2:o med *Ilsabe Heyden*, af huset *Gross Toylow*. Söner:

- 1) *Christoph Christian Barnekow*, som år 1707 genom en af fadern gjord delning erhöill: *Lancken*, *Grammvitz*, *Dargast*, *Buddenhagen* och *Siscke*, och 1716 fick *Zolkevitz*. Han dog s. å., utan manlig arfvinge.

- 2) *Arvid Barnekow*, till *Koseldorf*, som han innehade 1716—22. Vid broderns död fick han bekräftelse på *Zolkevitz*; barnlös.

- 3) *Philip Henrik Barnekow*, till *Reischvitz*, *Koseldorf* och *Zolkevitz*; dog 1763; barnlös. Med honom utgick *Reischvitz-linjen*. *Reischvitz* blef såldt till släkten *von Platen*.

D. Kubbelkow-linjen.

Joachim Barnekow, 1500-talet, son af *Morten Barnekow* d. ä. (sid. 13), stamfader för denna linje, bodde på *Klein-Kubbelkow*, ägde dessutom *Teschenhagen* och *Lütkevitz*; var gift med *Barbara von Schmatzhagen*, till *Ventzvitz*. Söner:

1) *Joachim Barnekow*, stallmästare hos hertig Philip af Pommern-Wolgast; 1557 furstlig rådsherre och befallningsman i Franzburg i Svenska Pommern.

2) *Morten Barnekow*, arfherre till Klein-Kubbelkow och Silvitz, på hvilka förläningar han 1540 fick bekräftelse af hertig Philip. Han ägde dessutom Lütkevitz; var gift med *Gertrude von Krassow*, af Dambahn. Söner:

1) *Joachim Barnekow*, till Silvitz;

2) *Erik Barnekow*, till Klein-Kubbelkow och 1570 till Silvitz; † 1583; gift med *Christina von Kahlden*. Söner:

1) *Morten Barnekow*, som efter fadern fick ärfva Kubbelkow och Koseldorf; han bodde en tid i Danmark; † 1637, ogift.

2) *Raven Barnekow*, efterlämnade inga söner.

3) *Jörgen Barnekow*, till Silvitz, har uppställts som stamfader för *Silvitz-linjen* (sid. 31). Söner:

1) *Erik Barnekow*, *fortplantade Silvitz-linjen* (sid 31).

2) *Jörgen Barnekow*, erhöill icke något gods. Han gick i dansk krigstjänst; blef öfverstelöjtnant 1625, † 1663; efterlämnade en son, *Sigmund*, som 1695 var kapten, stationerad i Lübeck.

3) *Morten Barnekow*, arfherre till Kubbelkow och Stünkewitz, *fortplantade Kubbelkow-linjen*. Han var född på Silvitz, 1599; skickades vid 11 års ålder till en i Danmark boende farbroder. Han fick där anställning som page vid Christian IV:s hof och följde honom till Norge och England. Efter några år lämnade han Danmark och tog tjänst som page hos kurfursten af Sachsen. Därefter ingick han i krigstjänst, först i spanska armén, därpå hos hertigen af Braunschweig; men när denne blef slagen af Tilly, råkade Morten i fångenskap. Där ur frigifven begaf han sig till Schlesien, Bremen, Meiszen, Halberstadt; tog slutligen anställning i Tillys armé; men hade olyckan att vid Lüneburg få sitt ben krossadt, och blef nödsakad att återvända hem. Han kom nu, efter 16 års frånvaro, i en ålder af 27 år, åter till Rügen. Sedan han 1632 själf öfvertagit skötseln af sina egendomar, som lidit mycket, särskilt under de kajsersliges invasion på Rügen, gifte han sig 1634 med *Anna von Ahnen* af huset Müllitz, dotter af Stephen von Ahnen, till Büdel och Anna Zuhm, af Uselitz. 1637 fick han, som närmaste agnat efter farbröderna Morten och Raven, Kubbelkow. När Rügen 1657 under kriget mellan Sverige och Danmark hotades af en

dansk örlogsflotta, förpliktade sig Morten jämte Henrik von Platen att en gång för alla utreda en brandskatt af 4,000 Rdlr att betalas, dels i Köpenhamn, dels i Lübeck. Detta blef emellertid icke fullgjordt och Fredrik III hänvände sig upprepade gånger under åren 1661—62 med skrivelser i saken till svenska regeringen; men, så vidt känt, utan resultat. Morten dog den 11 September 1679, i en ålder af öfver 80 år. I den öfver honom hållna parentationen berömmes han för sin välgörenhet och gudsfruktan. Det berättas, att han med egen hand, för sina barn, gjort ett utdrag af de viktigaste språken i bibeln. Han hade 12 barn, af hvilka man endast känner namnen på nio:

1) *Jürgen Oloff Barnekow*, var 1694 landtdeputerad för Rügen.

2) *Steffen Barnekow*, stamfader för Poseritz-linjen (sid. 30).

3) *Erik Barnekow*.

4) *Hans Fredrik Barnekow*.

5) *Pridbor (Pribbert) Evert Barnekow*, tog anställning som officer i svenska armén och följde densamma till Mark-Brandenburg; blef hårdt sårad i slaget vid Fehrbellin 1675; dog barnlös.

6) *Catharina Dorothea Barnekow*.

7) *Ilsabe Maria Barnekow*, född på Klein-Kubbelkow "måndagen den 3 Januari 1648 mellan kl. 5 och 6 på morgonen"; klosterfröken i Bergen, där hon efter föräldrarnas död vistades i 26 år; hon dog "den 17 februari 1706 onsdagen mellan kl. 9 och 10 på aftonen".

8) *Christina Euphemia Barnekow*, f. 1649 på Kubbelkow, klosterfröken i Bergen.

9) *Raven Barnekow*, till Kubbelkow, Stünkevitz och Priszvitz, som fortsatte linjen, 1639—1704, landtråd på Rügen; gift 1:o 1667 med *Helena Ursula von Normann*, dotter af landtdeputeraden, Philip Morten von Normann, till Jarnitz, Pulitz och Buggenhagen, med Elsebe von Krassow, af huset Pansevitz; 2:o 1672 med *Catharina Margareta von Segebaden*, dotter af ryttmästaren Olof von Segebaden och Elisabeth Sophia von Kruse, af huset Varchow i Mecklenburg; 3:o 1689 med fru *Maria von Bonow*, f. Barnekow, af huset Lancken, änka efter Bugislav Moritz von Bonow, till Priszvitz. Han hade 15 barn, af hvilka må nämnas,

i första giftet:

Ursula Magdalena Barnekow, f. 1668; gift med *Christopher von der Lancken*, arfherre till Bortitz,

i tredje giftet:

Ilisabe Hedvig Barnekow, † 1752; gift med *Moritz Bogislav von Normann*.

Fredrik Christian Barnekow, gift 1722 med en änkefru *von Berglasen*, f. von Gagern. Han dog 1743 på Klein-Kubbelkow, utan manlig afkomma.

Jörgen Christoph Barnekow, f. 1700. Vid 16 års ålder gick han i Mecklenburg-Schwerinsk krigstjänst; följde med trupperna till Ukraine, hvarifrån han återvände som fänrik 1734; inträdde i kajserslig tjänst vid härtigens af Sachsen-Eisenach regemente, med hvilket han tågade till Italien; vid återkomsten därifrån blef han 1736 befordrad till kapten. Efter slutad fred tog han afsked, köpte 1738 Berglasiska godset Teschvitz vid Gingst, där han bodde, till dess han 1743, efter Fredrik Christians död, flyttade till Kubbelkow. Han innehade nu godsen: Klein-Kubbelkow, Priszvitz, Stünkevitz och Teschvitz. 1766 köpte han af öfverste Rutger Barnekow på Ralsvik: Teschenhagen med Neuuhof och 1772 af densamme Koseldorf. Sedan han öfverlämnat godsen åt sina söner, bosatte han sig i Bergen och dog där 1783. Han var gift 1:o 1737 med *Maria Tugendreich von Rosen* † 1742, dotter af öfversten i svensk tjänst, *Andreas Gottlieb von Rosen*; 2:o 1743 med *Catharina Maria von Krassow*, dotter af kompanichefen i svensk tjänst *Fredrik Christian von Krassow*, till Salkow.

Med sin första fru hade Jörgen 3 söner:

1) *Raven Nicolaus Fredrik Barnekow* f. 1738; gick i svensk tjänst som volontär vid drottningens lifregemente i Stralsund; blef 1755 dödad i en duell;

2) *Christoph Gottlieb Bogislav Barnekow*, som började *Teschvitzlinjen* (sid. 27.).

3) *Hans Christian Barnekow*, f. 1742.

I andra giftet hade Jörgen sonen:

4) *Fredrik Christian Barnekow*, arfherre till Klein-Kubbelkow, Stünkevitz, Teschenhagen, Koseldorf och Priszvitz, 1749—94; gift med *Fredrika von der Lancken* till Plüggentin;

barn:

1) *Christoph Julius Fredrik Barnekow*, f. 1778; öfvertog faderns samtliga gods, af hvilka han sålde Teschenhagen och Stünkevitz till klostret i Bergen, där han var kretsdeputerad; gift 1:o med sin kusin

friherrinnan *Adolphine Fredrika Louise Barnekow* från Teschenhagen (sid. 29). Barnen i detta äktenskap dogo alla unga;

2:o med friherrinnan *Fredrika Barnekow*, af huset Sissow (sid. 28).

I detta äktenskap hade han en son: *Christoph Barnekow*.

2) *Fredrika Barnekow*, gift med ryttmästaren *von Bagevitz*, till Drigge och Saalkow vid Stralsund, deputerad för Rügens ridderskap;

3) *Adolphine Barnekow*, gift med kapten *Balthasar von Platen*, till Subzow och Reischvitz;

4) *Eleonora Ulrika Barnekow*, f. 1785 på Kubbelkow; gift med kapten *Ernst Wilhelm von Kahlden* på Neclade;

Wilhelmina, död ung i Bergen.

E. Teschvitz-linjen.

Friherre Christoph Gottlieb Bogislav Barnekow (son af Jörgen Christoph Barnekow, sid. 26), till Teschvitz, 1740—1829; idkade i sin ungdom studier vid utländska universitet.

Vid sin hemkomst blef han af härtigen af Mecklenburg utnämnd till jaktjunkare och sedan till öfverjägmästare. Efter någon tid lämnade han tjänsten och bodde på Teschvitz till sin död. År 1825 blef han af kon. Fredrik Wilhelm III upphöjd i friherrligt stånd. *Från honom härstämman samtliga i Tyskland nu lefvande Barnekowar, med undantag af de icke friherrliga ättegrenarne: till Lancken* (som äro afkomlingar af Rutger Barnekow, till Ralsvik) och till *Kubbelkow* (som äro afkomlingar af hans yngre broder, *Fredrik Christian Barnekow*, sid. 26). Christoph Gottlieb var gift 1:o med *Ulrika Anna von Usedom*, dotter af Carl Bogislav von Usedom, till Cantzitz och Uddorff (Udars?), med Maria von Sodenstjerna; 2:o med Henriette von Platen, dotter af Joachim Christoph von Platen, till Ventz, Zubzow och Reischvitz, med Maria Carolina von Platen, af huset Gurtitz.

Han hade 10 barn; däraf i 1:sta giftet:

1) *Frih. Carl Ludvig Barnekow*, f. den 29 Mars 1768, ryttmästare vid Brandenburgska husarregementet; fick majors afsked; köpte och bebodde Maltzin; äfvenledes köpte han af öfversten Gustaf von Hennings godsens Sissow och Prosnitz, som han själf brukade till sin död; gaf härigenom upphof till *ny förgrening af släkten; Sissow-linjen*. Hans barns förmyndare sålde Prosnitz 1830. Han var gift med

Sophie von der Lancken af huset Plüggentin — Vorwerk; barn: a) *Sophie*, gift med sin kusin *frih. Ulrik Barnekow* (sid. 29), b) *Ulla*, c) *Louise*, d) *Fredrika*, gift med *Christoph Julius Barnekow* (sid. 26), e) *Gottlieb Carl Ulrik*, till Sissow, gift med *Francisku von Hagemeister*, af huset Clausdorf.

2) *Frih. Ernst Fredrik Christoph Barnekow*, f. den 4 maj 1769, † den 4 Decemb. 1791 på Teschvitz; löjtnant vid preussiska husarregementet von Usedom.

3) *Frih:n Charlotte Barnekow*, f. 1770;

4) *Frih. Eduard Barnekow*, f. den 29 Dec. 1772; var kapten vid preussiska gardet; fick majors afsked, men ingick åter i tjänst; blef öfverste för ett pommerskt kavalleriregemente och stupade 1813 i slaget vid Dennevit.

5) *Frih. Gustaf Fredrik Barnekow*, f. 1779. Redan som ung ingick han i kursachsisk och därefter i preussisk krigstjänst. Under vinterfälttåget i Preussen 1807 utmärkte han sig genom glänsande tapperhet. Kåjsar Napoleon fordrade s. å. hans utlämnande, emedan han, efter fredsslutet, hade en gång offentligt uthvisslat tvenne franska marskalkar, då dessa inträdde på teatern i Königsberg. Han blef arresterad; men då konungen förklarade sig icke vilja utlämna honom, blef han, försedd med en rundlig reskassa, afskedad ur tjänsten; och det anmältes för kåjsaren, att han flytt ur arresten. 1809 deltog han som frivillig under Österrikes fanor i slaget vid Wagram. Därefter vistades han på Rügen och i Mecklenburg till 1812. När rysk-franska kriget bröt ut, gick han, som så många andra tyska patrioter, i rysk tjänst. Den bekante historiska författaren Ernst Moritz Arndt har i sina "Erinnerungen aus dem äussern Leben" utförligt beskrifvit Gustav Barnekows skiftande lefnadsöden och gifvit följande lifliga skildring af hans personlighet: "Es war ein schöner Kriegermann, gross, schlank, mit herrlichsten Augen und Stirn, dabei leicht und beweglich, voll Einfälle und Talente, aber alles husarisch und überströmend, mit der allerunbändigsten Zunge, so dass, wenn er seinen Muth nicht durch Thaten erprobt hätte, einer ihn für einen streitsüchtigen Prahler hätte halten können. Dieser Gustav Barnekow ward in Russland der genannteste deutsche Nahme. Er hatte in der Schlacht bei Borodino ein paar Pulcks Kosacken geführt und diese durch seine schöne und muthige Persönlichkeit so begeistert, dass sie im stehenden Gefecht

ausgehaltet und, von seinem wilden Muthe hingerissen, in zwei französischen Regimentern gewaltigen Durchbruch und blutige Metzelung angerichtet hatten. Aber es waren die meisten von ihnen im Kampf gefallen, und auch den Führer hatte man von vielen Wunden bedeckt auf dem Schlachtfelde aufgelesen. Sein ihm voran fliegender Ruf hatte ihn zur Verpflegung und Heilung auf Rostopschins Schloss bei Moskau gebracht, dann in die Nähe der Stadt Twer und der grossherzigen çarentochter, Catharina von Oldenburg, der späteren allgeliebten Königin von Württemberg. Dieser Mann prangte nun als ein Wunder persönlicher Tapferkeit und Stärke (denn er war stark wie ein Löwe) in allen russischen Tagesblättern“. — Knappt återställd från sina sår begaf han sig på våren 1813 till Königsberg, där han blef öfverste i den rysk-tyska legionen och tog verksam del i striderna mot Napoleon; han var med i Czernicheffs tåg mot Kassel, hvarunder han eröfrade en del af fiendens tross; tillsammans med öfverste Löfvensterns afdelning vann han i spetsen för sina kosacker en träffning vid Sonnenwalde. Därefter återgick han i preussisk tjänst och blef öfverste för ett kyrassierregemente. År 1836 blef han befordrad till general-major och brigad-kommendör. — Han har äfven uppträdt som författare: 1831 hade han i Breslau skrivit en komedi "Nein". Han dog i Berlin 1838; var gift med *friherrinnan Henriette von Cornberg* och hade med henne en son *Gustaf*, f. 1816, som blef Ulan-officer och var gift med *Marianne von Rommel*.

6) *Frih:n Adolphine Fredrika Louise Barnekow*, f. 1780; gift med sin kusin *Christoph Julius Fredrik Barnekow*, till Klein-Kubbelkow (sid. 26).

7) *Frih. Christoph Gottlieb Barnekow*, f. den 12 Sept. 1781, stupade vid Metz som ryttmästare vid preussiska nationalkavalleriet; gift med *R. von Schwanefeldt*; efterlämnade en son *Albert*, officer.

8) *Frih. Helmuth Fredrik Barnekow*, f. den 21 Juli 1783, preussisk löjtnant, stupade i kriget 1812.

9) *Frih. Adolf Fredrik Barnekow*, f. den 5 Okt. 1784, † 1817, major i 1:sta preussiska gardesregementet; gift med *Ida von Beyer*; son:

Frih. Ulrik Barnekow, f. 1816, officer vid 7:de kyrassierregementet; gift med sin kusin, *frih:n Sophie Barnekow*, af Sissow (sid. 28).

I sitt 2:dra gifte hade Christoph Gottlieb (sid. 27) sonen:

10) *Frih. Alfred Barnekow*, f. den 25 Juli 1795, löjtnant vid drottningens svenska lifregemente, preussisk kammarherre, bodde på Teschvitz; gift 1824 med *Augusta Barnekow*, dotter af majoren Rutger Christoffer Barnekow, till Ralsvik (sid. 71); hade med henne sonen:

Frih. Christoph Gottlieb Rutger Barnekow, f. den 3 April 1825, löjtnant vid 1:sta gardes-ulan-regementet.

F. Poseritz-linjen.

Steffen Henrik Barnekow (son af Morten Barnekow, till Kubbelkow, (sid. 25) linjens stamfader, † 1716, gick i svensk militärtjänst, där han avancerade till major 1676; köpte godset Schlechtmühl i Pommern. Han var gift med *Dorothea Margareta von Ahnen*, dotter af Martin Fredrik von Ahnen, till Datzow, och Christina von Günterberg af huset Calus. Söner:

1) Jörgen Barnekow, gift med Christina von Rahleke, dotter af Leonard von Rahleke, till Prosnitz och Carow, med en von Gravenitz.

2) *Steffen Barnekow*, gift med sin svägerska Juliana von Rahleke. Döttrar: a) *Ilsabe Anna*, gift med *Henrik von Langen*, b) *Judith Eleonora*, gift med *C. von Radeloff*.

3) *Christian Barnekow*, 1690—1740; *fortplantade linjen*. Sedan han någon tid varit i utländsk militärtjänst och där avancerat till major, tog han afsked och bosatte sig på Poseritz. Han ägde någon tid godset Grabow, som sedan öfvergick till regeringsrådet von Normann. Det af fadern inköpta godset Schlechtmühl hade Christian och hans bröder åter sålt 1721. Han var gift med *Ilsabe Margareta von Gentzkow*. Söner:

1) *Fredrik Balthasar Barnekow*, f. den 12 Juli 1723; öfverste-löjtnant i preussisk tjänst; gift med en *von Dewitz*; barnlös.

2) *Carl Johan Pribbert Barnekow*, f. den 7 Juli 1732; kapten i Svensk tjänst. Under 7-åriga kriget var han kommandant i Demmin; men blef, då de svarta husarerna öfverrumplade staden (se sid. 65) tagen till fånga, tillika med sin släkting regeringsrådet Christian von Olthoff och en grefve von Putbus. Han var gift med sin svägerska, — *von Dewitz*.

3) *Henrik Otto Barnekow*, till Poseritz, f. den 6 Maj 1718; var en tid löjtnant i Svensk tjänst; bodde därefter på Poseritz; ägde dess-

utom godset Kowall vid Gartz. På sin ålderdom öfverlämnade han Poseritz åt sin broder Fredrik, och bosatte sig i Gartz, där han dog den 18 Febr. 1789. Han var gift 1:o med *Elisabeth von Berglasen*; 2:o med en änkefru *Spalding*, född von Olthoff; hade med henne sonen *Balthasar Georg Otto Barnekow*, f. 1750; löjtnant i svenska artilleriet; bosatte sig, sedan han lämnat tjänsten, på Poseritz; ägde äfven det af fadern inköpta Kowall; var gift med *Ulrika von Platen*, dotter af kaptenen Caspar Wilken von Platen, till Granskewitz. Balthasar dog plötsligt 1810, som man misstänkt, förgiftad. Barn:

1) *Henrik August Wilhelm Barnekow*, f. 1771; var 1790 löjtnant i dansk tjänst; men återvände snart till Rügen; dog på Poseritz. Han var gift med *Charlotta von Kahlden*, dotter af kapten Bogislav von Kahlden-Savenitz och *Christina Dorothea Barnekow*. De hade inga barn. Poseritz ärfdes af änkan, som testamenterade godset till en systerson Carl Haase.

2) *Wilhelmina Barnekow*, gift med en *von Harder*;

3) *Eleonora Barnekow*, f. 1779, † 1809 i Skara; gift med öfverstelöjtnanten *Carl Ulrik Piper*, son af hofintendenten Gabriel Magnus Piper och Catharina Christina Axberg.

4) *Adolph*, dog ung.

G. Silvitz-linjen.

År 1477 fick *Henning Barnekow* (sid. 17) (son af den i Stralsund mördade landtfogden Raven Barnekow) af härtig Wartislav X bekräftelse på de län han innehade på Rügen; bland dessa nämnes Silvitz (Klein-Syllevitz). Men den egentlige stamfadern för denna linje anses dock vara *Jörgen Barnekow* (sid. 24) (son af Erik Barnekow), till Klein-Kubbelkow och Silvitz. Den 19 januari 1602 erhöll Jörgen länsstadfästelse. Han nämnes 1604 som danska riksrådet Christian Barnekows läns-agnat, då denne fick länsstadfästelse på Ralsvik, Streu, m. m. Han dog omkring 1630; var gift med *Anna von Normann*, af huset Jarnitz. Linjen fortsattes af hans son:

Erik Barnekow, arfherre till Silvitz, med andel i Dalkevitz och Charow. Den 17 Febr. 1667 förpantade han Silvitz på 20 år till frih. Ernst Ludvig, till Putbus; men efter Eriks död 1670 förändrade sönerne förpantningen till ärftlig länsegendom. Han var gift med en *von Usedom*, af huset Cantzitz. Barn:

1) *Jörgen Arndt Barnekow*, kapten i danska armén; † 1660, ogift.
 2) *Henrik Ernst Barnekow*, ryttmästare i svensk tjänst, under fältmarskalken greve O. von Königsmarck; stupade i en träffning på Rügen 1678; ogift.

3) *Margareta Barnekow*, gift med *Balthasar von Berglasen*;

4) *Erik Joachim Barnekow*, som efter försäljningen af Silvitz bosatte sig i Mecklenburg, där han gifte sig med en *von Depling*, lefde ännu 1700. Son:

Kuno Ernst Barnekow, länsherre till Silvitz, som han emot den gamla lösesumman, återfått 1710, såsom "efterlän", af huset Putbus; 1722 erhöill han därå länsstadfästelse af svenska regeringen i Pomern. En arfstvist mellan honom och generallöjtnanten frih. *Christian Barnekow* till Vidtsköfle samt dennes broder öfverste *Rutger Barnekow*, till Ralsvik om bättre rätt till de under Lancken hörande godsens Grammvitz, Dargast och en del af Buddenhagen afgjordes till bröderna Barnekows fördel 1724.

Kuno var gift med *Ursula Elisabeth von Oertzen*, af huset Lubbersdorff; han hade med henne sonen *Henning Ernst Barnekow*, länsherre till Silvitz, Dartz och Dollahn, 1726—1760; gift med en *von Scheele*, af huset Neclade. Barn:

1) *Moritz Ulrik Fredrik Barnekow*, 1728—1811; general-major i sachsisk tjänst; barnlös.

2) *Wilhelm Zacharias Barnekow*, till Dollahn; blef stamfader för Rügen-Silvitz-linjen i Danmark (sid. 51).

3) *Mariana Dorothea Fredrika Barnekow*, 1736—1762; gift med *Johan Philip von Scheelen*, † 1810, denne erhöill af sin svärfader Silvitz, som dock sedermera återförvärfvades af huset Putbus, hvilket därefter innehafte detsamma.

4) *Christina Barnekow*, f. 1745; gift med en *von Platen* (sid. 71).

5) *Margareta Magdalena Barnekow*, f. 1746, gift med en *von Willich*. Deras son, öfversten von Willich, † 1829, hade 2 söner, båda officerare vid ett kyrassier regemente i Paderborn.

6) *Bogislav Georg Barnekow*, f. 1738, var gift 1:o med en *von Olthoff*, 2:o med *Dorothea Eleonora Sophie von Platen*, till Granskevitz, en syster till Balthasar Barnekows fru (sid. 31). Bogislav sålde godset Dartz till herrarne Putbus. Han hade i sitt 2:dra gifte barnen:

- 1) *Christina Johanna Magdalena Barnekow*, 1765—1819; föreståndarinna i Bergens fröken-kloster;
- 2) *Ernst Fredrik Wilhelm Barnekow*, f. 1767; löjtnant vid preussiska dragonregementet Anspach-Bayreuth (sedan kalladt Drottningens dragonregemente); gick 1787 i rysk tjänst, där han skall hafva avancerat till general 1823;
- 3) *Albrekt August Christian Barnekow*, f. 1769; ryttmästare vid Drottningens regemente.

III.

Den danska grenen.

A. Den äldsta linjen.

I danska historien anträffas namnet Barnekow första gången 1307, då mecklenburgaren Ulrik Barnekow (sid. 6) deltog som borgensman i en förlikning mellan Erik Menved och härtig Henrik af Mecklenburg. Kort därefter förekommer en riddare *Claus Barnekow* i Nyborg 1315 (sid. 6); en *Johan Barnekow* i Rendsborg 1316; riddaren *Henrik Barnekow* 1329 (sid. 6) och dennes äldste son, den mäktige riddaren *Raven Barnekow* 1350 samt Ravens söner, *Henrik* och *Reimar*, som omnämns 1376 (sid. 12). Efter 1401 förekommer icke namnet i Danmark förrän år 1500, då *Morten Barnekow d. y.* (sid. 19) förlänades med de Roskildska biskopsgodsens på Rügen, hvarefter hans båda äldsta söner *Hans* och *Jörgen* (sid. 21) i midten af 1500-talet gingo i dansk tjänst.

B. Ralsvik-linjen i Danmark.

Hans Barnekow, son af Morten Barnekow d. y. blef stamfader för denna linje.

På grund af sina förtjänster om Roskildes biskopsstol förordnades han 1524 af biskop Urne i Roskilde till präst vid Philippi Jacobi kapell i Streu, en andlig förläning, som hans fader före honom innehåft. Han installerades, frånvarande, på så sätt att biskopen satte sin mössa på hans ställföreträdares hufvud. 1541 erhöll han af Christian III bekräftelse på besittningsrätten till Ralsvik och Streu; och då han, på uppmaning af konungen, 1543 inflyttade till Danmark, förklarades dessa län skola vara ärftliga besittningar inom hans ätt.

1545 fick han lifstids förläning på Bosjökloster (Bosii Closter), med underlydande: Hjularöd, Brynneslöf och Remmarslöf, m. fl. gårdar, att tillträdas efter då varande innehafvarens, f. d. ärkebiskopens i Lund, Torbern Billes död, — som inträffade 1551. Länsvillkoren voro i hufvudsak, att han skulle utgöra tillbörlig rusttjänst för länet, och i påkommande fall underhålla konungen och hans följe en natt i klostret, samt till nunnorna utgifva deras årliga underhåll. Bosjökloster, hvars historia går tillbaka till 1100-talet, var ursprungligen ett nunnekloster af benediktinerorden. Vid reformationen indrogs det till kronan; men tillätos nunnorna att tillsvidare där kvarstanna. Den danska adeln hade föröfrigt begärt att få behålla nunneklostren för att ej nödgas gifta sina döttrar med ofrälse.

Förläningsbrevet lydde:

Vii Christiann meth Gudtz naade Danmarks, Norgis, Vendis och Gottis Konningh — — giöre alle vitterligt att efter thi oss elskelig Hans Bernekov vor mandth och tiener haffuer nu forpligtett segh emot oss att ville besette segh och bliffue boendes heer i vort riige Danmark och tage segh en dansche hustrue och bliffue oss, vor Söenn Högborne Förste Hertugh Fredrick och efterkommere Konningar udi Danmark huldt och troe. Tha haffue vi aff vor Synderligh gunsth och naade, saa och for troo och villige tienniste som fornevnte Hans Bernekov oss och Riiget heer till giordt och beuisth haffuer och heer effter troligen giöre och beuise maa och schall vndt och forlennitt och mett thette vort obne breff vnde och forlene hannem vort cronennes closter, Bosii closter udi vort landt Schaane liggendes och samme closter mett aldt synum rette tilliggelse, bönder, tiennere mitt aldt andenn rente och rettighedte effter som oss elskelig mester Torbern Bille thet nu udi vere haffuer, effter fornevnte mester Torbern Billes dödt och affgangh om handt thendt offuerleffuendis vorder, haffue, nyde. bruge och beholle udi synn lieffs tiidt, och saa lenge handt leffuer. Och nyde saadanne privilegier och friheder effter som andre vore undersotte Riddermenndts mendt som heer i vort Riige Danmarck besiddendes ere, dogh saa at fornevnte Hans Bernekov schal giöre oss och Riiget theraff liideligh och tillbörligh tienneste nar behoff giörris och Vii hannom therom tillsiigendes vorder, och holle oss en natt therudi Closterett vort daglighe folk till tillbörligh vnderholdning nar vor vey faller der frem och besörge the

ingifne Jomfruer i fornevnte Closter theris aarlige underholdninghe som thennom böer och handt thennom mett rette plichtigh er, och bygge och forbedre fornevnte Closter och thett vedt magtt alle holle, och godtzett som ther tilliggendis er heffdt och magt och bynderne ther paa boendes er vedt lough skell och rett och ingenn aff thennom vforrette emodt lougenn och ej besvere thennom mett hosbondtholt eller andenn vtillbörligh nye paaeleghe eller udtfæste aff theris gaarde, aldt thene stunndt och saa lenge the aarligenn till gode rede yde och udtgiffue theris aarlige landgilde och andenn rente och rettighedt och holle theris gaarde vedt liige och magt och ej forhugge eller forhugge ladhe nogle fornevnte Closters Schoffue till vpligt i nogenn maade ödeleghe nogen adel groff vildt. Thy forbinde vii alle ehuo the helsth ere eller vare kunde serdelis vore Fogetthr, Embetzmendt och alle andre fornevnte Hans Bernekow heer emot paa fornevnte Closter och synom rette Tilliggelse udi synom liiff-tidt efter som for-schriffuit staar att hindre eller i nogen maade forfangh att giöre under vort Hyllesth och naade. Giffuit paa vort Collinghuss Fredagenn nesth efter midtfaste Sönddagh Aar MDXLV. Under vordtt Signette

Christian
Johan Frijs
Cantzler

“Genom förläningsbrevet på Bosjö kloster (anmärker Sven Bring, i “Handlingar och Påminnelser”) blef ätten naturaliserad i Norden; men dessutom utfärdades af Danska Riksrådet 1547 ett särskildt naturalisationsbref, hvarigenom tillägges Hans Barnekow alla de rättigheter, som tillkomma en infödd dansk adelsman, dock under det uttryckliga förbehåll, att han skulle bo inom Dannmarks rikets gränser och ingen annorstädes samt taga sig en egen hustru, som är född i riket och af dansk adel. Adeln ansåg det för en nödvändig omständighet, att både fader och moder skulle vara adel, så framt barnen borde njuta adelig förmån. Utom dess lär ock ett besynnerligt missbruk varit inrotadt bland adelen, at många höllo uppenbart hus med kiärstor. Och på denna osed lär förmodeligen varit afseende, när Danska Rådet tillägger det vilkor: af egen hustru, af dansk adel. — — — 1582 den 19 Juli befalltes endteligen, att Presterna skulle sätta dem i bann, som

ville fortfara uti den begyndta tilgifwenhet för sina halfhustrur. Samma förordning utsätter ock, at då en adelsman gifte sig med ofri hustru, skulle barnen hvarken få föra faderens namn och wapen ey heller njuta någon del uti fastigheterna“.

1546 sände Christian III, som var medlem af det schmalkaldiska förbundet, Hans Barnekow att å konungens vägnar deltaga i de protestantiska furstarnes sammankomst i Frankfurt. S. å. blef han utnämnd till riksråd. 1547 blef han åter utskickad för att till förbundet öfverlämna 40,000 gulden; men då han fick höra, att kurfursten Johan Fredrik af Sachsen lidit ett afgörande nederlag vid Mühlberg, återvände han utan att aflämna understödet. Han dog på Koldinghuus den 9 Februari 1559. Han var gift med *Metta Oxe* till Töllöse, † 1582 (dotter af riksrådet Johan Oxe till Nielstrup, † 1534 och Metta Gjõe, † 1536). Hans Barnekow ägde stora gods och förlänningar: Ralsvik och Streu på Rügen, Birkholm (Ellinge) på Själland, som han köpt af Erik Krabbe, och som sedermera en tid var släktens hufvudgård, vidare Höistrup med underlydande, som han erhållit som pant för en fordran hos Christian III på 500 rhenska gulden och 249 Joachimsdaler; Roskilde gårds län; Östrup samt Bosjökloster, som efter hans död af änkan afträdde till Sten Rosensparre på Skarhult; hvarvid följande detaljerade inventarium upprättades: “Anno d:ni MDLIX thenn mandag nesth efther St. Jörtens dag som var thenn 24 dag aprilis vare thisze ephther:ne goude mendt forsamlit udi bosicloster som var Jurgenn Wrne thiill bosserup Jacob brockenhus tiill m . . . böll Jurguenn biilde thiill Ellinge, Matz Stiennessonn thiill Rönnolltt och biörn saxtrup thiill Ousby Oc da anntvordett erliige oc velbyrdig Fru, Fru Mette Oxee saalig hanns bernnekovs ephtherleversche Thzte epter:ne Inventarium udi boussijs closter fra siig som saliig mester torbenn biildiis arffuinge anntvordett for:ne saliig hans bernnekov och thiill erliig och velbiurdiig mandtt stienn rosensparre tiill scharolltt som her epterfølger först rug VI punde miell IX pund III sk:r biig IIII pundtt malltt VIII pund III sk:r haffre XXVIII T:r, homble LXVI sk:r flesk XI siieer. Faarekrop XXI, Salltt sildtt VIII woll, saltiidt giess XVI, kokiödt 1 T:a, Rögitt kokiödt VII krop XVIII ij hver krop, smör XXIIII pund, 1 bessmer kaulanus IIII vorde, kuller LI udi stogersiit enn kiell paa II spannde, IIII gryder vog LXII bersmer marck I ryst, I branndjenn, Ett bradspiidt II Kockeskeer II kielleringe I benckeskuffue, 1 kiöd-

öxe, X trefadtt, udi bryggersite j bryggekiell paa III T:r I k. som saliiig hanns bernekov annamit, ther som duer icke att bryge mz, IIII kar, I össe I tragit, It. ij öllkielderenn I lest öll XXII thoune öll T:or, IIII öll fadt, I small T:na lynnborg salltt I urtte kiell paa I spanndt, ij melckhusiitt I kierne XXX siiv bötter, I flödespanndt paa I k. III gamell kister uden laass, ij sallt kiellerenn V sallttthoffuer II sallttkar, paa stoffverne II skiffuer V træsenge I agedynne aff fyniz leder. II smaa sengedynner II hoffuiddynner II par blugarnnslagenn IIII gamell senngleder, vdj laadgaardenn X kiör, I lidenn thyr, II smaa kalffver, I gamell arbeithest VII tormonitz (Januarii) grisser III suin, It. fanntz ij thet gamell Inventarium som saliiig hans Bernekov haffde annamit ij kornnladenn III bynding rug oc byg Therefore haffuer hun levreriit III pund rug III pund byg fra siig XXXIIII lasse höö ij Smedenn I forehammer I handdhammer I brod I kiillbyrste III unnger I hofftanng I krogstedt I naugel . . I siiehammer, II belle I sliiffsteen mz Jernnaxell I b . . lencke I halff lencke thömer som for:ne Fru mette haffver aditt anntvorde fraa siig hertiill ladtt gaardtz behoff X sparre hvert trä XII alne III j sparre huer X alne III bielcker huer XVII alne X bielcker hver XIII alne VI bielker huer XII alne XX j bielcker hver XII alne. Till ydermere vindebyrdtt haffver jeg stien rosen-sparre mz for:ne guode mendtt tröcktt vore singenette nedenn paa thz Inventarium giffvit aar dag och stedt som . f. st.“.

Genom fru Metta Oxen kom Töllöse i barnekowska släkten. Efter mannens död försträckte hon år 1566 Fredrik II 8,000 Joachimsdaler emot pant af Örslöfs kloster; hon utvidgade i öfrigt besittningarne genom köp.

Hans Barnekow hade med sin fru barnen:

1) *Fredrik Barnekow*, 1551—1570. I ett gammalt manuskript af Moritz Podebusk, på Fredrik II:s tid, finnes en förteckning öfver den gamla danska adelns tillnamn; där benämnas *Barnekowarne* “de svage”, antagligen med afseende på denne Fredrik och hans syskon; där talas vidare om: de hedske Biller, de gjerrige Krabber, de törre *Friiser*, de storhovede *Rosenkrandser*, de Ieffærdige Rantzauer, de fordrukne *Bannere*, de skjvebenede *Redtzer* o. s. v. Men om dessa Barnekowar hade svag hälsa, voro de så mycket bättre utrustade i andligt afseende, ett arf från den intelligenta och bildade modern, en syster till den lärde rikshofmästaren Peder Oxen, och en anförvandt till Tycho Brahe. Alla

hennes söner voro begifna på bokliga studier och företogo mer eller mindre omfattande utländska resor.

2) *Morten (Martin) Barnekow*, f. den 9 Mars 1553, hade, liksom Fredrik, slagit sig på studier i utlandet. Han var inskrifven som student i Padua 1573. I De la Gard. arkivet fins af honom en Catalogus librorum Martini Barnekowij, anno 1571, Parisiis, upptagande nära 100 sidor, till största delen latinska författare samt grekiska i latinsk öfversättning och 16 franska böcker. Han dog den 22 Nov. 1577 till följe af ett fall på sin värja, som han höll i handen, då han vid Kjögekrog hoppade ur en vagn.

3) *Johan Barnekow*, till Ralsvik, Streu, Birkholm, Nielstrup, Jomfruensegede m. fl.; f. den 22 Dec, 1555, död i April 1603. Han åtnjöt stort anseende och användes ofta i beskickningar. Han erhöll ansefulla förläningar: Svenstrup, Roskilddegard, Bistrup och Bönnet. Han blef gift den 11 April 1589 med *Anne Bille*, dotter af riksrådet Peder Bille, till Svanholm och Brite Rosenkrands. Hans barn dogo i unga år, utom en dotter, *Sophie*, till Nielstrup, som blef gift med *Eiler Gyldenstjerne*, till Bistrup och Rygaard, son af riksrådet Prebeen Gyldenstjerne, till Vosborg.

4) *Metta Barnekow*, 1544—1559;

5) *Christian Barnekow* (Christen Bernikouff), till Birkholm och Ralsvik, den namnkunnigaste af riksrådet Hans Barnekows söner och "en bland de utmärktaste ädlingar som danska adelshistorien har att uppvisa" (Ljunggren), föddes på Birkholm den 24 Januari 1556. Då han var 3 år gammal, förlorade han sin fader; men uppfostrades med omsorg af sin moder fru Metta Oxe, under vägledning af hofmästaren Hartman från Franken, med hvilken han, 18 år gammal, reste utrikes. Han studerade 3 år vid universitetet i Jena; sedan uppehöll han sig under lika lång tid i Ingolstadt. Härifrån företog han en resa till Italien; men strax efter ditkomsten mottog han underrättelse om sin mors sjukdom. Han återvände då till Danmark, dit han ankom kort före hennes död, i Augusti 1582. S. å. reste han återigen utrikes, till Frankrike, England, Skottland, Irland. Vid ett besök i hemmet 1586 fick han af Fredrik II, som en utmärkelse för sin lärdom och flit, ett kanonikat vid Roskildes domkyrka "och thett med Bönder, thiennere och ald thess rente och skall hand boe och residere hooss Domkirchen och giöre thienneste inden Kirchen och uden, som andre

Residerendis Canicker sammestedtzt gjøre; — — hand skall och bygge och forbedre thendth gaardt och residentz som hand therthill bekommandes worder — —“. Han fick löfte om vidare befordran, om han ville stanna i landet; men han föredrog att åter begifva sig på resor. Försedd med ett respass af kungen och en rekommendationsskrivelse från härtig Johan Fredrik af Braunschweig-Lüneburg reste han på sommaren 1587 till Basel, där han studerade ett års tid och ansågs han som den lärdaste ädling vid universitetet. 1588 begaf han sig till Padua. Därifrån reste han vidare genom Italien i sällskap med Sigvard Grubbe, Jacob Ulfeldt, Fredrik Ahlefeldt, m. fl. landsmän, ned till Rom och Neapel. I sistnämnda stad erhöll han, genom ett öppet bref af vice konungen, ställdt till Signor Christiano Barnicho Gentiluomo Allemanno, såsom en synnerlig gunst, tillåtelse att natte-tid bära värja. Han besökte äfven Sicilien; i Palermo köpte han, som kuriositet, för 2 aqville d'argento ett aflatsbref af påfven Sixtus V. Härifrån for han till Malta och sedan genom Italien upp till Venedig; vidare, sjövägen till Grekland samt till Konstantinopel, där han af Sultanen fick ett särskilt säkerhetsbref för fri och befordrad resa genom Palästina; äfven af patriarken af Jerusalem, som då uppehöll sig i Konstantinopel, fick han en rekommendationsskrivelse. Härmed utrustad for han till Jerusalem öfver Rhodus och Cypern, besökte de heliga orterna och ville fortsätta till Sinai; men då arabiske röfvere gjorde trakten osäker, afstod han därifrån, och for till Egypten, gick uppför Nilen till Cairo och utsträckte färden till Abessinien. Här återvände han öfver Kreta och Venedig till Padua; där han uppehöll sig öfver ett år, studerande isynnerhet Spanska språket, emedan han hade för afsikt att besöka Spanien; och hade han för det ändamålet utvärkat åt sig ett rekommendationsbref af dogen i Venedig. Hans kunskaper och vidsträckta resor hade förskaffat honom stort anseende, och i Padua anhöll universitetet att få välja honom till rektor, hvilket han dock afböjde; men mottog utnämningen till tyska nationens Consiliarius. Hans forcerade studier hade emellertid angripit hans hälsa, så att han blef nödsakad uppgifva resan till Spanien för att i stället fara hem till Danmark, dit han återkom 1591 efter nära 17 års bortovaro. Hans resor hade kostat honom 20,000 riksbanksdlr, en på den tiden oerhörd summa. Vid hemkomsten fick han genast en hof-tjänst med ansenligt underhåll och med tittel af storsekreterare. I

Augusti 1594 blef han, tillika med befallningsmannen på Malmöhus slott, Sten Bille, sänd till kon. Jacob VI af Skottland, Christian IV:s svåger, för att på dennes och änkedrottningens vägnar stå fadder vid äldste sonens, Henrik Fredriks, dop. Vid detta tillfälle blefvo den lärde kon. Jacob och hans gemål 'drottning Anna högeligen intagna i den mångkunnige och vidtbereste mannen och underhöllo sedan med honom en förtrolig korrespondans, hvaraf bref ännu finnas förvarade i De la Gard. arkivet. Af dessa må följande tvenne anföras:

Monsieur,

Nous ne pouvons que Vous remercier du bon rapport qu'il Vous a pleu faire de nous au Très hault très excellent & très puissant Prince votre très chere & très aimé frere le Roy de Dannemark de quoy le rest de Vos courtoysiez nous ne faudrons jamais de nous en souvenir pour nous revancher quant l'occasion se presentera. Quant au present estat de notre Royaulme toutes choses sont plus paisibles, que les ominentes seditions durant Votre presence icy n'ont monstré, in tentinent à pres Vre parlement s'est distonnerte une nouvelle conjuration contre notre personne et plasieurs — — pour ce mesme crime, Bothvel s'estant joint au papistes pour fortifis leur audaciensse rebellion defia publique en armes. Nous dressames une armée pour leur aller au devant & suprimen de bon heure leur trop grande insolence estants arrivez à leur terres dont ils s'en sont fuyer, nous fismes demolir leur maisonnez & tous qui nous trouvasmes de leur assistance furent pendu de sort que Dieu mercy nous avons render cet endroit la autans paisible, quant un autre lieu de n:re Royaulme & c'est au qui nous a menasse de tant de mauls nous a produit en fin une bonne paix. Les principauls de la rebellio se tient pour le present secretement aux endroits plus esloings du pais qui se treunent de sesperez d'aucun support au dedans le Royaulme, & si l'estranger & commun ennemy ne nous attaque violemment nous nous estimerions bien (Dieu aydant) assez assurez. Nous Vous rendrons pareillement graces pour le bon & aimable advertissement que Vous nous donnez a la fin de Vr Lettre en Vous priant de continuer Vr affection envers nous et nous — — Cependant nous prions Dieu monsieur, qu'il Vous ait en sa très digne garde a jamais.

de nr palais c XXII de Decembre 1594

Vr tres affectionne Amy

à monsieur Barnekou

Jaques R.

m. pr.

Monsieur Bernecau.

trouant La Commodite de vous escrire, nous ne voudrons faillir de vous envoyer de nos lettres pour vous faire entendre nous tiendrons les mereits de vos verteus, en tres digne consideration, esperant de vous donner aussi de Joure en Joure plus ample occasion de vous evertuer de nous faire service comme par cet moyen nous serons obligé de reconnaistre en tous endroits & occasions que seront represente pour monstret La grande disposition avons de vous faire plaiser agreable La reste nous remettons aux lettres de nostre Serviteur & Secretaire fouler ce pendant — — Nous prions Dieu de vous maintenir en sainte gard.

Votre meilleuir

Amy

Anna

De Hahjrudhous 30 mars 1595

a nostre Amye Christian Bernecau

Af bref i det nämnda arkivet synes, att Barnekow stått i korrespondens med flere af sin samtids lärdate män.

1595 fick han i förläning Lundagård och St. Peders kloster. 1597 erhöill han Malmöhus' slottslän. Under Malmöhus, som var en af rikets största förläningar, hörde: Malmö, Lund, Ystad, Skanör och Falsterbo samt häraderna Oxie, Bara, Torne, Skytt, Wemmenhög, Ljunits, Herrestad och Ingelstad. Länets *fasta* inkomster (den s. k. genanntnen) utgjordes af: "348 daler, 5 lester og 3 pund rugh, 10 lester 9 pund bjug, 700 tr hafre, 12 tr 5 pund smör, 31 kiör, 266 faar og lamb, 257 giess, 42 $\frac{1}{2}$ boelswin, 146 magre swin, 318 par höns og anden slig smaaplock som Jordebogen indeholder, 9 spegular, og thertil all affuelen af slottens ladegaarde". Af de "*uvisse*", ej fixerade, inkomsterna skulle länsinnehafvaren uppbära $\frac{1}{10}$ del. Härför ålåg det honom att utgöra krigstjänst med 12 "gerüst-hestede"; dessutom skulle han vinterföda "XII Öxenn" och under kungsresor hålla konungens hästar intill 3 nätter. Samma år fick han Lindholms slott och "ladugård", som han 1602 afträdde till Sigvard Grubbe, (Cronholm).

Han deltog i högtidligheterna vid Christian IV:s kröning 1596. I kungl. brefvet till honom härom föreskrefs, att han skulle infinna sig "med Heste og folk wel stofferede, selv med fløjels-Peltzrocke, og folk ogsaa med

Peltzrocke, og lade sig bruge til Ridderspil, tornere og til Rings“.

1597 sändes Barnekow tillika med rikskanslern Arild Hvitfeldt i ambassad till drottning Elisabeth i England. Christian IV hade, under en vistelse i Tyskland, blifvit anmodad af kajsar Rudolph att försöka stifta fred mellan Spanien å ena sidan, samt England och General-staterna å den andra. Konungen hade härtill förklarar sig villig; men då det polska sändebudet Dzalinsky nyligen hade varit i England i samma ärende och därvid uppträdtt "mera snarlik en här-old än en fredstiftare", så att drottningen blifvit uppbragt och hans mission misslyckats, ansåg konungen icke rådligt att låta beskickningen afgå med endast det nämnda uppdraget. Utan fingo Arild Hvitfeldt och Barnekow befallning att resa till England för att återbära insignierna till Strumpebandsorden som Fredrik II burit, och för att förnya de gamla traktaterna samt framförrallt att söka utverka, att danska och norska handelsfartyg, som gingo i fart på spanska hamnar, icke blefve uppbringade; vidare skulle de göra framställningar rörande Engelsmännens fiskerier vid Island och Nordkap; och slutligen erbjuda Christian IV:s mäkling rörande fred med Spanien. — Barnekow hade själf på latin uppsatt ett utkast till instruktion för ambassaden, hvilket utkast, öfversatt till tyska, blef af konungen godkändt.

I Stowe's chronicle of England läses: "I drottning Elisabeths 39:de regeringsår kom Arild Hvitfeldt som dansk ambassadör och Christian Barnikau, "his assistent", till London, där de blefvo inlogerade vid Fenchurch street och fingo audiens vid hofvet den 7 September, som var drottningens födelsedag. I anledning häraf lyckönskade Hvitfeldt världen till att hon blifvit född, och hoppades, att hans herre på en så lycklig dag måtte på sina framställningar få ett lyckligt svar; hvartill drottningen genmälte, att det skulle vara ett stort underverk, om ett barn, födt kl. 4 på morgonen, kunde vara i stånd att kl. 3 efter middagen svara en så vis man, sänd af en så stor konung, i så viktiga saker och på ett främmande språk“.

Sändebuden blefvo af drottningen mottagna mycket nådigt och med stora hedersbevisningar och kunde utföra alla de erhållna uppdragen i enlighet med konungens önskan. Drottningen befallde till och med, att man skulle frigifva några danska fartyg, som strax förut uppbringats. Däremot var hon icke villig att lyssna till konungens

framställning om fredsmäkling, emedan detta kunde i Spanien uppfattas, som om hon fruktade dess makt. Från England begaf sig ambassaden till Holland; men icke håller Generalstaterna ville inlåta sig på fredsunderhandlingar med Spanien; de gingo dock in på att icke uppbringa danska fartyg i spansk fart.

Christian Barnekow gifte sig den 30 maj 1598 på Vidtsköfle med *Margareta Brahe*, dotter af riksrådet Henrik Jensen Brahe (den siste af sin ätt), till Vidtsköfle och Lene Tott till Osbyholm och Hviderup. Härigenom blef Barnekow, efter svärmoderns död, herre till Vidtsköfle.

1602 afträdde han till Sigvard Grubbe Malmöhus med Lundaård och erhöll i stället den 30 april s. å. länsbref på Landskrona slott och län, som han innehade till sin död. Till Landskrona slottslän hörde: staden Landskrona, häraderna Rönneberg, Onsjö, Harjager och Färs samt Lydeköpings och Åsums Birker (Cronholm). I danska riksstaten den 24 December 1602 läses: "Landscrone-Jordbogen renter aarlig med det indlöste Pantegods dlr 2351. Heraf giver Lehnsmanden Cristian Barnekov til afgift aarlig dlr 800. Lehnsmanden faar slottens awl quit og fri, tiende Parten af de uwisse Indtægter, tiener deraf med 4 gerüst-Heste".

Efter slutad redogörelse öfver sin förvaltning af Malmöhus erhöll Barnekow af Christian IV ett kvittobref så lydande: Wii Christian thenndt fierde — — Giör witterligt att Oss Elskelig Christian Barnekou till Birkholm vor mand, thienere og Embidsmand paa wortt slott Landscrone, haffuer nu endeligen giort oss goede rede oc Regenschab for denn wisse rente oc Indkomst saa oc for den uwisse Indkompst af Malmöhuuss oc Lundegaards Lehne, Saauell som for den Geistlige rente oc stigtenes Indkomst der udi Lehnene er anammit oc oppebaarit Item for PENDINGSKATTER der sammesteds er skrefuen oc paaböden att udgiffuis. Sammeledis for huis inventarium hand haffuer anammit der paa Malmöhuuss, Lundegaard saa vel som oc paa Lindholms Ladegaard huorwed fornnewnte Christian Barnekou en tid lang aff Oss naadigt haffuer werit forleent fraa Philippi Jacobi Dagh anno 1597 hand först aff Oss haffuer bekommit fornnewnte Malmöhuus oc Lundegaards leene, udi befalning oc forsuar, nest effter Oss elskelig Prebeen Gyllenstjerne til Wossburg Wor mand Raad oc Embidsmand, oc till Philippi Jacobi dagh anno 1602 Hand samme leene quitt

bleff oc dennom med klar inventario fraa sig leffuerit till Oss elskelig Siguort Grubbe till Hofdall, wor mand och tienere, som nu dermed aff Oss naadigt forleent er. Och bliffuer for Christian Barnekou Oss deraf aldeles inthett skyldig, efter Hans registre, regenschaffuer, inventarium oc quitantzers liudelse, som hand nu fraa sig till Elskelig Ennold Krusse till Hiermitzlöfs gaard oc Siguort Beck till Förslöff, wore mend, tienere oc rentemestere paa wore wegne leffuerit, och offuer antvordit haffuer: Thi lade wi nu hermed fornewnte Christian Barnekou oc hans arffuinger alldiellis quitt fri traffuislöss aff oss oc wore efterkommere Konninger udi Danmark for fornewnte Hans registre, regenschaffuer, mandtalsregistre, quitantzer, beuiser oc inventarium, samt ald Indtegt oc Udgift af fornewnte Malmöehuss oc Lundegaards leene fraa den dagh oc tid hand dermed först bleff förleent; och till den dagh han dennom igien er quitt bleffuen, efter som forskreffuit staar i alle maade. Giffuit paa wort slott Kiöpenhaffn den 19 martii anno 1605.

Under Wort Signet

Christian“

1603 skickades han som ambassadör till kon. Sigismund i Polen, hvarvid han uppträdde med stor prakt, medförde 100 hästar och en musik-kår. På återvägen besökte han, på Christian IV:s befallning, dennes svärfar kurfurst Joachim Fredrik af Brandenburg.

1606 åtföljde han konungen till England, då denne aflade besök hos sin svåger Jacob af Skottland, som efter drottning Elisabeths död 1603 hade bestigit Englands tron.

Efter återkomsten från England fick han säte i riksrådet.

Då kriget med Sverige 1611 utbröt, följde Barnekow sin Konung i fält såsom öfverste. Ehuru dittills oerfaren i krigskonsten vann han dock erkännande för sin tapperhet och dog en hjältes död. Den 24 Febr. 1612 på Kjölery hed i Skellinge socken i Halland kom det till en träffning mellan danske konungen och svenskarne under anförande af härtig Johan. Danskarne blefvo slagna på flykten och kung Christian var nära att falla i fiendens händer, emedan hans häst fastnat i ett moras; då Barnekow varseblef detta, hoppade han genast af sin häst och erbjöd den åt konungen med de orden: "jag lämnar min häst åt konungen, mitt lif åt fienden, min själ åt Gud." Konungen sprang upp på Barnekows häst. Barnekow själf sökte

rädda sig genom att löpa bredvid hästen, hållande uti sadeln; men emedan mycket snö betäckte marken, blef han trött, då han sprungit $\frac{1}{8}$ mil, hvarför han satte sig på en sten i Frägnareds gårde och inväntade där sina angripare, hvilka snart hunno honom och dödade honom efter ett tappert motstånd. Ännu visas af allmogen denna sten, å hvilken flera rostlika fläckar synas; dessa äro, säga de, "Christian Barnekows blod". Så slutade han sitt lif, denne lärde och riderlige Jerusalemsfarare, offerande sig själf i striden en vinterkväll bland nordens drivvor (Ljunggren).

I sina *Fortellinger af Fædrelandets Historie* skrifer Fr. Barfod: "Oppe i Vestergöthland fick Christian IV at höre at Jesper Kruus samtidig (nemlig med den danske Konges tog i Febr. 1612 til Guld-borg og Skara) gjæstede Halland, hvor atten Sogne var udplyndrede og Varberg brændt. Altsaa gik han tilbage for at frede om sine egne Landemærker, men svækkede end yderligere sin lille Hær ved at kaste forstærkning ind i Bohus. Paa Skællinge Hede ved Falkenberg tog hans Veiviser feil af Veien, og med 7 Faner Ryttere stod Kongen pludselig, uden at ane det, lige over for de dobbelt saa mandstærke svenskerne. Baade Folk og Heste vare yderst udmattede af Veien; Intet var endnu bragt i Orden, og Sneen laa dybt paa Heden. Svenskerne styrtede frem med Voldsomhed, og der opstod en kort men hidsig Strid. Svenskerne fölte sig allerede halvveis som Herrer, og med Overmod raabte de: "Jyde, Jyde! har du Præsten med, at du kan skrifte!" Danskerne gjorde kun svag modstand, ihvor ivrigt end Förerne opmandede dem, og den ene Hob begyndte at vige efter den anden. Den fire og tyveaarige Sten Rosensparre kastede sig midt i liden for at faa sine Landsmænd til at holde Stand. En af hans Venner bad ham være forsigtig og mindede ham om, at hans æt vilde uddö med ham. "Du har Ræt", svarede Herr Sten, "det er en herlig tanke! Et godt navn gaar for alt; det fik jeg i arv, og det skal jeg hævde!" Med disse Ord styrtede han midt imellem Svenskerne; men standsede kun et Öieblik deres Fremskridt og fandt snart en Död, der var ham værdig. Med ham faldt mange andre Herrer; thi det er ingen tom Tale, naar Christian Bording siger, at i Kalmar-krigen faldt Blomsten af den danske Adel, saa der blev kun Stubbe og visne Löv tilbage. Danskerne kastede sig altsaa paa flugt; selv Kongen kunde ikke holde dem tilbage, skjöndt han her som altid

var den förreste i Kampen og den sidste til at vende Ryg, og fjenden fulgte dem i Hælene. Ved Frægnared blef Christians Hest stikkende i et Uföre. De övrige Danskere vare forud, og kun mellem Död og fangenskab, saa syntes det, havde Dankongen Valg. Da kom den rige Christian Barnekow forbi, den sidste blandt de flygtende. I sin Ungdom havde han seet sig vidt omkring i Verden, ja var trængt frem lige til Arabien og Abyssinien; men han var atter vendt hjem til Fædrelandet, hvor han havde en herlig Borg i det prægtige Vidsköfle og forudan andre Righedomme eiede det meste af den Gade i Kjöbenhavn, som endnu bærer hans Navn. Han saae Kongens Fare og overlod ham sin Hest. "Jeg giver Kongen min Hest, Fjenden mit Liv og Gud min Sjæl!" var hans stolte Ord. Christian undkom til Varberg med de sorgelige Levninger af sin Skare; men Barnekow blev nedhugget. En stor rödsprængd Steen ved Frægnared bærer eiidnu hans navn, paa denne, siger den Hallandske Bonde, satte han sig, da han ikke længer kunde følge Kongen til fods; paa den udaandede han sin Heltesjæl, og Pletterne af hans trofaste Blod have aldrig kunnet udviskes af den. Hurtigere udviskedes hans minde af det danske Folks Hukommelse; men det er nu saaledes oprisket af Ingemann, at det vel fremtidigt skal vinde og vare."

I sin historia om detta krig omnämner *Jahn* tilldragelsen så:

"— — Christian Barnekow, der med höimodig Selvopoffrelse reddede Christian IV. Da nemlig i Fægtningen Kongens Hest var skudt under ham og han selv stod i Fare for at falde i Fjendens Hænder, tilböd og overlod B. ham sin Hest, hvorved Christian IV frelstes fra svensk fangenskab eller undgik enddog maaskee Döden — —; men Barnekows Daad lever end og det taknemmelige Fædreland slynger en evig grönnende Laurbeerkrands om hans ænne, thi ham skylder Danmark dets Konges frihed, maaskee hans Liv."

Ingemanns ofvan nämnda dikt lyder:

Herr Barnekov tumled sin danske Hest;
 Det flammed i Westgothland.
 Han fulgte Fjerde Kong Christian
 Med Seir fra Skaras Brand.
 Sneeskyen fnugged i Vinterqvel.
 Med Hingsten Herr Barnekov stred:
 Hans Hingst viste Vei til Skaane;

men Kongen mod Varberg red.
Og Kongen lo til Herr Barnekov:
"Straf ikke jer gode Hest!
"Til Vidsköfle Borg og jer Frue
"Veed Vejen han allerbest." —
"Jag drömte vel selv om Vidsköfle Borg"
— Herr Barnekov rödmed bag Hat —
"men lysvaagne Vejviser-Öine
"Behöver Dankongen i Nat."
Sten Rosensparre forsked om Spor;
Frantz Rantzow heelt sneblind lo.
Femhundrede mand dem fulgte,
Og de var alle fuld tro.
Men fire Uger var Sadeln spændt,
Og Mundskjægget stivnet af Frost.
Hestene tygged paa Lyngstilk,
Og Bark var Mændenes Kost.
Blandt Klöfter snublede skolös Hest;
Dog lystigt var Danskens Mod;
Dankongen flöjted paa Vejen,
Og Lykken tyktes fuldgod.
Iismarken fög med Driver af Sneec,
Fra Bjerg löb Vedslædens Spor,
Red de paa Skællinge Bymark,
I Fjendehærs Gab de foer.
Med Oberst Kruus staar Hertug Johan
I Leir ved Skællinge By.
Nu glimte Landsbyens Praaser;
Paa mark det blinker med Gny.
Brat Hingsten spidsed Ören og fnös;
Herr Barnekov peged mod Vang :
"Er det svenske Lunter hist blinke,
Blier Vejen til Varberg trang".
Og svensken var det. Og Kongen slog:
"I slagstorm Dannemænd frem!" —
Det blev en ulige Fægtning:
Tre Danske kæmped mod fem.
Bösserne knalded og Landserne klang.
Frem lyned Kongen i Damp;
Halvtredie hundrede Danske

Blev Liig i den Fremfarts-Kamp.
 Sten Rosensparre laa knuust bland Spær,
 Frantz Rantzow ved Hestens Sko;
 Over Liig og splintrede Landser
 Hos Kongen red Barnekov tro.
 Brat styrted Kongens Ganger for Skud.
 Herr Barnekov var ei seen;
 Dankongen gav han sin Skimmel,
 Selv sprang han paa høie Steen.
 "Kongen min Hest! og Fjenden mit Liv!
 Og Gud min Sjæl!" — var hans Ord.
 Herr Barnekov faldt paa Stenen —
 Dankongen mod Varberg foer.
 Tilbage foer fjenden, — Kong Christian frem;
 Men Barnekovs Sjæl fra Jord.
 Hans Blod paa Skællinge-Stenen
 Besegled hans Troskabs-Ord.

Flere författare, såväl danska och svenska som tyska, hafva omtalat Barnekows hjältedåd. Af äldre anteckningar och manuskript, som beröra förenämnda tilldragelse må anföras:

I ett bref, skrifvet i februari 1612, från prästen på Varbergs slott till prästen i Nicolai kyrka i Köpenhamn läses: "— — Af de danske Herremænd som slagne ere, er disse de Fornemste: Franz Ranzau, som ganske ynkelig var medfaret, Christen Barnekov, Sten Rosensparre og Peder Stygge. Disse fornemme Mænd med andre flere bleve dræbte den 21 Februar om Fredags aften, klokken var ved 5 slet, bleve afförte alle deres Klæder laa saa under aaben Himmel udi Frost og Kuld den Nat over, Löverdagen, Söndagen og saa indtil Mandag aften, som var den 24 Februar, paa hvilken Tid de bleve förte til Varbjergs slot i Kongens Rustvogne kolde som Jern og stive som Staal og nögne som de vare födte af Moders Liv, undtagen Blodet, som var rundet af Saarene. — —"

I pastorsarkivet i Hvalinge har anträffats ett gammalt manuskript däri det heter: "anno 1611(?) d. 24 febr. hafwer Konung Christian af Dannemark med någre troppar af sitt Rytteri hållit träffning på Kjölery, en stor hed i Skællinge socken, med de Swenske under Cronprintsen Gustavi-Johans anförande, då de Danske blefvo slagne och på flykten drefne. Samma gång blef och af de Swenske hästen

ihjälskuten för Danske Konungen wid en gård kallad Egared, hvarest den Danske Krigs-Öfversten, Barnekou benämnd, straxt sprang af sin häst och levererade honom Konungen, sedan tog samme Herre uti Sadlen och lopp med sin Konung ungefärligen $\frac{1}{8}$ mil förbi gården Frågnered, men emedan, som berättas på den tiden, var mycket snö, ty förmåtte bemälte Herre ej längre följa, utan satte sig på en sten och sade sig gerna wilja lemna Konungen sin häst och fienden sitt lif, på hvilken sten han ock blef ihjälslagen, såsom än på samma sten kan synas röda ränder eller strimmor, som förmenas vara utaf merbemälte Herres blod. Konungen af Dannemark kom allenast fjerde till Warbergs fästning.“

I Bertulli canuti register öfver danska adeln är antecknadt: “Christen Bernekov paa Widskiöf fle, som föruden draabelig studering og lerdom hafver med en uefterföljelig peregrination gjort sig admirabilem, holt sig lenge til Constantinopel och Jerusalem, var lenge i Egypten och omliggende Lande, commenderet Malmö och Landskrona slott, siden han var hjemkommen, dödde Heroico obitu för Rigenes fiender i Halland.“

I katalogen öfver danskar, som studerat i Padua läses: Cristianus Barnekov Danus. In patria honeste occubuit 1611.“

Wakenroder skrifver 1707 i Altes und neues Rügen: “— — es soll das Beneficium, der Hebung des Bischoffs-Roggens, von einem Könige in Dänemark, wegen Erhaltung des Königs Leben, dieser Familie (Barnekow) beigeleget sein.“

Chr. Barnekow var vid sin död 56 år gammal. Hans änka Margareta Brahe dog 1618 och begravs bredvid sin make i Töllöse kyrka. De hade 7 barn:

1) *Henrik*, f. på Vidtsköfle 1599, † s. å.

2) *Lena (Magdalena) Barnekow* till Töllöse, f. på Landskrona slott den 16 Juni 1603, † 1658, begrafven i Töllöse kyrka. Hon var gift med befallningsmannen på Stjernholm i Jutland *Tønne Friis*, till Hesselager på Fyen (son af Nils Friis och Viveke Gyldenstjerne). Tønne Friis, som förut varit gift med Anne Podebusk (dotter af Claus Podebusk och Sophie Ulfstand) hade med Lene Barnekow 3 döttrar, af hvilka Anne blef gift med Axel(?) Walkendorf.

3) *Metta Barnekow*, till Ellinge, f. på Landskrona slott den 16 Juni 1604, † 1640 på Stjernholm. Ogift.

4) *Sidsel (Sisela) Barnekow*, f. på Landskrona slott den 23 aug. 1605, † 1611.

5) *Anna Barnekow*, f. på Vidtsköfle 1606, † efter 1640; gift med befallningsmannen på Odense hus *Henning Walkendorf d. y.*, till Glorup på Fyen (son af Henning Walkendorf och Anne Brokkenhus). Henning d. y. hade förut varit gift med Carin Brahe, dotter af danska riksrådet och befallningsmannen på Helsingborgs slott Axel Ottosen Brahe, till Elved och Tosterup och hans 2:a fru Kjerstin Hardenberg.

6) *Ove Fredrik Barnekow*, f. 13 Febr. 1608, † 1627; studerade någon tid i Leyden.

7) *Hans Barnekow*, till Birkholm, Vidtsköfle, Ralsvik och Streu, f. på Malmö slott den 5 Januari 1600. Vid hans dop stod Christian IV själf fadder. Han hade goda anlag för studier, förvärfvade sig stor lärdom, så att Bertillus Canuti kallar honom "Altissimum Ingenium." Redan vid 10 års ålder talade han latin tämligen obehindradt; då han var 12 år förlorade han sin far, hvarefter han begaf sig på utrikes resor, hvarunder han fortsatte sina studier i Leipzig, Heidelberg och Tübingen. Men då modern dog, återvände han hem och bosatte sig på Vidtsköfle. Han var den förste som där sådde tall till skydd mot flygsanden. Någon offentlig tjänst innehade han icke, men blef honoris causa 1628 utnämnd till Kungl. vice-stallmästare och 1629 till fänrik vid skånska Fanan, en på den tiden icke ringa utmärkelse. Han dog 1630, 6 veckor efter sitt 2:dra giftermål. Han var gift 1:o den 19 September 1624 med Elisabeth Bille, † 8 Juli 1628, dotter af Claus Stensen Bille, till Vanås och Rosendal, med Ingeborg Parsberg, till Sandbygård; 2:o den 22 Augusti 1630 med Else Bülow (dotter af befallningsmannen på Halmstads slott Joachim Bülow, till Engeltofta, † 1615 och Else Grubbe, † 1628). Else Bülow dog på Vidtsköfle 6 dagar efter brölloppet.

I sitt 1:sta gifte hade han 3 barn:

1) *Margareta Barnekow*, f. den 25 Juli 1625 på Vidtsköfle, gift med vice landsdomaren i Skåne *Christoffer Walkendorff*, till Ellinge, Maglö, m. m. De hade en son: Hans Walkendorff, till Ellinge.

2) *Christian Barnekow*. som var den siste af Ralsvik-linjen i Danmark och blef stamfader för den svenska Rügen-Ralsvik-grenen (sid. 52.)

3) *Kirsten*, f. den 3 Febr. 1628 på Vidtsköfle, † 1635.

De tre syskonen, som redan vid späda år blefvo föräldralösa, vårdades af sin farmors, Margareta Brahe, syster Anna Brahe, till Löberöd, änka efter danske riksmarsken Sten Maltesen Sehested, till Holmgård, som stupade 1611 i kriget mot Sverige. Fru Anna Brahe, som dog barnlös, den 30 Aug. 1635 lät, medan hon ännu lefde, skifta och dela sina ansefliga gods mellan alla sina systerbarn. Själff behöll hon Löberöd; systersonen *Hans Barnekow*, till Vidtsköfle, fick Borrestads hufvudgård, Löderup, Hammarlöf m. m.; *Ove Barnekow*, till Birkholm, fick Brödåkra, Gunderup i Tjörnarns socken samt gårdar i Mellby, Borrlunda, Skäglinge, Hörröd, Strö, m. fl. socknar; systerdottern *Lena Barnekow* fick spridda gods i Skåne och Halland; *Anna Barnekow* fick Kyrkhult och Västraby, 3 bönder i Höxeröd, Ollerup i Espshult, m. m.; *Metta Barnekow* fick Kulla-Gunnarstorp(?) och V. Vedåkra, Sibbarp och Skeberöd, gårdar i Qvistofta och norra Åby samt 3 socknar i Halland (De la Gard. arkivet).

C. Den yngre danska linjen.

(*Rügen-Silvitz-linjen i Danmark*).

Wilhelm Zacharias Barnekow (son af Henning Ernst Barnekow, till Silvitz, sid. 32), till Dollahn, f. den 15 Okt. 1730, † 1784, bosatte sig i Danmark och blef stamfader för de nu lefvande danska Barnekowarne. Vid 17 års ålder gick han i utländsk krigstjänst, deltog i 7-åriga kriget mot Preussen, tog afsked som öfverstelöjtnant 1760 och återvände till Danmark; gift 1758 med *Sophia Juliana von Johnn*, 1735—1803, dotter af etatsrådet, vice ståthållaren i Holstein, Christian Gottfried von Johnn och A. C. von Scheele, af Neclade. — Wilhelm Barnekows barn:

1) *Wilhelmine Minette Barnekow*, f. den 21 Juli 1759, † 1840; gift med kapten-löjtnanten von Köster.

2) *Christian Maximilian Julius Barnekow*, f. i Rendsborg den 11 April 1767, † den 10 Sept. 1830, öfverstelöjtnant; gift den 16 Sept. 1801 med *Anne Cristiane Tronier*, f. den 24 Maj 1783, † den 9 Januari 1851.

3) *Charlotte Amoene Barnekow*, f. den 7 Mars 1769, † den 27 Maj 1861; gift med *intendenten Asmussen*.

Christian Maximilians barn:

1) *Fredrik Wilhelm Christian Barnekow*, f. den 16 Juni 1802,

kammarherre, ryttmästare. Han erhöill 1877 kungl. bref, hvarigenom ättens danska adelsrättigheter erkändes i kraft af dess härstamning i rätt nedstigande led från Barnekowarne af den äldsta danska linjen i det 14:de århundradet.

2) *Adolph Gotthard Joachim Barnekow*, f. den 26 Aug. 1805, † den 10 Februari 1839, öfverauditör och kammarjunkare, författare till det af *Kgl. danske Videnskabernes Selskab* prisbelönta arbetet om ätten Barnekow. Han var gift 1834 med *Else Sophie Fenger*.

3) *Frederikke Christine Mathilde Barnekow*, f. den 1 Februari 1808.

4) *August Carl Ferdinand Barnekow*, f. den 10 Juli 1815, † den 15 Dec. 1868, ryttmästare; gift 1847 med *Henriette Andrea Toxwerdt*, f. den 25 April 1823, † den 12 Augusti 1865.

IV.

Den Svenska Rügen-Ralsvik-grenen.

Den förste af namnet Barnekow, som anträffas i Sverige, är rid-daren *Raven*, som 1342 vistades någon tid hos kon. Magnus Eriksson (Smek), och sedan återvände hit med kon. Albrekt af Mecklenburg. Samtidigt hitkommo hans bröder *Ulrik* och *Henrik*, som blefvo svenska riksråd. Men med Kalmar-unionen försvinner namnet här och förekommer icke i Sverige förrän i midten af 1600-talet. Men år 1545 hade riksrådet *Hans Mortenson Barnekow* fått Bosjökloster i förläning af Christian III; äfven hans ättlingar innehade under den danska tiden gods och förläningar i Skåne; och slutligen blef den danska Ralsvik-linjen efter Roskildefreden naturaliserad i Sverige genom *Christian Barnekow* (son af Hans Christiansson Barnekow, sid. 50), hvilken *började Rügen-Ralsvik-grenen i Sverige*.

Han var född på Vidtsköfle den 13 December 1626. Vid sin moders, Elisabeth Billes, död kom han, 1 1/2 år gammal, tillika med sina tvenne systrar Margareta och Kirsten i sin farmors systems, fru Anna Brahes, hus; och då fru Anna dog 1635, mottogs han under en kortare tid hos sin moster, fru Regitza Bille, till Rosendal, hvilken gård han, efter hennes död, fick ärfva. Härifrån kom han vid 10 års ålder till Henning Walkendorf på Glorup för att där uppfostras tillsammans med dennes son. Men då en annan släkting till honom, landsdomaren i Skåne, sedermera riksrådet, Henrik Ramel till Becka-

skog, blef hofmästare vid Sorö riddareakademi, skickades Barnekow dit 1640, 14 år gammal. Utskrifven härifrån som student företog han, under ledning af sin hofmästare, magister Pfeif, utrikes resor, hvarunder han uppehöll sig ett år i Strassburg, där han idkade studier och 1644 utgaf en disputation "de clarigatione et manifestis". Från Strassburg begaf han sig till Paris samt till Orleans, där han vistades någon tid och blef vald till nationens Procurateur. 1649 var han i Rom, hvarifrån han återvände hem påföljande år. Han var nu 24 år gammal. Vid hemkomsten utnämndes han af Fredrik III till konungens kommissarie i Skåne.

Under kriget med Sverige 1657 blefvo samtliga hans gods på Rügen konfiskerade af Carl X och öfverlämnade till fältmarskalken grefve C. G. Wrangel. Sedan Barnekow blifvit naturaliserad 1660, anhöll han hos regeringen om godsens restitution, hvarvid Fredrik III understödde honom med en egenhändig skrifvelse den 23 Aug. s. å.; och resolverade förmyndarregeringen den 13 Sept. 1661, att han skulle återfå alla sina "ex occasione rupturæ Daniæ caducerade, deels Danske, deels Fürstlige Pommersche arffwelähn och faste Allodial-Godz", emot att han för framtiden erkände konungen af Sverige som länsherre och i behörig tid ansökte om konfirmation. Efter några år utbytte han dock dessa besittningar emot Lillö och Isgranna m. fl. egendomar och gårdar i Skåne. Men när dessa genom reduktionen blefvo indragna till kronan, återfick hans son såväl Ralsvik som de öfriga urgamla familjegodsen på Rügen.

Då Skåne genom Roskilde-freden blef svenskt, var Christian Barnekow, såsom synes af en skrifvelse från generalguvernören grefve G. O. Stenbock till Carl X, en af de första skånska adelsmän, som hylade den nya öfverheten. Och då generalguvernören, med anledning af adelns klagomål öfver, att de "beröfvats både beneficier och officier", föreslår hos regeringen att i rikets tjänst anställa därtill skicklige medlemmar af skånska adeln för att "vinna dess välvilja", så är Barnekow den förste som tilldelas ett högre ämbete, i det han 1662, alltså endast 36 år gammal, utnämnes till vice president i Göta hofrätt. 1664 introducerades han på riddarhuset under n:o 23 i den gamla riddareklassen.

Han dog den 14 April 1666. På hans porträtt, stucket i koppar, finnas följande verser af den lärde Vitus Bering:

Hæc Barnekowii frons est et amabile Lumen,
 Et tanti, quicquid non teget urna Viri:
 Cujus in ingenio fixit sapientia sedem,
 Et pretium meritis debuit omne suis.
 Auspice qua summos inter servavit honores,
 Et studiis pariter Principibusque fidem:
 Quæ nunc post Domini concredita membra feretro,
 Nomen ab æterna posteritate rapit.

Han var gift 1:o den 14 Sept. 1651 i Malmö med *Elsa Ramel*, till Örtofta, f. den 12 Febr. 1633, † den 3 Mars 1658 i Malmö, dotter af danska riksrådet Henrik Henriksson Ramel, till Beckaskog, med Margareta Skeel; i detta äktenskap hade han 3 barn, hvilka alla dogo i späd ålder; 2:o den 5 Aug. 1660 i Köpenhamn med den ryktbara *Brita (Birgitte) Skeel*, till Gammel-Kjögegaard, f. den 23 Dec. 1638, † den 6 Nov. 1699, dotter af danska riksrådet Christen Skeel, till Fusinge och Vallö, med Birgitte Rud. Barn i detta äktenskap: *Kjeld Christoffer* (se sidan 55) och *Elsa*, död 1668. Brita Skeel hade förut varit trolofvad med en Kjeld Lange, som stupade vid Köpenhamns belägring 1658. Efter honom hade hon uppkallat sin son. Vorden änka ingick hon nytt äktenskap 1669 med danske vicekanslern grefve Christopher Parsberg, † 1671; hvarefter hon åter gifte sig 1682 med Knud Tott, till Gaunö och Knutstorp.

Fru Brita var i många afseenden ett ovanligt fruntimmer; verksam och energisk hade hon mycket som påminte om riksrådet Hans Barnekows fru, Metta Oxe. Om hennes själsnärvaro och personliga mod berättas följande från den tid, då hon som änka satt på Vidtsköfle:

Hon skulle en gång färdas till Gammel-Kjöge och reste, efter den tidens sed, med postvagn. För att beta hästarne uppehöll hon sig en stund vid ett värdshus, kalladt Roskildes krog, i trakten hvar af ett röfvareband hade sitt tillhåll. Några af dessa, som befunno sig på värdshuset, drucko hennes kusk full, hvarpå en röfvare påtog hans kläder och satte sig på kusksätet, utan att fru Brita kunde i mörkret något märka. Men då vagnen plötsligt vek af från vägen inåt skogen, anade hon oråd. Hastigt löste hon af sig sitt strumpeband, gjorde därpå en rännsnara och kastade den bakifrån om röfvarens hals, samt lyckades så att strypa honom. Därpå fattade hon själf tyglarna och brakte sig lyckligen i säkerhet. Till minne af den-

na handling upphängdes i Vidtsköfle kyrka hennes porträtt, där hon föreställes hålla ett strumpeband i handen. (Ljunggren.)

Hon bodde omväxlande i Danmark och i Skåne. Året efter hennes förste mans död köpte hon af Iver Kaas' arfvingar deras lott i Rosendal. 1668 köpte hon af en Valentin Schubordt 2 gårdar i Kropps socken; och 1669 af Knud Holch ytterligare 2 gårdar i samma socken. Af hennes egenhändiga anteckningar finner man, att hon vid sin död hade utestående fordringar till ett belopp af 17,000 Rdlr. Bland gäldenärerna nämnas: Margareta Friis, Hans och Ove Ramel, Birgitta Trolle m. fl. Såsom osäkra fordringar hade hon upptagit bl. a.: en på 2,000 Rdlr hos fältmarskalken Wrangel och en å hennes afl. mans lön i Göta hofrätt 1600 Dlr; hvarom Ove Ramel i en redovisning hade anmärkt: "jag har icke kunnat uträtta något vidare med en slig Rätt, som icke är att persuadera till betalning." Reduktionen vållade henne mycket bekymmer, och flera af hennes skånska egendomar voro i fara att gå förlorade; hvartill kom att en kungl. förordning affordrade dem af danska adeln, som hade egendomar i Skåne, sjätte pänningen af köpesumman för deras försålda gods. Fru Brita, då gift med Knud Tott, som var danskt geheimeråd, häftade för 19,775 dlr. s. m. i och för denna pänning. Hon ville likvidera sin skuld med Barsebäcks gods; men regeringen fordrade reda penningar. Skånska reduktionskommissionen skrifver i Maj 1687; "Grefvinnan reser omkring på sina gods och brottas hvad hon kan för att få ett och annat efter sitt sinne och när detta icke lyckas, lamenterar hon hos fältmarskalken (grefve R. von Ascheberg). Det blir aldrig godt, förrän man får sådana ljumma undersåtare alldeles ut ur landet. Ty hur det ock är, så styrkia de ännu många, som icke kunnat öfvervinna sin gamla, onda humeur, att ytterligare fortfara derutinnan."

Före sin död stiftade hon, tillika med fru Margareta Ulfeld, ett fröken-kloster i Roskilde, det första af sitt slag i Danmark.

Kjeld Christoffer Barnekow, son af Christian Barnekow och Brita Skeel, f. på Vidtsköfle den 13 Dec. 1663, var en af Sveriges största egendomsägare på den tiden. Förutom Vidtsköfle tillfölo honom läns-godsen Ralsvik och Streu m. m. på Rügen samt Rosendal och Örtofta. I arf efter modern fick han Gammel-Kjöge och själf köpte han det af kronan konfiskerade Ugerup, som förut ägts af Ove Ramel, den ende af Skånes adel, som icke återfick sina förvärkade gods. Vid

3 års ålder förlorade han sin fader. Då modern gifte sig med greve Parsberg, skickades han till Beckaskog, som då ännu innehades af Ove Ramel, hvilkens svärmor var en Skeel; men då Beckaskog, liksom Ugerup, konfiskerades 1677, flyttade Ramel till Danmark, och Barnekow omhändertogs af landshöfdingen i Jönköping friherre Augustin Leijonsköld. 1680 fick Barnekow såsom hofjunkare medfölja Johan Gyllenstierna på dennes ambassad till Köpenhamn för att föra prinsessan Ulrika Eleonora till Sverige. Efter Leijonskölds död 1682 begaf sig den 19-årige Barnekow utrikes för att, efter den tidens sed, avsluta sin uppfostran genom resor. Först studerade han under 2:ne år vid universitetet i Sorbonne; härifrån företog han en rundresa genom Italien; därifrån for han till Frankrike och vidare till England, där han uppehöll sig en tid i Oxford och Cambridge. Vid hemkomsten i November 1687 blef han utnämnd till ryttmästare vid pommeriska kavalleriet. Åren 1690—91 deltog han i koalitionskriget mot Frankrike, bevistade kampanjerna vid Rhen och i Nederländerna. 1694 blef han af Wilhelm III af England utnämnd till öfverste för ett holländskt regemente i engelsk sold. Han var då något öfver 30 år gammal. När Carl XII, angripen af Nordens förenade makter, hemkallade sina krigare, inställde sig äfven Barnekow; "han var en man med stora förhoppningar, som under kriget 1689—97, liksom Magnus Stenbock och Adam Ludvig Lewenhaupt samt flere andra af Carl XII:s fältherrar, i de allierades härar med utmärkelse gjort sin krigsskola" (Weibull). Den 5 Sept. 1700 blef han utnämnd till öfverste för skånska ståndsdragonerna, som han åtog sig att på egen bekostnad komplettera med 211 man samt hästar och mundering; ett åtagande, som han icke hunnit fullgöra, då han den 19 Dec. s. å. plötsligt afled i Kalmar. Det hastiga dödsfallet gaf upphof till hvarjehanda rykten, såsom att han skulle hafva blifvit mördad eller att han fallit i en duell; enligt en annan version skulle han hafva varit i Stockholm för att mottaga order rörande regementet och på återvägen därifrån insjuknat i Kalmar; enligt en anteckning i riddarhusets genealogier skulle han hafva blifvit svårt sårad i slaget vid Narva och därpå, på hemvägen, dött i Kalmar. Å plåten på hans kista i Vidtsköfle kyrka står emellertid, att han dött "under dess embetsförrättning i Kalmar"; och i likpredikan öfver honom, som hölls den 28 Aug. 1701 i Kristianstad, säges, att han "bortryckts af en häftig feber", och att vid hans

dödsbädd voro närvarande biskopen i Kalmar Henning Skyttehjem och landshöfding Bleckert Wachtmeisters friherrinna.

Under hans ägotid hemsöktes Vidtsköfle af reduktionen, som "fick tillfälle att göra observation på godzet", emedan detta uti en gammal paltebok benämndes "geistligt godz". Men ägaren visade, att egendomen åtminstone sedan år 1401 varit frälse; därjämte föredes "Lundz Capitels attest 1554 att dhe på goedzet intet hadhe att tahla och att där hoss dhem inga bref fans angående dhetta godzet, afsejandes sig iembwehl all sin rätt". Äfvenledes påpekades, att "uthi inscriptionen på een Steen, upsatter ofwanför porten på Widtsköfle huus, förmähler Jens Brahe, hans fader Axell Brahe hafwer köpt samma gårdh af Koning Fredrich, hwarmedh förståes den dehl, som hans broder Niels Brahe anno 1529 hadhe förbrutit". — Däremot fräntogs Barnekow af reduktionskommissionen patronatsrätten till Vidtsköfle kyrka, som första gången hade erhållits af Henrik Brahe 1568. Denna rätt återvans dock 1754 af landshöfdingen friherre Christian Barnekow, sedan denne blifvit i tillfälle att stödja sina anspråk på ett Carl XII:s egenhändiga gåfvobref, som anträffats bland gamla handlingar i en fogde-räkenskapsbok.

Barnekow var gift, den 26 Januari 1691, med grefvinnan *Margareta von Ascheberg*, f. den 9 Juli 1671 på Holma gård i Bohuslän, † den 26 Okt. 1753 på Vidtsköfle, en af Skåne-adelns märkligaste och namnkunnigaste kvinnor. Hon var dotter af fältmarskalken greve Rutger von Ascheberg och Magdalena Eleonora von Buseck genannt Münch, af en urgammal hessisk och rhensk släkt.

Barn:

1) Friherre *Christian Barnekow*, som fick de svenska godsen och började den n. v. svenska frih. och grefliga grenen (sid. 63).

2) *Rutger Barnekow*, som ärfde godsen på Rügen och började den tyska adliga grenen (sid. 69).

3) *Otto Magnus Barnekow*, f. 22 Oktober 1698, † 4 Febr. 1699.

4) *Magdalena Eleonora Barnekow*, f. den 20 Nov. 1696 på Gawnö, † 30 Dec. 1755; gift 27 Okt. 1712 med generalmajoren och landshöfdingen frih. *Wilhelm Bennet*, till Belteberga och Widöra m. m., 1680—1740.

5) *Brita Barnekow* (sid. 61).

Margareta von Ascheberg var vid sin mans död 29 år. Tunga

bördor hvilade på hennes unga skuldror och hon kom nu i tillfälle att uppenbara sitt fäderneärfda, okufliga mod, sin outtröttliga arbetskraft och organisatoriska förmåga. Hon hade att ensam förvalta arvegodsens på Rügen och i Pommern samt Vidtsköfle, Ugerup, Örtofta, Rosendal och Gammel-Kjöge. Det med kronan ingångna kontraktet om dragonregementets komplettering fullgjorde hon till alla delar och levererade vid mönsterbordet på Vidtsköfle 1701 det utfästade manskapet, m. m., hvarför hon och fick åtnjuta alla genom kontraktet stipulerade fördelar och uppsatte under kriget förslag till alla lediga officersplatser vid regementet, som först 1702 öfverfördes till Lifland, under befäl af öfversten frih. C. A. von Buchwald. Regementet kämpade vid Pultusk 1703; stormade Rausch-Lemberg 1704; stridde vid Frauenstadt 1706, där Buchwald blef svårt sårad och efterträddes af prins Maximilian af Würtemberg; var med vid Pultava, där det så utmärkte sig, att Carl XII skall hafva yttrat, att "om alla regementen uppfyllt sin skyldighet så som detta, skulle Ryssen aldrig behållit valplatsen". Vid Dniepern fick regementet dela den öfriga arméns öde.

Stånds-dragonernas uppsättande och underhåll hade gifvetvis medfört ofantliga omkostnader; hvartill kom att Barnekow efterlämnat betydande skulder, som graverade egendomarna. Genom sin kloka hushållning förmådde dock änkan snart bringa ordning och reda i de vidlyftiga affärerna. Med afseende härå säges det om henne i personalierna: "Thetta enda wisar at thet är hwarken kroppsstyrka eller manligt utseende, utan wett, eftertanke och drift som gifwer lif i alla våra förrättningar, och at intet annat än en weklig orklöshet utsluter större delen af Fruentimbren från sina Hushålls ordenteliga och fördelaktiga styrsel". Men hon lyckades icke allenast infria sin mans förbindelser, utan kunde äfven samla medel att förvärfva flera anseliga gods. Sålunda köpte hon Ellinge af den ruinerade Hans Walkendorff, hvilkens fader Christoffer var gift med Margareta Barnekow. Tillsammans med sin syster Eleonora, gift med landshöfdingen frih. Macleau, hade hon 1722 efter brodern grefve Christian Ludvig von Ascheberg ärfvt Tosterup; hon utlöste systemen och blef så ensam ägarinna af gården. I samma arfskifte hade hon och systemen Sabina, gift med öfversten Göran Lilljehöök, erhållit del i Söfdeborg; äfven här utlöste hon sin syster och lämnade dennas och sin egen andel åt sonen Rut-

ger, som kort därefter afyttrade desamma till sin svåger, grefve Johan August Meijerfelt.

Fru Margareta var i sitt hem en sträng, men god och omtänksam härskarinna och för sina talrika underhafvande en moder i detta ords bästa bemärkelse. Alltid en tillflykt för de fattiga, inrättade hon åtskilliga välgörenhetsanstalter på sina gods, anlade skolhus och sjukhus; och bevisade i allt genom sina gärningar en människokärlek, som för alla tider skall göra hennes namn äradt och välsignadt. Från hennes egna rum ledde en dörr till borgstugan, där folket samlades för att intaga sina måltider; här öfvervakade hon deras bordskick och bevistade deras bönestunder. Bland Vidtsköfles gamla gårds handlingar har man funnit flera af henne uppsatta instruktioner och ordningsregler för gårdsfolket, för arbetarne, för bönderna, för krögaren i Vidtsköfle by. — "Hon var en noble châtelaine, som lämnat en vacker kvinlig bild från det karolinska tidehvarvet". (Weibull).

Karaktäristisk för den maktfullkomlighet, hvarmed den tidens adel styrde sina gods, är följande

"Kungiörelse

Dett warder hermed wederbörande till rättelse kundgjort att emedan Jag låtet plantera rundt omkring kyrckiogården unga lindeträn hvilcka skohla hållas i god acktning, att dhe måge kunna opvexa till kyrckiogårdens prydning; fördenskull och på dett mitt upsåth må vinna dess better framgång blifver härigenom utsatt 3 dr. s:mts vijte, dhe fattige i sochne til dehlning för den som sig understår att tillfoga desse lindeträ något mehn eller skada; skolande förälldrarne för sina barn i så måtto blifve ansvarige och böta för hvad dhe heremoth bryta, men barnen sethias 2 timmar i ståcken vid kyrckiodörren. Samma straff vill Jag ock dhem hafva pålagd, som antingen på kyrckiogården eller på 100 steg dernär kamma tillsammans och leka eller bruka speel, emedan vid sådant tillfälle icke allenast kyrckiofönstren blifva sönderslagna uthan ock annor skadelig handtering föröfvad, hvilket allt icke är anständigigt eller bör tåhlas; ty stelle sig hvar och en detta till behörig efterlefnad.

Widskiöfle d. 17 April anno 1721.

M. Ascheberg.

Publ. 2 S. e. Påsk af Widtschö. Prädikest."

Skåne-adeln hade tydligen ännu icke hunnit helt glömma sina forna

danska privilegier, där det i § 1 säges, att "Adeln nyder Hals og Haand offwer deres egne tienere, lige med Kongen"; d. v. s. de hade exekutionsrätt öfver sina landtbönder, rätt till sakören, hvarjämte deras husfolk stod under gårdsrätt och kunde af dem beläggas med "Jern og Fengsel".

I trakten omkring Vidtsköfle lefver alltjämt fru Margareta i folkets minne; hon har där blifvit till en sagofigur; ännu kan man få höra de gamle med vördnad tala om "Askebergskan" och om henne förtälja underbara, fäderneärida berättelser. Den mäst bekanta är sagan om den "Aschebergiska ringen", som i korthet lyder så: Grefvinnan befann sig en gång på resa och kom emot aftonen till ett värds-hus på Tiveden, där hon beställt nattkvarter. Efter aftonmåltiden gick hon till sängs uti det henne anvisade rum och insomnade snart. Men vid midnattstid väcktes hon af att något rörde sig i rummet, och då hon öppnade ögonen, såg hon en spöklik gestalt stående vid sin säng. Gestalten, som tycktes vara en karl, skyld af några linnetrasor, var blek och blodig och hade krossad hufvudskål. Då hon förskräckt ville ropa på sitt folk, vinkade henne skepnaden tystnad med handen; och sedan hon återvunnit fattningen och frågat hvad han ville, berättade han, att han för någon tid sedan kommit till gästgifvaregården och blifvit inkvarterad i samma rum, där hon nu låg, samt att värden, som märkt, att han medförde en stor summa pänningar, hade nattetid smugit sig in i hans rum, klyft hans hufvud med en yxa och sedan nedgrävt hans lik under ett träd, hvars plats i hagen han noga angaf. För sitt folk hade värden sedan uppgifvit, att den resande tidigt på morgonen begifvit sig bort. Han tillade, att han visat sig för flera, som legat i detta rum, men att ingen haft mod att afhöra hans berättelse. Slutligen besvor han grefvinnan att hämnas hans död och bad henne taga en ring af sitt finger och lägga den i det öppna såret i hans hufvud; hon skulle däraf blifva öfvertygad om att hvad hon hört och sett icke var blott en dröm. Grefvinnan gjorde hvad han begärde och synen försvann. Då grefvinnan följande morgon vaknade, saknade hon sin ring och erinrade sig därigenom den nattliga synen. Hon lät strax anmäla saken för närmaste kronobetjäning; man gräfd på det af henne angifna stället och fann där värkligen liket efter en man med klufven hufvudskål och i hufvudskålen grefvinnans ring. Värden häktades och bekände genast sitt brott. (Ljunggren.)

Så långt sagan. I ringen, som fortfarande går i arf inom barnekowska släkten, är infattad en gråflammig, ogenomskinlig, halfrund sten, i hvars midt synes bilden af en dödska, och är det troligen detta, som gifvit upphof till sagnen. Under stenen ligga två små träsplintor, som säges vara heliga relikstycken. Ringen tillskrifves många undergörande egenskaper, såsom att den botar sjukdomar, skyddar mot olyckshändelser o. s. v. Stenen får vid ägarens fränfälle en liten röd fläck, som dock snart åter försvinner¹.

Fru Margareta öfverlefde sin man 53 år; hon var vid sin död 82 år gammal. Den öfver henne af Casten Aulin hållna likpredikan torde vara det digraste, som vår litteratur af detta slag har att uppvisa; den upptar, tillsammans med personalierna, 114 tättryckta foliosidor, förutom en mängd grifteminnen på vers och prosa samt ett af dottersonen, grefve Carl Fredrik Meijerfelt, författadt långt tal på franska, hvari den bortgångna ideligen benämnes: *Victime de la nature, Epouse du ciel*. "Detta tal (berättar Barfod) skulle grefven lära sig utantill och han öfvade sig, under sitt vistande i Kristianstad i deklamationen, jämte sådana gester, som ansågos nödiga. Detta åsågs af personer som bodde i ett rum midt emot honom, men som icke kunde höra eller veta, hvad det angick. Man trodde alltså, att han blifvit galen, hvilket strax kringspriddes i staden".

Margareta v. Ascheberg var den sista af sin ätt och kunde väl rättfärdiga O. von Dalins ord i grafskriften öfver henne: "Hur lyckligt när ett ädelt Släckte i sådan klarhet släckna får".

Kjeld Barnekows och Margareta v. Aschebergs yngsta dotter *Brita Barnekow*, till Gammel-Kjöge och Ugerup, f. den 17 April 1700, † 1771, gifte sig vid 17 års ålder med den 53-årige generalguvernören, riksrådet, Grefve *Johan Aug. Meijerfelt* till Söfdeborg, m. m. "Den fule gubben" hade förut förgäfvets friat till hennes mor. Brita hade med honom barnen:

- 1) grefvinnan Ulrika Margareta, f. 1719 på Wisingsö, † 1728;

¹ Stenen antages vara en s. k. "grodsten," som enligt folktron skall finnas i hufvudet på grodan; men i själfva verket lär den vara en fossil tand af en utdöd fiskart. I universitetsmuséet i Glasgow förvaras en "toad-stone", som ännu på 1700-talet varit använd vid besvärjelser. Äfven på ett museum i Hamburg skall finnas en dylik. Sådana amulettstenar voro tämligen allmänna på 1600-talet, och man har gissat, att fältmarskalken von Ascheberg fått denna af någon krigskamrat från 30-åriga kriget.

2) grefve Carl Fredrik, f. den 13 Febr. 1721, † den 29 April 1791 på Ugerup, som han tillika med Gammel-Kjöge ärft efter sin mor; han hade varit öfverste i hessisk tjänst;

3) grefvinnan Anna Catharina, f. den 6 April 1722, † den 30 Mars 1779; gift med riksrådet Grefve Adam Horn till Ekebyholm, 1717—1778;

4) grefve Johan August, till Nehringen i Pommern, f. den 4 April 1725 i Stralsund, † den 21 April 1800 i Stockholm, fältmarskalk; gift med slottsfrun grefvinnan Lovisa Augusta Sparre af Sundby, f. den 14 Sept. 1745, † den 16 Dec. 1817.

Genom detta Brita Barnekows giftermål ärjde släkten anspråken på "det Meijerfeldtska arfvet" (de s. k. Barnekowska millionerna). "Arfvet" är visserligen icke någon imaginär kvantitet, men torde dock, såsom af nedanstående redogörelse nogsamt framgår, för arfvingarne endast hafva värde som — kuriositet. Riksrådet J. A. Meijerfelts broder, ryske general-fältmarskalk-löjtnanten grefve Volmar Meijerfelt, † ogift den 1 Maj 1739, hade 1736 lånat tyske kejsaren Carl VI 100,000 floriner, som aldrig blifvit återbetalta, hvadan det ursprungliga beloppet, med tillagd ränta på ränta under 170 år, nu skulle hafva vuxit till omkring 140 millioner kronor. F. d. svenske ministern i Wien, landshöfdingen grefve C. G. Löwenhielm har härom skrivit i en promemoria 1843: "Meijerfeldtska fordran hos Kejsar Carl VI hvilat på 3 reverser af 1736, egenhändigt undertecknade af H. Maj:t, utgörande 100,000 floriner kapital med 6 proc. ränta. I reverserna förbinder sig Kejsaren till återbetalning och anvisar säkerhet för lånet i domänen Strehlen i Schlesien samt, i fall af denna pants otillräcklighet, "i alla domäner i Våra arfstater", som orden lyda. Dessa 3:ne reverser finnas hos Kongl. Maj:t:s Beskickning i Wien. År 1740 dog kejsaren; första Schlesiska kriget utbröt; lånet uppsades: men kunde för finansbetryck då ej gäldas. Freden i Breslau 1743 slöts; en artikel deraf förbinder Preussen, som vann landet, att öfvertaga alla i domänerna intabulerade skulder. Krafvet fortsattes ofta af Meijerfeldtska arfvingarne; men Österrikiska regeringen, utan att förneka skulden, drog ut på tiden under tusen prentexter och undvek betalningen. Så fortgick ärendet med nya fortsatta reklamationer utan framgång men alltid obestridda. 1814 togs allvarligare i saken. Österrike sökte då kasta betalningsskyldigheten på Preussen i följd af ofvan anförda artikel af Breslauerfreden.

Preussen medgaf denna förbindelse, så fort intabuleringen af skulden bevisades. Den blef obevisad, emedan den aldrig egt rum (blifvit af Meijerfelt ska arfvingarne försummad). Vid vidare fortsatta reklamationer föreslog Weienerkabinettet en pröfning af målet gemensamt mellan Preussen och Österrike. — — — Men kommissarier blefvo aldrig nämnda. — — Från 1828—1842 har jag skött ärendet med lika liten framgång. — — — 1841 delgaf jag ett rykte, att Friherre Boije i Finland genom Ryska ambassaden i Wien reklamerat hela fordran, som medarfvinge, och att Ryska ambassadens kredit mäktat utverka medgifvande å Österrikes sida till full betalning, som skulle uteblifvit, derföre att Svenska Missionen "försnillat" originalreverserna. Det sanna här af är, att Ryska ambassaden nyss förut verklig i Frih. Boijes intresse gjort en dylik demarche; men fått af Wienerkabinettet rent afslag på den grund att målet sedan 100 år vore under negociation med Svenska Missionen. Att originalreverserna finnas och alltid funnits i Svenska Missionens förvar har jag förut nämnt. Min tanke är att, om fordran försäljes till en advokat, den aldrig utbekommes anorlunda än i en politisk kris, då Österrike behöfver oss; men att då, utan särdeles svårighet, kapital och 10 års räntor kunna påräknas, om momenten påpassas och kraft och fart ges å demarchen — —".

A. Friherre Christian Barnekows linje

(den n. v. svenska friherrliga och grefliga linjen.)

Friherre Christian Barnekow (son af Kjeld Christoffer Barnekow och Margareta von Ascheberg, sid. 57), till Vidtsköfle, Ugerup, Örtofta m. m., var född på Vidtsköfle den 6 maj 1694 † den 10 Dec. 1762. Jämte sin yngre broder Rutger studerade han först vid Stralsunds gymnasium och 1709 vid universitetet i Jena. Vid hemresan 1713 uppbbringades det fartyg, hvar på bröderna befunno sig, af danska kryssare utanför Travemünde och de fördes till Köpenhamn, där de dock genom sina släktförbindelser snart sattes på fri fot, likväl mot löfte att ej draga svärdet mot Danmarks konung. Barnekow ingick nu i krigstjänst, där han avancerade till general-löjtnant. 1745 blef han landshöfding i Kristianstads län och 1748 öfverkommendant i Kristianstad; han upphöjdes i friherrligt stånd 1751. Som höfding var han allmänt afhållen i sitt län. "I likhet med alla godsägare af denna släkt var

han mild mot sitt folk. Också voro bönderna på de barnekowska godsens de mäst välmående bland skånes herrgårdsbönder“ (Ljunggren).

Liksom sina förfäder vannlade han sig om kunskapers förvärfvande och skall hafva inlagt stor förtjänst om skåne-adelns historia. Han var gift med *grefvinnan Eva Stenbock*, dotter af fältmarskalken grefve Magnus Stenbock och grefvinnan Eva Magdalena Oxenstierna till Korsholm. Hon föddes den 28 Febr. 1710, samma dag som hennes fader segrade i slaget vid Helsingborg. Då han blef underrättad om hennes födelse samt att hon redan blifvit döpt, yttrade han: “det var skada, hon skulle annars fått heta *Victoria*“; också kallades hon sedan vanligen med detta namn. Hon hade det missödet att i sin sista barnsäng blifva svagsint. Barfod härleder det “från någon bilig svartsjuka, hvilken hennes herre ej varit nog mån att undanrödjå, fastän han på allt annat sätt öfverhopade henne med hedersbetygelser“. Efter mannens död blef hon något lugnare och bodde i en byggnad i Vidtsköfle djurgård kallad “Eremitaget“. När hon gjorde besök på gården, skedde det alltid med fullt spann och stor betjäning. “Ambitionen“ - säger Barfod - “hade intagit jalousiens ställe och det till den grad, att hon aldrig talade, då någon ofrälse var närvarande“. Hon blef dock sedan nästan återställd, flyttade till Vidtsköfle och dog där 1785 i en ålder af 75 år. Hon skall till utseendet hafva haft mycket stor likhet med sin fader.

Barn:

1) *Friherrinnan Margareta Magdalena Barnekow*, f. den 25 Juli 1729 † den 2 Mars 1805 på Strö; gift 1754 med hofmarskalken *frih. Carl Philip Sack*, till Bergshammar, 1726—1797.

2) *Friherre Kjell Christoffer Barnekow*, till Vidtsköfle, f. den 9 Sept. 1730, † den 13 Januari 1818; ingick i krigstjänst 1748; utkommanderades till Pommern 1757, där han under kriget ådagalade stor tapperhet och befodrades till kapten 1758. Den 28 Okt. 1759 blef han, med en löjtnant Ehrencrona och 60 man infanteri, anfallen vid Demmin af 200 fientliga infanterister och 150 husarer. Han beslöt att försvara sig, men efter en timmas fäktande voro största delen af hans folk nedskjutna, hvarför han med 6 man och löjtnanten drog sig in uti ett hus, där krigskassan förvarades, och först sedan ytterligare 5 man stupat, gaf han sig fången. Han tillbrakte 2 år i fångenskap, innan han blef utvexlad, hvarefter han ånyo deltog i arméns operationer.

Dagen efter nämnda skärmytsling tillfångatogs en annan Barnekow, Carl Johan Pribbert, af huset Poseritz, som var kommandant i Demmin, då staden öfverrumplades af de svarta husarerna. Efter krigets slut måste Kjell Barnekow taga afsked ur tjänsten, emedan han, som tillhörde hattpartiet och råkat i oenighet med borgmästaren i Landskrona, som var mössa, på öppen gata formligen genompryglat denne. Han blef sedermera öfverjägmästare i Christianstads län, och fick hofjägmästares titel. Såsom ifrig frimurare (han hade i Magdeburg blifvit intagen i denna orden) grundlade han en loge i Christianstad och blef dess förste stormästare; utnämndes till Carl XIII:s riddare 1811. Af sina underhafvande var han högeligen älskad. Då egendomen blifvit graverad med skuld, såväl genom lösen till syskonen som genom de förbättringar Barnekow vidtagit, och då en af kreditorerna uppsade ett intecknad kapital af 20,000 plåtar, ämnade Barnekow sälja Vidtsköfle. När bönderna förnummo detta, sände de till herrgården en deputation, hvilken förklarade, "att de med oro hört den fara de lupo att förlora sitt goda herrskap, under hvilket de och deras fäder njutit så lugna tider, att deras vilkor ej kunde jämföras med andra frälsebönder i Skåne", samt erbödo sig att försträcka herrskapet den summa som behöfdes. Några dagar därefter aflämnade de också 20,000 plåtar, sammanskjutne af Vidtsköfle bys åbor. När kort därefter friherrinnan Barnekow föll i barnsäng, blefvo alla bönderna med deras hustrur bjudna till fadder och lämnade då en faddergåfva af 4,000 dal. smt, hvilket likväl herrskapet afböjde. Barnekow var gift med *friherrinnan Ulrika Hamilton af Hageby*, 1748—1784, dotter af hofmarskalcken frih. Carl Fredrik Hamilton af Hageby med friherrinnan Helena Margareta Wrangel af Adinal.

Barn: (se sid. 67).

3) *Friherrinnan Eva Juliana Barnekow*, f. den 15 Febr. 1733, † den 26 Sept. 1787; gift 1763 med kammarherren *Gustaf Adolf Klingspor*, till Westanå och Brahehus, 1722—1765.

4) *Friherre Christian Barnekow*, f. den 15 Juli 1734, † 1763 i Batavia, ogift. Han deltog i sjuåriga kriget som stabsfänrik vid ett ingenjörregemente i Stralsund; men hans krigarbana blef hastigt afbruten; en löjtnant von Düben hade mot honom framkastat en ärerörig beskyllning; Barnekow, som var oskyldig, utmanade Düben på duell,

men då denne vägrade slåss, blef Barnekow så förbittrad att han sköt ned honom. Han måste nu fly och begaf sig till Ostindien.

5) *Friherrinnan Brita Eleonora Barnekow*, f. den 8 Aug. 1735, † den 23 Nov. 1808; gift 1764 med generalmajoren *frih. Fredrik Ulrik Wrangel af Sauss*, till Åkerby, 1719—93, i hans 2:dra gifte.

6) *Friherrinnan Ulrika Christina Barnekow*, f. den 22 Nov. 1736 på Svabesholm, † den 21 Aug. 1823; gift 1763 med en af rikets herrar *grefve Tage Thott*, till Skabersjö, 1739—1824.

7) *Friherrinnan Magdalena Barnekow*, f. den 15 Maj 1742, † den 13 Nov. 1798 på Tranås; gift 1765 med sin systems svåger, generalmajoren *Joen Philip Klingspor*, till Margretheholm och Tranås, 1714—1786.

8) *Friherre Adolf Fredrik Barnekow*, till Björnstorp, f. den 8 April 1744, † 1787; ogift. Han blef buren till dopet af då varande kronprinsen Adolf Fredrik. Han var i yngre år en vacker karl, med ett ädelt utseende; ägde en fin och bildad smak, men var på samma gång böjd för ett praktfullt lefnadssätt. Björnstorp, som han köpt af hofmarskalken *frih. Fredrik Gyllenkrook*, dels för sina ärfda medel, dels för banklån, lät han mycket försköna, så till byggnader som anläggningar. Men inkomsterna af gården kunde icke uppbära de stora utgifterna och han måste snart af *frih. Gyllenkrook* taga lån mot inteckning i Björnstorp. Äfven blef en för honom lofvande giftermålsplan om intet. Han hade friat till den rika och sköna fröken *Florentina Henrietta Hamilton*, men hennes fader *fältmarskalken grefve G. D. Hamilton* ville icke gifva sitt bifall, emedan, "då hon var god och han var god, blef det bara armod af". Därjämte sade han sig frukta, att Barnekows vackra väg till Björnstorp skulle föra honom från gården. Tyvärr blef han sannspådd. Barnekows sista meteor-skimmer utvecklades, då han 1766 åtföljde *grefve Adam Horn* på dennes ambassad till Köpenhamn för att hämta kronprins Gustafs brud. Han uppträdde där med ett följe, som skulle anstått en minister. Strax efter måste han återlämna Björnstorp till dess förre ägare, med en förlust af 30,000 dal. s:mt, förutom alla hans på gårdens försköning nedlagda kostnader. Han fick nu anställning som kammarherre hos hertiginnan *Hedvig Elisabeth Charlotta*; hvarjämte *Gustaf III* utnämnde honom till direktör för det Kongl. Spektaklet. Han skildras i *Ehrensvarlds* anteckningar från *Gustaf III:s* hof som en älskvärd, men myndig och något hetsig herre. I hertiginnans dagbok omnämnes han ofta

och har tydligen såsom spirituell och fyndig arrangör af sällskapspektakel och "divertissementer" gjort större lycka vid hofvet än i Thalias tämpel, där han genom sitt egenmäktiga och ogenerade förfarande väckte kungens missnöje, så att han slutligen, 1780, blef, på egen begäran, afskedad med "H. Majt:s försäkran om sin nåd och hogkomst och nöje öfver dess tjänst". Han erhöll som reträttplats en förmånlig anställning i tullsociteten, som dittills innehafts af Ehrensvärd, hvilken med anledning häraf förklarar sig vara "den ende, som blifvit lidande på denna affär". Han dog under ett besök på Vidtsköfle.

Förutom förenämnda barn hade frih. Christian Barnekow (sid. 63) 3 söner och 1 dotter, hvilka alla dogo i späda ålder.

Hofjägmästaren, frih. Kjell Christoffer Barnekows (sid. 64) och frih:n Ulrika Hamiltons barn:

1) *Friherrinnan Charlotta Margareta Barnekow*, f. den 31 Juli 1770, † den 24 April 1845; g. m. öfverstelöjtnanten *Diedrik Reinhold Brunow*, 1783—1820.

2) *Grefve Christian Barnekow*, till Vidtsköfle och Ugerup, f. 1773, † den 27 Mars 1830 i Christianstad; antagen till krigstjänst 1770, löjtnant vid södra skånska kavalleriet 1792; tog afsked 1810 som öfverstelöjtnant i armén; hofmarskalk; grefve 1816; öfverstekammarjunkare 1826; gift den 13 Aug. 1799 på Öfveds-kloster med *frih:n. Elisabeth Amalia Charlotta Ramel*, 1780—1816, dotter af majoren frih. Hans Henrik Ramel med hans 1:sta fru, frih:n Maria Gyllenkrook. Barn (sid. 68).

3) *Friherrinnan Ulrika Eleonora Barnekow*, f. den 9 Juli 1774, † den 31 Maj 1823; gift 1797 på Vidtsköfle med sin kusin, generalmajoren *frih. Christian Thott*, 1770—1844, i hans 2:dra gifte, son af grefve Tage Thott och frih:n Ulrika Barnekow.

4) *Friherrinnan Brita Christina Barnekow*, f. den 20 Nov. 1775, † den 31 Maj 1823; gift 1793 på Vidtsköfle med sin kusin, landshöfdingen *grefve Otto Thott*, till Skabersjö, 1768—1826.

5) *Friherre Kjell Christoffer Barnekow*, till Spannarp, f. den 2 Dec. 1781, † den 3 Mars 1875; major i skånska husarregementet; deltog i fälttåget i Pommern 1807; omnämnes i en rapport bland de "officerare, som utmärkte sig för köld och tapperhet i affären vid Negast och Semühl" och belönades med Carl XIV Johans medalj. Han var gift 1:o 1816 på Fröllinge med *Anna Euphrosyne Brummer*, f. den 12 Okt. 1798, † den 28 Sept. 1827, dotter af majoren Peter Wolmar Brum-

mer och Elisabeth Euphrosyne Berch; 2:o den 20 Febr. 1830 på Frölinge med den förras syster *Catharina Christina Brummer*, f. den 22 April 1809, † den 23 April 1883.

Öfverste kammarjunkaren grefve Christian Barnekows och friherrinnan Elisabeth Amalia Ramels barn:

1) *Friherrinnan Ulrika Maria Margareta Amalia Barnekow*, f. den 9 Juni 1800, † den 20 Mars 1869; gift med sin kusin och sysling majoren *grefve Tage Kjell Thott*, till Skabersjö, 1796—1866.

2) *Friherrinnan Sofia Augusta Barnekow*, f. den 24 Juni 1802, † den 10 April 1833.

3) *Grefve Kjell Henrik Barnekow*, till Ugerup, f. den 31 Jan. 1804 på Vidtsköfle, † den 6 Aug. 1863 i Ramlösa, kammarherre; gift den 2 Jan. 1831 med *grefvinnan Ulrika Eleonora Sofia Wachtmeister af Johannishus*, f. den 28 Aug. 1807, † den 14 Aug. 1850 i Roskilde, dotter af en af rikets herrar grefve Hans Gabriel Trolle-Wachtmeister af Johannishus och hans 1:sta fru, friherrinnan Hedvig Amalia Charlotta Klinckowström, i hennes 2:dra gifte.

4) *Friherre Adolf Christian Barnekow*, till Moholm, f. den 24 Mars 1805, † den 7 Juli 1854, major och adjutant hos H. Maj:t Konungen 1841, afsked ur krigstjänsten 1850; gift 1:o 1837 med *friherrinnan Eva Christina Gyllenkrook*, f. den 5 Juni 1818, † den 27 Nov. 1839, dotter af majoren frih. Fredrik Elof Gyllenkrook, till Sinclairsholm och grefvinnan, Christina Brita Dücker; 2:o 1848 med *friherrinnan Eugénie Mathilda Charlotta Theresia Sture*, f. den 16 Juli 1808, † den 29 April 1857 på Moholm, dotter af öfversten frih. Gustaf Fredrik Adam Sture och friherrinnan Anna Beata Fleetwood.

5) *Friherre Malte August Barnekow*, f. den 24 Juli 1807, † den 23 April 1870; majors afsked 1858; gift den 21 Juli 1835 på Göingeholm med *friherrinnan Lovisa Amalia Raab*, f. den 29 April 1814 på Göingeholm, † den 23 Aug. 1881, dotter af kaptenen frih. Johan Jakob Raab och Catharina Ulrika Ehrenborg.

6) *Friherrinnan Mariana Barnekow*, f. den 3 Sept 1808, † den 5 Juli 1848, gift 1831 på Ugerup med sin kusin och sysling ryttmästaren *frih. Claes Christian Thott*, 1802—1846. — Släkterna Barnekow och Thott hafva sålunda 5 gånger varit förenade genom giftermål.

7) *Friherre Claes Edvard Barnekow*, f. den 22 Dec. 1809, † den 7 Febr. 1878, ryttmästare; gift 1836 med *friherrinnan Eva Agatha*

Stanislas Wrede af Elimä, f. den 22 Juni 1813, † den 13 April 1897, dotter af generalmajoren frih. Fabian Ernst Wrede af Elimä och Eva Charlotta Benzelstjerna, i hennes 2:dra gifte.

B. Rutger Barnekows linje

(den yngre Ralsvik—Lancken—linjen).

Rutger Barnekow (son af Kjeld Christoffer Barnekow och grefvinnan Margareta von Ascheberg, sid. 57), till Ralsvik, Teschenhagen, Bulitz, Lecken, Tosterup m. m., föddes den 3 Aug. 1695 i Brüssel, under det fransmännen bombarderade denna stad. Fadern var tjänstgörande vid de holländska trupper, som försvarade staden och modern hade varit honom följaktig dit. Härom heter det i personalierna öfver Margareta von Ascheberg: "— — — Thenne Herrens födelse är så mycket märkvärdigare som then skedde uti Brüssel, just när staden som allra häftigast bombarderades af Fransöska Fältmarskalken Hertigen af Villeroi. Och som Huset, uti hwilket Fru Grefvinnan tå bodde, ej war säkert för Bomber, blef Hon afhämtad af Grefvinnan Egmond, en boren Förstinna af Ahrenberg, til thes Hus, hwarest fru Grefvinnan uti något mer ro och säkerhet kunde afwackta sin lyckeliga förlossning".

Efter afslutade studier vid utländska universitet valde Rutger, lik som sin broder, krigaryrket och ingick 1712 som volontär vid garnisonsregementet i Wismar. 1753 blef han öfverste för norra skånska kavalleriregementet efter fältmarskalken greve Düring, som då förordnades till öfverståthållare i Stockholm. Han förde sitt regemente under hela pommerska kriget och lämnade det ej förrän vid fredsslutet, då han afträdde detsamma mot ackord till greve Gustaf Adolf Horn. I sjuåriga kriget deltog sålunda 5 Barnekowar, nämligen Rutger, dennes båda brorsöner Christian (sid. 65) och Kjell Christoffer (sid. 64), som blef tillfångatagen vid Demmin, samt kommandanten i samma stad Carl Johan Pribbert af huset Poseritz (sid. 30) och Wilhelm Zacharias af huset Dollahn (sid. 51). Sedan Rutger tagit afsked, bosatte han sig på Tosterup, där han dog den 3 Oktober 1772. Han var en from och välgörande herre, men, isynnerhet i yngre åren, obändigt häftig, så att han vid exercisen kunde i förargelsen kasta sig på marken med vilda svordomar; men när paroxysmen var förbi, tilltalade han manskapet med mycken vänlighet. Han gifte sig 1726 med sin kusin fri-

herrinna Mariane Lovisa Maclean, f. den 29 Sept. 1701, † den 28 Febr. 1775 på Tosterup (dotter af landshöfdingen frih. David (Make-léer) Maclean, till Gåswadeholm, med grefvinnan Eleonora Elisabeth von Ascheberg). Hon var berömd för sin ovanliga skönhet; men ansågs högdragen och ondsint, hvarför ock svärmodern icke gillade sin sons val. De båda makarna lefde dock lyckligt tillsammans, och från de senare åren berömmes friherrinnan för gudsfruktan och välgörenhet. Hon och hennes man underhöllo hvardera ett antal fattiga. Båda älskade byggnadsföretag; och alla dessa utfördes, säger Barfod, "med den för Barnekowska ätten så egna omtanke att bibehålla sina bönders välmåga".

Barn:

1) *Kjell August Barnekow*, f. den 29 Mars 1727, † den 10 September 1750 i Aachen; var 1745 volontär vid garnisonsregementet i Stralsund; gick 1747 i hessisk tjänst och deltog i fälttågen i Brabant.

2) *Margareta Lovisa Barnekow*, f. den 28 April 1728, † den 6 Aug. 1786 på Rosendal; gift 1755 med sin kusin och syssling öfversten frih. *Jacob Wilhelm Bennet*, till Rosendal, 1718—1792.

3) *Rutger Ludvig Barnekow*, f. den 11 Juni 1731, † den 20 Mars 1754, fänrik vid Hamiltonska regementet.

4) *Christian Adolf Barnekow*, till Ralsvik m. m., f. den 5 Januari 1735, † den 19 Okt. 1804 på Ralsvik; tog i Strassburg tjänst vid där varande franska regementet Royal Suédois; blef 1759 ryttmästare vid norra skånska kavalleriet; gift 1769 med *Anna Maria von Hartmansdorff*, f. 29 Juli 1745, † 10 Jan. 1822 på Ralsvik, dotter af majoren Joachim Cristoffer von Hartmansdorff och Johanna Margareta Bogeman. Barn (sid. 71).

Samtliga godsens på Rügen, såväl de som hörde till Ralsvik som till grefskapet Streu, tillföllö Barnekow efter hans bröders och faders död. *Sålunda kom nu linjen Ralsvik, som i 16:de århundradet utgick från Rügen, genom Danmark och Sverige, åter till Rügen.* År 1780 återköpte huset Putbus grefskapet Streu, som det hade pantsatt 1421 till biskoparne af Roskilde och som på så sätt hade kommit till Barnekowarne såsom desse biskopars länsmän på Rügen i början af 16:de århundradet. Christian Adolf afstod 1804 Ralsvik till sin äldste son och flyttade till Bergen på Rügen, där han dog s. å.

5) *Eleonora Mariana Barnekow*, f. den 19 okt. 1740 på Ralsvik,

† den 17 Dec. 1803 i Nyköping; gift 1762 med riksrådet och general-fälttygmästaren *grefve Anders Reinhold Wrangel*, 1722—1780. Efter moderns död delade döttrarna Tosterup, som sköttes af frih. Bennet, såsom boende i Skåne. Efter grefve Wrangels död flyttade änkan ned till Tosterup för att där tillbringa sina återstående dagar och lät till den ändan genom ordentligt skifte afskilja sin andel; men gick slutligen in på att tillsammans med svågern sälja egendomen till excellensen grefve Erik Ruuth.

Christian Adolfs barn:

1) *Mariana Lovisa Barnekow*, f. den 3 Juli 1770, † den 15 Febr. 1853 i Grenna; gift 1787 på Ralsvik med sin morbroders svåger, öfverstelöjtnanten *Svante Mauritz Carlheim-Gyllensköld*, 1753—1810.

2) *Rutger Christoffer Barnekow*, till Ralsvik, f. den 4 Febr. 1772, † den 26 Febr. 1838 på Ralsvik; stabsfänrik vid Psilanderhjelmiska regementet; majors afsked 1804; gift 1802 med *Agneta Adlerstråle*, f. den 14 Mars 1779, † den 19 Januari 1805 i Stralsund, dotter af ryttmästaren David Ehrenfried Adlerstråle och Elisabeth Euphrosyne Ehrencrona. Rutger Barnekow hade en dotter *Augusta*, som blef gift 1824 med kammarherren *frih. Alfred Barnekow*, till Teschwitz (sid. 30.) Den gamla Barnekowska besittningen Ralsvik förblef sålunda inom släkten.

3) *Christian Ludvig Barnekow*, till Lancken m. m., f. den 20 Febr. 1773, † 1830 på Lancken, som han ärfde "cum pertinentiis" efter sin fader; han kan således sägas hafva grundat en ny Lancken-linje; dessutom delade han med brodern besittningarne på Wittow samt den till Barnekowarne, från Roskildske biskoparnes tid, utgående afgift af råg från Rügen (Bischoffsroggen-Hebung), som fortfarande uppbäres af husen Lancken och Ralsvik. Han var löjtnant vid Östgöta Lifgrenadierregemente; tog afsked 1807; var gift med *Charlotta von Platen* från Rügen, dotter af en von Platen och *Christina Barnekow*, af huset Silvitz, (sid. 32).

Barn: *Carl Edvard Ferdinand* och *Mathilda Elisa Dorothea Johanna*.

Släktens Gods oeh Förläningar.

I.

Mecklenburg.

Släktens äldsta besittning antages hafva varit godset *Barnekow* i Grewismühlen, i närheten af Wismar. Redan i 13:de århundradet var

detta gods i släktens ägo: okänt är, vid hvilken tid det öfvergick på andra händer; men att så har skett före midten af 14:de århundradet framgår däraf, att år 1368 skrifver sig en Reijmar von Plesze i. Plessen till Barnekow. Den omständigheten att släkten Plessen varit i besittning af detta gods har antagligen gifvit anledning till att enskilda medlemmar af denna släkt upptagits som Barnekowar. Sålunda heter det i ett dokument i Wismar år 1368: "Reymarus de Plesze Senior, alias dictus Barnekow". En mecklenburgsk författare omnämner 1753 en "Johannes von Barnekow oder Plesse". Men i själfva urkunderna står dock alltid: Plesse zu Barnekow. Släkten Plessen antages hafva kommit till Mecklenburg från Sachsen med Henrik Lejonet. Deras stamgods skall hafva legat i trakten af Göttingen, på en höjd; däraf måhända ordstäfvet: "die Pleszen hoch gesetzen".

Att släkten Bw. i 14:de århundradet haft besittningar i Gnöyen synes af fredsfördraget 1310 mellan Erik Menved och furst Witzlav af Rügen (sid. 2). I 14:de århundradet hade Bw. likaledes betydliga besittningar i trakten af Wismar, såsom: *Lütken-Syhusen* 1324, *Chotzen* 1358 samt *Ratkendorph*, *Parsow*, *Muggelwitz* och *Zittlitz*, hvilka fyra gods blefvo, såsom förut nämnts, 1344 skänkta af Nicolai af Mecklenburg till riddaren Raven Barnekow; denne skref sig äfven till *Retzekow*, som 1358 afträddes till ett kloster i Dobran. Vidare innehades af Bw. *Nanterow* 1366—1440; *Koryn (Alten-Carin)* 1380—1417; *Woltersdorph* i närheten af godset Barnekow 1383; *Gustewel* 1400—1590 hvilket gods på 1600-talet ägdes af släkten Cramon, senare af Hopfgarten; *Malmendorf* 1417—40; *Altenhagen* 1417; *Golchen* 1417, ägdes på 1600-talet af släkten Prehn och i början af 1700-talet af von Treuenfels; *Pobersdorph* i Sternberg 1439—65; *Camptze* 1441; *Almersdorpf* 1447; *Warlitz* 1540—89; *Wüstrow* i början af 1700-talet, det hade förut, i slutet af 1500-talet, tillhört von Oertzen.

II.

Rügen.

Släktens äldsta besittning på Rügen är:

Ralsvik. Själftva gården kallades i forna tider Curia principalis (prostgården) Raleswieck. När biskop Absalon hade underkufvat Rügerna, de sista som blefvo omvända till kristendomen, blef Rügen genom påven Alexander III:s Bulla, daterad Benevent den 2 Nov. 1168,

lagd under biskopsstolen i Roskilde, som nu uppbar tionde på ön och där bildade gods, hvarmed de biskopliga vikarierna förlänades. 1427 förlänades en adelsman Jacob von Bonow af biskopen Jens i Roskilde med "prostegodsens" på Rügen, till hvilka hörde *Ralsvik* och grefskapet *Streu (Streye)*, som huset Putbus hade pantsatt 1421 till biskop Peder Johanssen af Roskilde. Det är icke bekant, när Ralsvik och Streu första gången kommo till Bw., men 1456 omtalas, att en Johan Barnekow administrerade intäkterna på Rügen för biskoparnes af Roskilde räkning. 1477 befinnes Bw. hafva innehaft nämnda gods, och 1486 tillförsäkras släkten af de pommerske härtigarne frihet från landskatt för dessa besittningar. År 1500 förnyades förlänningen, emot en årlig afgift, att börja med på vissa år, sednare på lifstid. När Christian III af Danmark efter reformationen hade sekulariserat de katolska biskoparnes län och egendomar, uppstod, såsom förut omnämmts (sid. 21), tvist mellan honom och härtigarne af Pommern rörande de under biskopsstolen i Roskilde hörande godsens Ralsvik och Streu. Hertiigarne, i hvilkas land reformationen likaledes genomförts, och där de prästerliga godsens indragits, ansågo, att äfven dessa båda rätteligen tillhörde dem och sökte med våld sätta sig i besittning af desamma. Men Barnekowarne fingo understöd hos Christian III, som antog sig deras sak och svarade på härtigarnes tilltag med att uppbbringa pommerska fartyg i Öresund. Tvisten bilades slutligen 1539 på så sätt, att frågan om den egentliga landshöghetsrätten skulle tillsvidare lämnas oafgjord, men att konungen dock skulle hafva rätt till uppbörden af godsens. De pommerska ombuden hade själfva gjort framställning om att godsens skulle bibehållas åt de då varande innehafvarne, Barnekowarne, "hvilka, på grund af deras allom kända flit och trohet, hade med desamma blifvit förlänade". Härtigarne voro emellertid missnöjda med den af deras ombud ingångna förlikningen och förbjödo Barnekowarne att erlægga någon afgift till Danmark. Dessa besvärade sig hos konungen, som 1541 bekräftade dem i deras besittning. Genom sachsisk och hessisk bemedling kom äntligen en definitiv förlikning till stånd mellan konungen och hertiigarne Barnim och Philip; och genom fördraget i Kiel 1543 bestämdes: att Barnekowarne skulle, utan intrång af någondera parten, emot en fast, årlig afgift behålla Ralsvik och Streu såsom ständigt och ärftligt län; att endast för den händelse denna ätt doge ut, kunde annan adlig person få innehafva god-

sen, samt *att* den oförrätt, härtigarne tillfogat d. v. innehafvaren, Hans Barnekow, skulle härmed vara godtgjord. Sedan släkten kommit till Danmark, blef detta förläningsbref upprepade gånger stadfästadt af de danske konungarne; äfven af de pommerske härtigarne fingo Barnekowarne flera gånger konfirmation på sina besittningar. Under kriget mellan Sverige och Danmark 1657 konfiskerades godsens af svenska regeringen såsom dansk egendom. Genom freden i Roskilde afstodos de, med alla andliga och världsliga rättigheter, till Sverige. Carl X hade emellertid 1657 förlänat dem till grefve C. G. Wrangel; men Fredrik III utverkade, att de 1661 blefvo restituerade till förre innehafvaren, Christian Hansson Barnekow, som dock snart utbytte dem mot andra gods i Skåne. Men när dessa genom reduktionen indrogos till kronan. återfingos Ralsvik och Streu 1679. Huset Putbus hade upprepade gånger, från 1553 till 1657, fordrat att få inlösa grefskapet Streu; men det var först år 1780, som de återbekommo detsamma. Ralsvik tillhör nu den tyska friherrliga ätten Barnekow, som fortfarande upp- bär den gamla "Bischoffsroggensteuer".

Till de ralsvikska godsens höra, förutom hufvudgården med byn Ralsvik: *Bischoffsdorf, Kontorp, Wall, Gritze, Hagen, Nobbin* och *Putgard*.

De till grefskapet Streu hörande byar och gårdar, som innehafts af Bw., äro: *Ahlbeck, Bintz, Bulitz, Craditz, Dalkevitz, Heidekrog, Kickuth, Lubkow, Schmach, Streu* och *Tribsitz*.

Lancken, på halfön Jasmund, hvartill hörde *Buddenhagen, Dargast* och *Grammvitz*, har redan på 1400-talet varit i en Barnekows ägo; 1466 skrifer sig en Clawes Barnekow i ett köpekontrakt: "to der Lancken up Jasmund, dar ik nu suluen innewane". Från 1519 till närvarande tid har godset oafbrutet tillhört Bw. *Lancken* äges nu af Ralsvik-grenen.

Klein-Kubbelkow i socknen Bergen. Det är icke känt, när detta gods förvärfvades. I ett dokument från 1471 omnämnes "Erik Barnekow tho Lütken-Kubbelkow". Godset har allt sedan och till närvarande tid innehafts af Bw. Till *Kubbelkow* lades år 1698:

Priszvitz, som fortfarande innehafves af Bw.

Teschenhagen i socknen Bergen ägdes 1434 af Bw.; det såldes 1832 till St. Jürgen-klostret i Bergen, som s. å. förvärfvade godset *Stünkevitz*, i socknen Samptens, hvilket tillhört Bw. sedan 1520.

Coseldorf omnämnes första gången såsom Bws egendom i ett dokument från 1477. 1596 delades godset mellan Ralsvik-, Lancken-, Reischvitz- och Kubbelkow-linjerna.

Teschvitz förvärfvades 1738 och äges fortfarande af Bw.

Silvitz. Hans Barnekow, son af den mördade landfogden Raven Barnekow, skrifver sig 1471 till Silvitz, som han köpt såsom efterlän (subfeudum) af huset Putbus; och innehades godset, med ett afbrott endast från 1670 till 1710, af Silvitz-linjen till 1760, då det öfvergick till Ralsvik-Lancken-linjen. Silvitz äges nu af huset Putbus.

Reischvitz omnämnes första gången såsom Bws egendom i ett dokument från 1471 och var arfvegods till 1783, då Christian Adolph Barnekow, till Ralsvik, sålde godset till Joachim Christoph von Platen, till Ventz.

Solkevitz innehades på 1400-talet af Bw. på Coseldorf; 1596 öfvergick det på Lancken-linjen; därefter på Ralsvik-linjen; såldes 1779.

Lütkevitz förvärfvades på 1500-talet af Joachim Barnekow på Teschenhagen; på 1700-talet tillhörde godset Bw. på Ralsvik; det såldes 1805 till Philip von der Lancken, på Lancken för 5,000 Rthlr.

Sekeritz ägdes 1441 af fogden Raven Barnekows son, Henning; innehades 1738 af Teschvitz-linjen; öfvergick senare till annan släkt.

Poseritz, i socknen Poseritz, tillhörde på 1500-talet släkten Zuhm; ägdes af Bw. från 1708 till 1832.

Förutom anförda gods har Bw. innehaft:

Bresevitz i socknen Landow 1477, *Cramtitz* 1485, *Dartz* 1760, *Dollahn* 1750—60; detta gods hade på 13- och 1400-talet tillhört släkterna Dollahn och von Bonow; *Vietzke* (tillhör nu Putbus), *Weltzin* i Sagard, *Grabow* 1700, *Kussow*, *Neclade* 1477, *Zulitz* 1477 (nu domän) i Altenkirchen, *Seramse* 1480, *Schlechtmühl Prosnitz* 1817, *Tiltzow* 1477, *Wansenitz* i socknen Wieck, *Wentorp*, *Kowall* 1750, båda i socknen Gartz, *Zarnitz*, *Zirkow*, m. fl., hvilka samtliga efter hand öfvergått till andra adliga släkter; och till en stor del nu innehafvas af furstliga huset Putbus.

III.

Danmark.

Det första gods som Bw. förvärfvade sig i Danmark var det anse-
senliga:

Birkholm (före 1555 kalladt *Erling Gaard* l. *Ellinge*), som 1187 tillhörde biskop Absalon; det lades sednare under Roskildes biskopsstol. I början af 1300-talet ägdes Birkholm af drottning Margareta; blef därefter biskopslän. Vid reformationen indrogs det till kronan. 1540 innehades det såsom län af riksrådet Verner Parsberg; men såldes 1547 af Christian III till Hans Barnekow, till Ralsvik. Dennes änka fru Mette Oxé, syster till den berömda rikshofmästaren Peder Oxé till Gisselfeld, hvilken hufvudarvinge hon var, behöll Birkholm till sin död 1582, då det tillföll sonen Christian Barnekow. Dennes son Hans sålde godset 1630 till Malte Juul. Birkholm utgör hufvudgården i det n. v. baroniet Löwenborg.

Egede l. *Jomfruensgede* är en af landets äldsta herrgårdar, det var fordom en befästad borg, uppförd omkring 1354 och tillhörde då riddaren Uffe Pedersen. Efter hans död tillföll Egede hans tvänne söner: riksrådet Jens Ovesen, och riddaren Peder Ovesen. Den sistnämnde var gift med Ingeborg Nilsson, som efter mannens död 1390 gifte sig med riksrådet Anders Jepsen Lunge (af de *gamle* Lunger). Anders Jepsen dog barnlös 1430, och Egede, som först innehades af hans änka i 2:dra giftet, tillföll, efter hennes död, hans broder Ove Lunges dotter, Sidsel, gift med riksrådet Torben Bille. Denne dog 1465. Fru Sidsel behöll Egede till sin död 1503; hvarefter det ägdes af Billesläkten till 1553, då Bent Bille sålde Egede till riksrådet Hans Barnekow; men genom en process blef halfva godset tilldömdt Billes 2:ne systrar Ermegard och Birgitte. Då Barnekows änka, fru Mette Oxé, dog 1582, ärfdes hennes andel i gården af sönerna Johan och Christian; men det var endast de båda systrarna som bebodde Egede, som efter dem fick namnet "Jomfruensegede". Efter deras död sålde bröderna Barnekow sin andel till Jungfru Ingeborg Bille. Sednare öfvergick godset till släkten Thott (F. Richardt).

Töllöse (n. v. hufvudgården i baroniet Zeuthen) var under den katolska tiden ett län under Roskildes biskopsstol. Vid reformationen indrogs det till kronan; men öfverlämnades 1546 som lifstidsförläning åt biskopen Ove Bille. Efter biskopens död 1555 gaf konungen länet åt sin "Hofsinde" (adlig drabant) Peder Christiensen till Hjemsogaard. Men sedan denne blifvit anklagad för svåra förbrytelser, frantogs honom länet och indrogs till kronan, hvarefter det såldes till riksrådet Peder Oxé, till Gisselfeld 1558. Denne föll inom kort i onåd hos

konungen; måste fly ur landet och samtliga hans gods blefvo konfiskerade. 1566 blef han dock benådad och återfick sina gods. Han dog 1575, och sedan äfven hans änka, fru Mette Rosenkrands till Vallö, aflidit 1588, öfvergick Töllöse till rikshofmästarens syster fru Sidsel Oxe till Hjemsgaard, änka efter riksrådet Erik Podebusk, till Bistrup. Efter hennes död 1592 ärfdes Töllöse af systersonen Christian Barnekow till Birkholm. Efter honom kom godset till hans dotter Lene Barnekow, gift med Tönne Friis, till Hesselager; därefter till deras dotter jungfru Margarethe Friis, som 1665 bortbytte det till Christen Skeel "den rike" (F. Richardt).

Gammel-Kjögegaard omnämnes 1356, då Waldemar Atterdag till Thure Klementson genom "mageskifte", öfverlämnade "1 öre jord" i Gamle-Kjöge, som han fått af drotsete Niels. På 1400-talet ägdes gården af släkten Krumpen. I slutet af 1500-talet ägdes den af jungfru Lisbeth Bille, dotter af Jens Bille till Billesholm och fru Karen Rönnow. Efter Lisbeth öfvergick gården till hennes syster jungfru Birgitte Bille, och efter hennes död till riksrådet Christen Skeel, till Wallö, gift med fru Birte Rud. Efter Skeels död 1659 blef hans dotter, jungfru Brita Skeel, ägarinna till gården. Hon var född 1638 och gifte sig 1660 med Christian Barnekow, till Vidtsköfle. Efter dennes död 1666 gifte änkan sig med grefve Christoffer Parsberg. Denne dog 1671, hvarefter hon gifte sig 1682 med Knud Tott, till Knutstorp och Gaunö. Efter fru Brita ärfdes gården af hennes son Kjeld Barnekow, till Vidtsköfle, gift med grefvinnan Margareta von Ascheberg. Deras dotter Brita fick Gammal-Kjöge på sin lott. Hon gifte sig med grefve Johan August Meijerfelt. Deras son, grefve Carl Fredrik Meijerfelt, sålde 1777 gården till Rasmus Carlsen, hvars ägor gränsade intill Gammel-Kjöge (F. Richardt).

Kjelderup hade fordom tillhört släkten Banner. År 1551 anföres en Kruse som ägare. 1557 skrives Jörgen Barnekow till gården. Då han dog barnlös, öfvergick godset till kronan.

Svenstrup, en urgammal gård, omnämnes redan år 1437, då den ägdes af Steen Basse, som skänkte den till klostret i Antvorskov. Klostret sålde gården år 1454 till biskopsstolen i Roskilde. Roskilde-biskoparne bortförlånade den till sina adliga släktingar. Af sådana länsmän nämnas: Jep Mortensen 1463, Hans Iversen 1494, Jörgen Podebusk 1525. 1536 blef Svenstrup, i likhet med öfriga andliga gods,

lagdt under kronan. 1551 fick konungens "Hofsinde" Michel Sehested Svenstrup i förläning, utan afgift och på lifstid; men skulle han "bygge og boe her i Riget og tage en infödt adelig Jomfru til sin Ægtehustru". Efter honom blef Johan Hansson Barnekow, till Birkholm, länsman på Svenstrup. 1565 pantsattes Svenstrup för 850 Joachimsdaler och 150 guldgyllen till fru Birgitte Bille (F. Richardt).

Nielstrup (en af hufvudgårdarna i det n. v. grefskapet Hardenberg-Reventlow) ägdes 1592 af Johan Hansson Barnekow. Densamma erhöill 1594:

Bönnets län, och 1595:

Roskilde gårds län.

Aakær omnämnes i början af 1400-talet, då gården köptes af biskopen Bo Magnusen i Aarhus och lades under biskopsstolen. Vid reformationen indrogs Aakærs slott och län till kronan. Den förste af kronans länsmän på Aakær var Peder Ebbesen, till Birkelse. Efter honom kom Evert Bild, till Ravnholt 1549. Jörgen Barnekow fick 1553 länsbref på Aakær, där han dog 1567. Han efterträddes af Christiern Munk, till Toberup (J. Richardt).

Höystrup var 1546 pantsatt till en Barnekow för lån till kronan.

Östrup, likaledes pantsatt 1566 till en Barnekow.

Fröland i Norge innehades 1591 af en Barnekow.

Under Christian III, Fredrik II och Christian IV hade släkten *gårdar i Köpenhamn*. Christian Barnekow hade under Fredrik II:s tid inköpt det genom reformationen sekulariserade St. Antonii kloster med tillhörande tomt och därå byggt en gård. Tomten sträckte sig utmed n. v. *Cristenbernikowsstræde* till Antoniistræde. Detta kvarter kom antagligen ur släktens ägo, när Skåne afträddes till Sverige¹.

III.

Sverige.

Släktens första gods i Skåne var:

Vidtsköfle. Namnet har på olika tider skrivits olika: år 1363 Wit-sköle, 1526 Wesköle och Wedskell, 1537 Widskiolde, 1539 Wedskiölle, 1546 Wijdskyld, 1599 Witscholia och på 1700-talet Witschölla. Om namnets härledning hafva rådt olika meningar. Flera svenska historieskrifvare

¹ Släktens danska gods och förläningar i Skåne, se *Sverige*.

hafva ansett, att gården fordom varit ett kloster med namnet *Vita Schola* (lifvets skola); Rhyzelius uppgifver, att klostret stiftades 1158 samt att cistercienser- och bernhardiner-munkar bott där ända till 1537¹. Det kan dock numera anses som afgjort, att man förblandat Vidtsköfle med Vitschöl-kloster i Jutland, som nämnda år blef stiftadt. Uti "Dansk Magazin" hafva uppställts flera gissningar rörande namnets härledning, men alla föga tillfredställande. En annan gissning, som i traktens beskaffenhet söker anledning till benämningen, må anföras, icke därför att den synes mera sannolik, utan emedan den står i samband med skildringen af gårdens belägenhet. Från Olseröd, som är beläget något mer än en half mil söder om Vidtsköfle, och upptill Balsberget vid Råbelöf i Willands härad, går en skogbevuxen ås; den slätt som från denna sluttar mot Östersjön är genomskuren af många vattendrag. På denna slätt, sydväst om Helge-åns krökning vid Yngsjön, ligger Vidtsköfle; trakten är sidlänt, med outtömliga torfmossar, stora sandfält och moras, däremot finner man här inga skogar af hög ålder. Däraf har man slutat, att vattnet här i senare tid sjunkit undan. Af detta förhållande har man velat förklara namnet på så sätt, att första stafvelsen skulle vara besläktad med det gamla "vætr" som betyder våt, fuktig, och den andra stafvelsen, "skjöl", skulle komma af skölja. Denna förklaring är uppställd af generalen friherre Christian Barnekow.

I äldre tider var Vidtsköfle gård belägen norr om byn på en mark,

¹ *Widtsköfle-kloster hafwer varit beläget uti Gerdshärad, ther ej allenast Kyrkian, utan ock en anseelig Herregård hafwer namn af och efter klostret. Hvilket Waldemar, Danmarks Konung, then förste af thet namnet, hafwer anlagt och byggt år 1158. till en åminnelse och tacksägelse, såsom Johannes Messenius beretter, at Gud honom wid lif och helso hulptit ifrå thet förrådiska gästabod, som K. Swen, K. Erik Emunds son, hade uti Roskill med förgift tilreda låtit. Hwad Klosters namn widkommer, så kallade Munkarna thet Viteschola; såsom Johannes Messenius uti sin Kloster-Förteckning nämner thet Coenobium Wittescholense. Men hwadan thetta namnet är taget, är nu swårt att säga. Thorde henda at K. Waldemar, som med härmacht underkufwade sig Land Rügen, hafwer welat til en åminnelse theraf, gifwa thetta nya kloster namn af S. Vitus, som varit the Rügiers synnerliga Helgon. Munkar af Cisterciens- eller Bernhardin-orden hafwa, såsom både Harald Hwitfeldt och Johannes Messenius wetat at beretta, bodt och hushållat uti thetta kloster, in til thes the år 1537, efter thet beslut, som året förrut war gjordt i Köpenhamn, moste gå therifrå och taga sig något annat näringsmedel före. Kloster-hus och ägor kommo tå under Kronan; men hur och när af them är blifwit en Herregård, thet är swårt att säga". Anders Rhyzelius, *Monasteriologia Sviogothica*, Linköping 1740.

som ännu kallas "gamle gård". Byggnaden, som bestått af blott ett enda hus, var grundmurad, och vattengrafvar omgäfvade både borgen och ladugården. Den nedrefs i 16:de århundradet af Jens Brahe.

En fjärdedels mil från Vidtsköfle, nära den nu s. k. Vidtsköfle färja, låg fordom en herrgård, benämnd Egeside. Det fält, där gården legat, kallas ännu Egeside, och från denna plats till Eskilstorp, där fordom kyrkan stått, synas märken efter en genom kärret anlagd väg. Denna gård var troligen äldre än Vidtsköfle. De som innehade den kallade sig efter den Egeside och voro äfven herrar till Vidtsköfle. Den blef sedan förstörd och lagd under sistnämnda gård.

Såsom de äldsta ägarne till Vidtsköfle¹ och Egeside hafva uppställt Harald och Holger Egeside, hvilka antagas hafva lefvat i midten af 1200-talet. De besutto gårdarne gemensamt. Nästföljande ägare är Peder Egeside, riddare, son till en af de förenämnde. Han har år 1300, jämte andre adelsmän, gifvit konung Håkon af Norge försäkran om fri resa till och från Sielfisköhr, där denne skulle möta kon. Erik Menved. I den akt, som sistnämnde konung lät utgå mot grefve Jacob Pors af Halland, beskylles grefven att hafva i många år uppburit räntor af ett Egeside-gods i Halland. Sedan har antagligen Egeside och grefven blifvit vänner, ty 1313 var den förre löftesman vid grefvens förlikning med kung Erik. År 1327 hade Peder Egeside uppdrag af härtig Waldemar att undersöka, huruvida ärkebiskopsstolen hade rätt till Rotne härad på Bornholm. Samtidigt med Herr Peder innehades Vidtsköfle af Werner Brahe, gift med Ingar Egeside, syster till Peder. Hr Werner är den förste, som begagnat Brahenamnet. Han ägde äfven Gyllebo och lefde 1280. Nils Brahe, son af Werner, lefde 1310 och har efter faderns död jämte Peder Egeside ägt Vidtsköfle. Han skref sig äfven till Gyllebo och var gift med Anna Passow, dotter af Ove Passow, till Skabersjö. Hans son Torkel Brahe blef gift med Barbara Axelsdotter Mule och fick med henne Tosterup. Troligen var jämte honom Jens Egeside herre till Vidtsköfle; denne hade en dotter Märtha, som blef gift med Gjord Jenson Drefelt, till Gärsnäs, samt en son Peder Egeside. Efter Torkel Brahe nämnes såsom ägare

¹ *Gregorius Perssön, aff. Withskyste j Skane*, hvilken 1355 utfärdade ett skötebref, är den förste, som med full visshet kan anföras såsom ägare till denna gård. Möjligen var han fader till Holger Gregersson, churuväl dennes far i släktböckerna benämnas Gregers Holgersson. (Ljunggren).

Holger Gregerson Krogenos till Bollerup, hvilken skrifver sig till Vidtsköfle i ett köpebref af 1379. Han var gift 1:o med Margaretha Brammersen och 2:o med Karin Saltenfäst. Huruvida han köpt Torkel Brahes eller dennes sons, Peder Brahes, andel i Vidtsköfle, vet man ej; men troligen hafva Braherna icke upphört att hafva del i denna gård, ty man finner, att Peder Brahes son, Axel Brahe, tillöste sig den andel, som hans syster Margarethas barn hade i Vidtsköfle och Egeside gårdarna. Han utlöste äfven Drefelts barn samt Peder Egeside ur dessa gårdar. Den sednare, som icke var rätt vid sina sinnen, betingade sig vid afträdet underhåll till sin död samt stekt fisk hvarje dag; hvarföre han ock af folket blef kallad Peder Stegefisk. Han var den siste af sin ätt, och efter hans död skall Egeside gård hafva blifvit lagd under Vidtsköfle. Axel Brahe var gift med Holger Krogenos' dotter Holgere och fick med henne svärfaderns del i gården. Han blef sålunda ensam ägare af Vidtsköfle. Axel Brahe lefde omkring 1398—1424. Hans äldste son, Peder Brahe, fick Vidtsköfle och ägde, jämte Tosterup, del i Krageholm och Gyllebo, hvilka 2:ne gårdar han fick med sin fru, Brita Tott, dotter af Bonde Ibson Tott. Brita Tott blef sedan gift med Folmer Knob; efter Knobs död trädde hon i nytt gifte med Johan Oxe. Hon var en rask och hjältemodig kvinna; under hennes änkestånd efter Peder Brahe inträffade Carl Knutssons härjning af Skåne 1452. Sedan svenskarne sköflat landet, drogo de sig uppåt Åhus och under vägen anföllo de Vidtsköfle; men fru Brita förlorade icke modet, utan mottog med sina skjutredskap de angripande svenskarne så kraftigt, att dessa måste draga sig tillbaka med offörrättadt ärende. Peder Brahe efterlämnade två söner, Axel Brahe och Nils Brahe, af hvilka den förre skref sig till Krageholm; under det bägge skrefvo sig till Vidtsköfle. Af ett bref från 1447 finner man, att Axel tillbytt sig en sjättedel af egendomen. Nils Brahe blef äfven ägare af Vanås. Han var gift med Magdalena Brems, dotter af Olof Brems den rike, till Talgö i Norge. Nils Brahe var, liksom brodern Axel, en stor vän af de andlige; man finner, att han 1460 gifvit ett hemman i Eskilstorp och ett i Quittinge till instiftande af ett altare i Svartbrödra-klostret i Rosse i Norge, samt 1485 stiftat ett altare i Vidtsköfle kyrka. Brodern Axel Brahe, riksråd och riddare 1487, dog 1523. Efter dessa båda bröders död öfvergick Vidtsköfle till deras söner Nils Nilsson och Axel Axelsson Brahe, båda på sin

tid ryktbare män. Nils Brahe ägde äfven Vanås. Af ett delningsdokument dat. 1520 ser man, att Lunds domkyrka haft andel i Vanås, ty en del gods skiftades då emellan Nils Brahe och utnämnde ärkebiskopen Jörgen Skotsborg. Under samma tid blefvo många dokument rörande Vidtsköfle flyttade till domkapitlet i Lund, hvarifrån de aldrig kommit till rätta. År 1553 erkände Nils Brahes brorson, Jens Brahe, att han bekommit ett bref, af hvilket syntes, att biskop Börje inlöst Vidtsköfle gård med 300 Rhenska gyllen. I ett annat bref af 1499 gifva Christen Famhoff af Æliholm och hans hustru Dortha Kiølds-dotter $\frac{1}{6}$ af Wedskøla till bröderna Axel och Tyge Brahe. Det synes sålunda som om många vid denna tid haft del i Vidtsköfle. Efter Severin Norrbys olyckliga försök att återinsätta Christian Tyrann, hvaruti han ifrigt understöddes af Nils Brahe, blef denne dömd till döden och afrättad 1529, och hans gods indragna till kronan. Hans kusin Axel Brahe hade under de borgerliga krigen tillhört motsatta partiet och troget tjänat kon. Fredrik I. Till belöning härför och som ersättning för de förluster, han lidit under kriget därigenom att kusinen Nils förstört hans andel i Vidtsköfle, tillät honom kon. Fredrik att 1526 för 1500 danska mark inlösa den till kronan förbrutna del i Vidtsköfle som tillhört Nils Brahe. Axel Brahe var gift med Anna Brok och Sofia Rosencrantz; han dog 1551 på Krageholm. Sönerna Lave Brahe och Jens Brahe delade kvarlåtenskapen så, att Lave tog Krageholm och Jens tog Hammar; men Vidtsköfle besutto de gemensamt. Lave dog barnlös 1567, och ärfdes af sin bror Jens. Redan 1512 hade han bortbytt sin andel i Vidtsköfle till sin broder mot några strögods; men fick åter del i gården, då han 1537 fick bref på kronans gods i Vidtsköfle by jämte gården Hjortholmen. Jens Brahe lät nedrifva den gamla borgen och uppbygga den nya år 1553, hvilket synes af en inskription öfver porten. År 1554 utverkade han, att domkapitlet i Lund lofvade utlämna alla bref rörande Vidtsköfle, som funnes i dess vård, samt förklara dödade alla bref å denna egendom, som kunde finnas i andra personers ägo och i hvilka kapitlet hade någon rätt. Jens Brahe var gift med Anna Bille på Svanholm och hade med henne nio barn. Han dog 1560. Henrik Brahe, son till Jens Brahe, fick Vidtsköfle efter fadern. Utom denna gård ägde han Löberöd, Hvidarp, Osbyholm och en del bondegods i Skåne äfvensom Töllöse i Danmark. Han var riksråd och befallningsman på Bornholm. Under

10 års tid var han plågad af djup melankoli, så att han sällan talade med någon. Han var under denna tid förlofvad med Lena Tott, dotter till riksrådet Tage Tott, till Eriksholm; men kunde icke förmås att gifta sig. Plötsligen blef han åter frisk och gifte sig 1562. Sagan förklarar hans tillfrisknande på följande sätt. Då han en dag som vanligt strök grubblande omkring i mark och skog, mötte han i skogen vid Egeside en liten man, som gaf honom ett med taggar försedt hjul af guld och sade honom, att så ofta han vände detta, skulle han säga: "Hjelp wos du helige Trefoldighed", och han skulle då blifva frisk igen. Brahe lydde rådet och blef frisk. Vidtsköfle gårdsbyggnad har han fortsatt och omkring 1577 fulländat. Öfver flera spisar har han låtit anbringa stenar med sitt och sin hustrus vapen jämte två små taggiga hjul och det nämnda tänkespråket. Äfvenledes insattes på flera ställen bilder af Treenigheten. Detta hjul och det nämnda språket anser general Barnekow hafva gifvit anledning till folksägnen, och med hjulen, såsom sinnebild af lyckans omhvälfningar, förmenar han, att Brahe blott velat framställa en påminnelse om sitt sjukliga och bekymmersamma tillstånd och sitt sednare välstånd. År 1584 köpte Brahe af kon. Fredrik II Borrestads län i Skåne med fiskerätt och bondegods. Han dog 1587. Hans fru dog 1599. De efterlämnade trenne döttrar: Anna, gift med riksmarsken Sten Maltesen Sehested, som fick Löberöd, Margareta, gift med riksrådet Christian Barnekow, som fick Vidtsköfle, och Elsa, gift med riksrådet Henrik Ramel, som fick Osbyholm.

Efter Christian Barnekow, som stupade på Kjölery hed den 24 Februari 1612, fick sonen Hans Barnekow Vidtsköfle. Efter hans död 1630 öfvergick godset på sonen, vice presidenten Christian Barnekow, som blef naturaliserad svensk adelsman 1660, Han dog 1666, och Vidtsköfle tillföll hans son, öfversten Kjell Christoffer Barnekow, gift med grefvinnan Margareta von Ascheberg, som efter mannens död 1700 innehade Vidtsköfle till sin död 1753, hvarefter sonen, generallöjtnanten friherre Christian Barnekow tillöste sig Vidtsköfle af sina syskon. Efter hans död 1818 öfvergick Vidtsköfle på hans äldste son, öfverstekammarjunkaren greve Christian Barnekow.

Denne sålde godset 1826 till bankiren Jöns Hagerman. (Ljunggren.)

Vidtsköfle hade i öfver 200 år tillhört Braherna och därefter li-

kaledes i öfver 200 år stannat inom släkten Barnekow och icke ens bytt ägare, när, efter Roskilde-freden, så många andra skånska släktgods öfvergingo i främmande händer; ty så snart det ändtliga afgörandet om Skånes öden en gång blifvit träffadt, anslöto sig arfvingarna till denna gamla gränsfästning mot Sverige oförbehållsamt till den forna fienden, i striderna mot hvilken deras förfäder gjutit sitt blod. (Weibull).

Rosendal. Godset bildades i början af 1600-talet af riksrådet Anders Bille till Råbelöf, som ärfdes af sin broder Claus Bille till Vanås, gift med Ingeborg Parsberg. De hade 2:ne döttrar: Elisabeth, gift med Hans Barnekow, till Vidtsköfle, och Regitza, gift med Stalder Kaas; den senare ärfde Rosendal. Stalder Kaas dog 1656 och Regitza 1672; de hade inga barn, och gården öfvergick till Elisabeths arfvingar. Sonen, vice presidenten Barnekow, var redan död, men hans änka, Brita Skeel, dåvarande grefvinnan Parsberg, inlöste de kaassiska släktingarnas arfslotter i gården och lämnade Rosendal åt sin son Kjeld Christoffer Barnekow, som 1682 ökade ägorna genom inköpande af en gård i Björka, som tillhörde Christoffer Walkendorff. Efter Barnekows och hans änka grefvinnan Margareta von Aschebergs död kom Rosendal genom dottern Magdalena Eleonoras giftermål till släkten Bennet. (Ljunggren).

Örtofta (Hörtyftæ) nämnes 1283. Det tillhörde i början af 1400-talet riddaren Thruggot (eller Trued Hasse), höfvitsman på Visborg. I början af 1600-talet tillhörde Örtofta genom köp Eske Jörgenson Bille till Ellinge, kom sedan till Eske Brok, vidare till dennes svärson Tyge Brahe, till Tosterup, därpå till riksrådet Frans Lycke (gift med Lisbeth Brok), och såldes af honom 1632 till landsdomaren i Skåne, Henrik Ramel på Beckaskog. Med dennes dotter Elsa kom godset till Christian Barnekow på Vidtsköfle och var inom dennes släkt i mer än hundra år. Genom frih. Christian Kjeldson Barnekows dotter Margareta Magdalena Barnekow kom Örtofta till hofmarskalken Carl Philip Sack

Ellinge. De första kända ägarne äro af Skjalm Hvides, med efternamnet Galen, vidt utgrenade och betydande ätt. På 1200-talet ägdes Ellinge af den mäktige Erland, som genom gifte var i släkt med Hvide-ätten. Han dödades i Rendsborg den 29 Sept. 12.—; var gift med Cecilia Herlufsdotter, en dotter-dotter af Sune Ebbesen. Efter

Erland öfvergick Ellinge på hans son Johannes Erlandsson, som 1258 var *Gilban* i Skåne och höfvitsman på Helsingborg; han dog i fängelse den 25 Dec. 1272. Hans broder Nils Erlandsson, som förde Galen-vapnet, var gift med Elis Pedersdotter, en dotter-dotter af Esbern Snare; han erhöill af kon. Christoffer, Ellinge som belöning för sitt deltagande i öfverfallet på sin broder, den myndige ärkebiskopen i Lund, Jakob Erlandsson, hvilket skedde på dennes gård Gisselborg (nu Gisselberga) vid Landskrona den 5 Februari 1259. Herr Nils ärfdes af sin son Jakob Nielsen, gift med en dotter af Nils Hak och dennes fru, en Putbus. Jakob hade tvänne äldre bröder, hvilka båda skrefvo sig till Ellinge. Hans son, riddaren Niels, skref sig till Ellinge 1333—36; han dog 1350; var gift med Ingeborg Persdotter (Galen) från Näsbyholm. Under sednare hälften af 1300-talet har Ellinge tillhört Tott-släkten: en Nils Åkesson Tott har till Nils Jonsson i Torp utställt ett förpantningsbref lydande på Ellinge och Danstorp; och enligt ett i riksarkivet befintligt pärmebref, dat. den 1 Maj 1371, har denne Nils Jonsson sålt de nämnda egendomarne till Peder Axelson Tott i Herlöf, som dog den 25 April 1376, gift med Juliana Pedersdotter Grubbe. Peder Axelsons dotter Kristina Tott blef ägarinna af panträtten till Ellinge; efter sin mans, riddaren Jep Mun's, död sålde hon egendomen till svågern, riddaren Nils Svensson (Sparre). (Meddeladt af n. v. ägaren frih. Fredrik Wrangel). Efter Nils Svenssons död öfvergick Ellinge på sonen, danska riksrådet Claus Nilsson (Sparre), som var gift med Carl Knutssons halfsyster, Catharina Bjelke. Hans son, den mäktige Nils Clausson, svenskt riksråd, ärfde efter modern Vik i Upland samt efter fadern Ellinge, men blef sistnämnda egendom förlustig, emedan den af kon. Hans indrogs och försåldes till Henrik Krummedige år 1511. Från denne gick Ellinge till svärsonen herr Eske Pedersen Bille. Emellertid utvärkade Nils Claussons dotterson, riksrådet Nils Pederson Bjelke, år 1536, att morfaderns förbrutna danska gods återlämnades till släkten, hvarigenom han äfven återfick Ellinge, som han likväl genast sålde till innehafvaren, Eske Bille; denne lämnade godset i arf till andre sonen, Jörgen Bille, hvilken efter en broders död äfven fick Vallen i Halland, där han dog 1601. Sonen Eske Jörgensson Bille ägde jämte Ellinge äfven Örtofta. Bägge egendomarna gingo, sedan Bille dött barnlös 1619, till hans kusin Eske Brok; ärfdes sedan af dennes svärson Tyge Brahe, till Tosterup,

samt såldes af honom till svågern Frans Lycke. Denne bortbyttte Ellinge mot Söholm i Danmark till jungfru Metta Barnekow (dotter af Christian Barnekow och Margareta Brahe), efter hvilkens död gården ärfdes af hennes brorsdotter Margareta Barnekow, gift med Christoffer Walkendorff, till Maglö gård. Denne dog 1690 och Ellinge tillföll hans äldste son Hans Walkendorff, hvilken 1714 afträdde egendomen för skuld till grefvinnan Margareta von Ascheberg, änka efter öfverste Kjeld Christoffer Barnekow. År 1724 tillföll Ellinge hennes mågar grefve J. A. Meijerfelt och frih. Wilhelm Bennet, af hvilka den senare strax utlöste den förre. Bennet kom äfven genom sitt gifte att ärfva Rosendal. (Höjer).

Tosterup nämnes såsom sätesgård under medeltiden och pantsattes 1374 af riddaren Anders Jakobson Lunge till kon. Waldemar. I början af 1400-talet ägdes gården af riksrådet Jens Grim, hvilket synes af ett bref utfärdadt 1427 på Lambert martyrens dag, hvarigenom han erkänner att han af Hans och af Jöns, abboter i Tommarps kloster, innehaft på arrende prästgården i Gladsax och Munkegården i Jerrestad. Vid den tiden låg borgen på det nuvarande Munka-Tågarps ägor. Sedan har gården kommit till Brahesläkten. Axel Brahe till Tosterup nämnes i handlingar från 1470 och 1481. Dennes son riksrådet Tyge Brahe till Tosterup omtalas i ett bref från 1515. Af hans barn skrifver sig sonen, riksrådet Jörgen, till gården 1563. Denne dog två år senare och änkan fru Inger Oxe satt kvar på gården; hon skrifves till Tosterup i ett bref af 17 Mars 1572. De hade inga barn; men Jörgen tog 1553 till sig sin broder Ottos 7-åriga son, den sedan så ryktbare astronomen Tycho Brahe och uppfostrade honom som sitt eget barn. Jörgens andre brorson Jörgen Ottoson fick Tosterup; han hade därjämte Gundestrup (Kulla-Gunnarstorp); han skrefs till sistnämnda gård 1584 och till Tosterup i en handling från 1597. Han ärfdes af sonen Tönne Jörgenson, hvilken likväl dog ung 1611. Tosterup gick därpå till hans farbröder Knut och Axel och slutligen till den sednares son Tyge, hvilken var herre där 1632. Han dog 1640 och lämnade efter sig ett ruineradt bo. Otto Tott, riksråd och länsman på Malmöhus, köpte Tosterup. Hans dotter löste sig till gården. Hon var gift med den ryktbare Jörgen Krahbe, som arkebuserades såsom förrädare 1678 och hans änka sålde 10 år senare Tosterup till fältmarskalken grefve Rutger von Ascheberg, äfven ägare till Söfdeborg.

Bägge egendomarne kommo till sonen greve Christian Ludvig von Ascheberg, död barnlös 1722. Han ärfdes af systrar och systerbarn; och grefvinnan Margareta von Ascheberg, änka efter öfverste Barnekow, blef slutligen ensam ägarinna af Tosterup, som efter hennes död gick till andre sonen öfverste Rutger Barnekow och efter dennes död innehades af hans änka. Sedan deras bägge döttrar en tid innehaft egendomen, såldes den 1783 till excellensen greve Erik Ruuth och af honom samma år till greve Johan Sparre. (Höjer).

Söfdeborg förekommer redan på 1100-talet under namnet Sigostha såsom en gård tillhörande de mäktiga ärkebiskoparne i Lund. Den låg på en holme i norra delen af Söfdesjön, nära den strand, där sockenkyrkan nu reser sig. Hundra år senare kallas gården Sövede. Den blef vid reformationen indragen till kronan; var länge bortförlänad eller förpantad; bortgafs 1563 till Margareta Ugerup. År 1587 fick Fredrik Lange, till Markegaard på Själland konungens salubref på kronans gård och gods Söfde med en mängd därunder lydande hemman och härligheter, hvarjämte han samma dag fick bref på att Söfde gård och gods skulle under Langes lifstid utgöra en fri birk och birkerätt. Lange uppförde 1597 ett nytt slott. Stället heter sedan Söfdegård, längre fram Söfdeborg. Godset kom efter Langes död 1614 till hans son. År 1639 tillhör Söfdeborg, troligen genom köp, Otto Tott: han var son till Tage Tott, "den skånske kungen", och dog 1656. Sonen, Holger Tott, blef herre till Söfdeborg och ägde det, då Skåne blef svenskt. Liksom bröderna och svågern, Jörgen Krabbe, svor han trohetsed åt Sveriges konung, men hade, under kriget med Danmark 1676, hemliga förbindelser med våra fiender. Han flydde till Danmark, fick sina gods konfiskerade, liksom de andra Tottarne, samt afrättades jämte sina bröder in effigie på Malmö torg. Söfdeborg besattes med svenska trupper, hvilka gjorde ströftåg mot de i denna näjd talrika snapphanarne. Freden återgaf åt Holger hans skånska gods; men han sålde 1682 Söfdeborg till fältmarskalken greve Rutger von Ascheberg, som skref sig greve till Söfdeborg och Ågerup. Sistnämnda gods hade förut hört under Söfdeborg, det såldes 1680 af Holger Tott till en borgare i Malmö; men köptes från denne redan 1682 af Ascheberg. Söfdeborg med Ågerup gick efter Aschebergs död till sonen, greve Christian Ludvig von Ascheberg, hvilken dog barnlös på Söfdeborg, 1722. Godset ärfdes nu af hans systrar

till Björnstorp, när han 1640 köpte Uglarps sätesgård. I midten af 1600-talet tillhörde Björnstorp, likasom Svenstorp, fru Metta Krabbe, född Rosencrantz, genom hvilkens dotter, Metta Krabbe, gårdarna kommo till danska étatsrådet Johan Monrath. Denne står såsom ägare i 1700 års jordebok. Grefvinnan Christina Piper, som ägde stora fordringar i Monrathska boet, satte sig i besittning af gården och fick slutligen vid en 1725 uppgjord förlikning behålla såväl Toppeladugård som Björnstorp för intecknad skuld till stora belopp. Hon började omskapa Björnstorp till en ordentlig herrgård och uppförde den där befintliga hufvudbyggnaden. Genom testamente kom Björnstorp jämte Assarstorp och Uglarp till grefvinnan Pipers dotter, Hedvig Maria Sture, hvilken åter sålde gårdarne till frih. Fredrik Gyllenkrook på Svensstorp. (Höjer). 1761 såldes gården samt Uglarp för 130,000 dal. s:mt till frih. Adolf Fredrik Barnekow, hvilken dock efter några år nödgades återsälja den till förre ägaren.

Moholm (i Wästergötland) förvärfvades 1636 af riksamiralen Carl Carlsson Gyllenhjelm; men såldes af honom samma år till riksskattmästaren friherre Gabriel Bengtsson Oxenstierna, hvilken år 1650 brukade stället till sätesgård. Med Oxenstiernas dotter Margareta kom Moholm till riksrådet Friherre Axel Carlsson Sparre, som dog 1679. I 1670 års jordebok står likväl icke han utan sonen, frih. Carl Sparre, såsom ägare till Moholm, hvilket af honom beboddes. År 1725 tillhörde Moholm hans arfvingar och 1750 sonen, generalmajoren frih. Carl Sparre. Genom dennes dotter Beata synes egendomen hafva kommit till hennes man, landshöfdingen greve Adam Otto Lagerberg och efter honom till sonen greve Sven Otto Adam samt till dennes son greve Otto Henrik Adam Lagerberg, hvilken enligt uppgift 1820 försålde den till greve C. J. von Hermanson. År 1850 tillhörde stället frih. Adolf Christian Barnekow; hvarefter det öfvertogs af dennes svåger, frih. Sten Miles Sture på Hallandsberg.

Spannarp tillhörde på 1500-talet släkten Giedde, öfvergick sedermera till Grubbe-släkten. Jacob Grubbe till Vegeholm sålde Spannarp 1646 till Patrik Dumbar, hvars änka och barn innehade gården 1658. Bland svenska ägare märkas: fältmarskalken greve G. O. Stenbock, dennes måg greve Gustaf Douglas, öfversten J. Cedercrantz på Vegeholm samt hans son och 2:ne döttrar. På 1800-talet ägdes Spannarp af majoren P. W. Brummer, och öfvergick på hans svärson frih.

Kjell Barnekow och på dennes son frih. Robert Barnekow, som sålde Spannarp till frih. Axel Gyllenstierna.

Hessleholm ägdes 1610 af riksrådet Christian Barnekow. (J. Richardt).

Förläningar:

Nyköpings slottslän (sid. 8) innehades af riddaren Raven Barnekow 1365—75, då det lämnades till riksdrotset Bo Jonsson Grip;

Dalarne med Bergslagen innehades af densamme 1366—68, likaledes *Västmanland* (västra delen) 1375.

Bosjökloster (sid. 34) var fordom ett berömdt nunnekloster af Benediktinerorden; dess stiftare säges vara Thor Tott, "den skäggi-ge", hvilken var den förste af denna ätt, som öfvergick till kristendomen; han lefde på 1100-talet och var befallningsman i Skåne. 1537 gafs klostret i förläning åt Lunds siste ärkebiskop Torbern Bille, sedan han blifvit lössläppt ur sitt fängelse. Jämte Bosjökloster erhöll han 5 af Lunds stifts gårdar i Snogeröd och deras fiskerätt i Ringsjön, utan afgift, men med förbindelse att underhålla nunnorna. 1545 fick Hans Mortenson Barnekow expektans på Bosjökloster, som han tillträdde efter Billes död 27 December 1551, och 1553 erhöll han följebref till de bönder, hvilka Bille innehaft. Han dog den 9 Febr. 1559 och hans änka, Metta Oxe, öfverlämnade klostret den 24 April s. å. till Sten Rosensparre. (Ljunggren).

Lundagård och St. Peders kloster innehades 1595 af riksrådet Christian Barnekow. Densamme erhöll 1597 efter Prebeen Gyldenstjerne:

Mölmöhus slott och län (sid. 41), som han 1602 afträdde till Sigvard Grubbe.

Lindholm var under medeltiden sätesgård med ett starkt befästt slott; från början enskild egendom öfverläts det 1339 af ägaren Johan Uffesen till konung Magnus Eriksson; lades sedan under kronan. 1360 benämnes Andreas Jacobsen "Advocatus castri Lindholm". 1442 gaf konung Christoffer Lindholms slott och län (innefattande Oxie, Bara, Jerrestads och Herrestads härader) som lifstidsförläning åt ärkebiskop Hans Laxmand. 1527 pantsatte Fredrik II Lindholm till riksrådet Mauritz Sparre på Svaneholm (Höjer). Riksrådet Christian Barnekow öfvertog 1597 Lindholm, som han afträdde till Sigvard Grubbe 1602, då han fick:

Landskrona slott och län (sid. 43), som han innehade till sin död 1612.

Släktens namn.

Några författare hafva uttalat den förmodan, att släkten uppkallats efter det gamla godset Barnekow i Mecklenburg. Men då, såsom förut påpekats, flera byar och gårdar med samma eller liknande namn finnas på vidt skilda håll, torde det ligga närmare till hands att antaga, att dessa egendomar uppkallats efter släkten. — Namnet Barnekow anses allmänt vara af vendiskt ursprung hvilket också synes vinna stöd däraf att byn Barnekow i Gressow i forna tider varit bebodd af vender. Man har velat härleda namnet från det vendiska *Baran*, en vädur, och *kow*, besläktadt med det tyska Kopf. Enligt en annan förklaring, som dock synes föga tillfredsställande, skulle namnet härledas från det gammaltyska *Bar*, fri, ädel, och den vendiska ändelsen *kow* eller *ow*, en gård, borg, hvilken sednare ändelse förekommer i otaliga ortnamn i Mecklenburg och Pommern, och som antagligen ersatt den urgamla ändelsen *goe*, hvilken ännu påträffas i Bremen, där den dock fått alltmera vika för *ow* och för de nyare ändelserna *dorf* och *hagen*.

Föröfrigt finns det icke så få gamla mecklenburgska adelsnamn som tydligen äro af vendisk stam. Oaktadt fasta adliga släktnamn i allmänhet icke voro i bruk i Mecklenburg förrän i 12:te årh. — ja, äfven in i det 13:de kunde det förekomma, att bröder icke hade samma familjenamn, utan benämndes efter det ställe de bebodde —, så finnas dock flera exempel på långt äldre släktnamn i Mecklenburg; redan i 10:de årh. voro släktnamn i bruk bland den inflyttade sachsiska adeln.

Släktens vapen.

Den mecklenburgske riddaren Alveric Barnekows vapen från 1270 visar ett mot höger vändt, upprätt stående djur, som mera synes likna en varg än en bock. Johannes Barnekows, canonicus i Ratzeburg, vapen från 1340 föreställer ett framåt vändt bock- eller tjurhufvud. Detta sköldemärke brukades allmänt af de gamle Venderne och föres fortfarande af flera släkter och städer i Mecklenburg; äfven Mecklenburgs eget vapen har från urgamla tider varit ett tjurhufvud. I "neues Wapenbuch", utgifven 1655, afbildas släktens vapen 1359 med ett tjurhufvud i rött fält mellan två örnvingar och på hjälmen en påfågels-

stjært. Enligt någras uppgift har hufvudet varit hvitt, enligt andras svart; andra åter hafva uppgifvit, att sköldemärket skulle föreställa ett bock-hufvud. Ännu 1590 skall detta vapen hafva förts af släkten. Samma vapen tror man sig hafva funnit på en grafsten från 1673 i S:t Michaëls kloster i Lüneburg.

Om de mecklenburgske Barnekowarnes gamla sköldemärken skrifer von Gamm i *Jahrbücher für mecklenb. Geschichte*: "Deren Wapen war ein schwarzer Widderkopf zwischen zwein Flügeln von gleicher Farbe im rothen Felde. Da nun dieses Wapen mit demjenigen, welches die noch in Pommern seyen von Barnekow führen, übereinstimmend ist, nur dass diese noch über den Helm einen Pfauenwedel, natürlicher Farbe haben, so liegt hieraus am Tage, dass sie eines Ursprungs gewesen seyn müssen". Härtill anmärker von Bohlen: "Wenigstens ist die letzere Angabe ganz falsch; Micraelius hat dieselbe veranlasst. Er sagt im letzten Buche seiner *6 Bücher vom Pommerlande*: Barnekowen führen einen Stierkopf zwischen zwein Flügeln, und auf den Helm einen Pfauenschwanz. Lubinus setzt aus Joh. Conrandis Wappenbuche einen Gemenkopf, beides im Schilde im rothen Felde und auf dem Helm, darauf zugleich zwei Federbüsche stehen".

I *Jahresberichte des Vereins für mecklenb. Geschichte* omnämnes en grafsten i Rühns kyrka i Mecklenburg, med inskriften: "Anno domini MCCCLXXX... obiit reymarus barnecow. anno domini MCCCLXXX obiit Anna uxor ejus". Å stenen är afbildad ett sköldemärke föreställande en nedåt vänd vinge, öfver hvilken stå 2 tjurhorn med vidsittande panna och öron. "Das Wapen ist das, wie es scheint, in älterer Zeit ausschliesslich von den Barnekowen in Mecklenburg geführte. Es stimmt genau mit dem in *Westfahlen, Monumenta inedita rerum Germanicarum*, abgebildeten Siegel des Joh. Barnecow v. J. 1340 und dem Siegel des Ritter Raven Barnekow v. J. 1339". (von Bohlen).

Marquard Barnekow, som af von Bohlen antages hafva i början af 1300-talet inflyttat till Rügen från Mecklenburg, förde redan 1336 i vapnet en upprätt stående bock.

På riddaren Dareslav Barnekows, till Kubbelkow, sköld 1378 synes en half röd, åt höger vänd bock i hvitt fält. Landfogden Raven Barnekow, som blef mördad i Stralsund 1453, förde samma vapen, en-

dast med den skillnaden att bocken var vänd åt vänster. Morten Barnekow på Ralsvik hade i sitt vapen 1536 likaledes en half röd krönt bock, åt höger i silfverfält samt på hjälmen tre strutsfjädrar. Med några få undantag hafva samtliga hans efterkommande bibehållit detta vapen. Mortens son, riksrådet Hans Barnekow, förde en half röd krönt bock med stora horn, i silfverfält; på hjälmen samma bock mellan tre strutsfjädrar. Riksrådet Christian Barnekow förde samma vapen. Vice Presidenten Christian Barnekows vapen 1664 var en half röd, åt höger vänd, krönt bock i silfversköld; ur den krönte hjälmen uppstiger den öfre hälften af en röd, krönt bock mellan tvenne strutsfjädrar af silfver. Då generallöjtnanten Christian Barnekow år 1751 upphöjdes i friherrligt stånd, erhöll han följande vapen: en i fyra delar klufven och tvärdelad sköld, belagd med en oval, med gyllene krona betäckt hjärtsköld, som innehåller ättens urgamla sköldemärke: öfre delen af en upprest, åt höger vänd, röd gumse i silfverfält, på hufvudet bärande en gyllene krona. 1:sta eller öfre högra och 4:de eller nedre vänstra fältet är af guld, sträckande sig öfver 2:ne blå snedbjälkar. 2:dra fältet är svart och däruti en upprätt ställd biskopsstaf af guld med kryckan vänd åt höger samt trädd igenom en gyllene krona. 3:dje fältet eller det nedre högra är belagdt med en silfverchef, hvarpå synas tvenne i bredd ställda röda beck-kransar; den öfriga delen af fältet är tvärdelad i tvenne lika delar, af hvilka den öfre intages af åtta schackrutor, som växelvis äro silfver och svart, så fördelade på två rader, att den öfre rutan längst till höger och den nedersta längst till vänster äro svarta. I nedre delen af fältet, hvilken är af silfver, lyser en blå sexuddig stjärna. På skölden stå tvänne med friherrliga kronor betäckta öppna tornér-hjälmar af silfver; mellan dessa en friherrlig krona. Den 1:sta hjälmen (den högra) bär ättens urgamla hjälmprydnad eller öfre delen af en upprest till höger vänd krönt röd gumse mellan tvänne utåt vettande strutsfjädrar; den 2:dra hjälmen för ett blått hjorthorn med 2 grenar på dess vänstra sida och en öfverst på dess högra, omgifvet till höger af en utåt fläktande ving af guld, midt på belagd med en röd bjälke, på hvilken är fästad en beck-krans af silfver, samt till vänster af ett buffelhorn, hvilket till dess öfre och nedre tredjedel är svart men midt på af silfver, och från hvars vänstra sida bjälkvis utgå 3 påfågelsfjädrar i naturlig färg. Skölden hålles till höger af ett upprätt stående, svart, rytande lejon

med uppböjd dubbel svans; samt till vänster af en röd örn med utslagna vingar; bägge utåt vända och med gyllene kronor på hufvudet samt stående på en fotställning af mörk porfyr (Klingspors Vapenbok).

Då friherre Christian Barnekow 1816 upphöjdes i grefligt stånd, blef hans vapen ändradt på följande sätt: 3:dje fältets öfre del är en röd chef belaggd med två gyllene beck-kransar. På skölden stå tre med grefliga kronor betäckta öppna tornér-hjälmar af silfver, af hvilka den mellersta bär ättens urgamla hjälmprydnad (lika med friherrl. ättens 1:sta); den högra är lika med friherrl. ättens 2:dra, med undantag däraf att hjorthornet, förutom de två grenarna på vänstra sidan, har en gren längst ned å dess högra sida; samt att å den gyllene vings röda tvärbjälke är fästad en gyllene beck-krans. På den 3:dje eller vänstra hjälmen reser sig öfre hälften af ett till höger vändt rödt lejon med uppböjd dubbelsvans, hållande i högra ramen en krona och i den vänstra en spira, bägge af guld.¹) Sköldhållarne äro lika med det friherrl. vapnets. Fotställningen är af mörk porfyr, ornerad med en feston af gyllene eklöfskvistar. (Christian Barnekows grefve-diplom.)

Rügen-grenarna föra i skölden en half röd till höger vänd bock i silfverfält; men en del af Silvitz-linjen, till hvilken de i Danmark nu lefvande Barnekowarne höra, för en *hel* upprätt stående (springande?) röd bock, hvarigenom deras vapen får en slående likhet med förutnämnde mecklenburgske riddaren Alvericus Barnekows vapen från 1270. Dessutom för Silvitz-linjen hvarken påfågelsjädrar eller kronor. Som hjälmprydnad har hela Rügen-grenen den halfva uppstigande bocken. Icke håller Kubbelkow-linjen för kronor; men på hjälmen står bocken mellan två påfågelsjädrar.

Samma vapen fördes af den nu utdöda Poseritz-linjen.

Ralsvik-Lancken-linjen har den ofvan beskrifna svenska skölden och hjälmen från 1664. Då öfverforstmästaren Christoph Gottlieb Barnekow, till Teschvitz, 1825 upphöjdes i friherrligt stånd, ändrades hans vapen endast med tillfogande af två friherrl. kronor och fick sålunda följande utseende: på skölden en half bock utan krona; öfver skölden en friherrl. krona; däröfver står hjälmen med friherrl.

¹ Denna hjälmprydnad återfinnes i friherrl. ätten Hamiltons till Hageby vapen. Grefve Christian Barnekows moder var Ulrika Hamilton af Hageby,

krona, ur hvilken uppstiger den halfva bocken mellan två påfågelsfjädrar ¹).

Afbildningar af barnekowska vapen finnas bl. a.: i *E. J. Westphalen, Monumenta rerum Germanicarum*; på *Lubinsche Charte von Pommern und Rügen*; i *Novus Atlas von Guil und Blaeu*, Amsterdam 1648; i *Siebmachers Wappenbuch* (das Wappen des mecklenburgschen Geschlechts); på *von Hagenows Charte der Insel Rügen*; i *I. Th. Bagmihls pommersche Wappenbuch*; i *C. A. Klingspors vapenbok*; i *A. W. Stjernsteds vapenbok*.

Beskrifningar på släktens vapen finnas: hos *Micrael, Alt-Pommernland*; i *Ch. von Medings Nachrichten von Adelligen Wappen*; hos förenämnde *Bagmihl*; i *Jahrbücher für Mecklenb. Geschichte, von Gamm*; i *Julius von Bohlen, der Bischoffs-Roggen auf Rügen*.

¹ Eine Wappen-Verbesserung die höchst vorteilhaft gegen das bunte geschmacklose Durcheinander der Schwedischen sogenannten Wappen-Verbesserungen absticht. (von Bohlen)

PERSON-REGISTER.

- ABSALON, 1100-talet, biskop. 72, 76
ADOLF FREDRIK, kronprins af Sverige. 66
ADLERSTRÅLE AGNETA, 1779—1805; g. m. majoren Rutger Christoffer Barnekow, till Ralsvik. 71
—>— DAVID EHRENFRED, 1745—1819, ryttmästare. 71
—>— ELISABETH EUPHROSYNE, se Ehrencrona
AHLEFELDT FREDRIK, 1588. 39
VON AHNEN ANNA, af Mulitz, 1634; g. m. Morten Barnekow, till Kubbelkow. 24
—>— ANNA, se Zuhm, af Uselitz
—>— CHRISTINA, se von Günterberg
—>— DOROTHEA MARGARETA, 1600-talet; g. m. Henrik Steffen Barnekow, till Kubbelkow. 30
—>— MARTIN FREDRIK, till Datzow, 1600-talet. 30
—>— STEFFEN, Büdel, 1600-talet, 24
VON AHRENBERG, furstinna, 1695; g. m. grefve Egmond. 69
ALBREKT AF MECKLENBURG, hertig. 6, 13
ALBREKT AF MECKLENBURG, kon. af Sverige. 4, 7, 13
ALEXANDER III, påfve, 1168. 72
ANNA AF WINDSORF, grefv:a, † 1451, g. m. hertig Barnim VIII af Pommern. 15
ANNA, drottning af Skottland. 40, 41
VON ASCHEBERG CHRISTIAN LUDVIG, grefve till Söfdeborg, 1662—1722, generallöjtnant. 58, 87
—>— ELEONORA, grefv:a, 1663—1737; g. m. landshöfdingen David Maclean. 58, 70
—>— MARGARETA, grefv:a, 1671—1753; g. m. öfversten Kjeld Christoffer Barnekow, till Vidtsköfle. 22, 57, 61, 69, 70, 83, 84, 88, 89
—>— MARGARETA SABINA, grefv:a 1651—1738; g. m. öfversten Göran Lilljehöök af Gällared och Kohlbeck. 58, 87
—>— MARIA ELEONORA, se von Buseck
—>— RUTGER, grefve till Söfdeborg och Ågerup, 1621—93, fältmarskalk. 55, 57, 87
ASMUSSEN, 1700-talet, intendent. 51
—>— CHARLOTTA AMOENE, se Barnekow.
AXBERG CATHARINA CHRISTINA, 1718—92; g. m. Gabriel Magnus Piper. 31
VON BAGEVITZ, till Drigge, 1700-talet, ryttmästare. 27
—>— FREDRIKA, se Barnekow
BANNER, till Kjelderup. 37, 77
BARNEKOW ACHIM, till Gustevel, 1549. 14

BARNEKOW ADOLF. Poseritz, 1700-talet. 31

- > ADOLF CHRISTIAN, frih., till Moholm, 1805—54, adjutant hos Carl XIV Johan. 68, 90
- > ADOLF FREDRIK, frih., till Teschvitz, 1784—1817, major. 29
- > ADOLF FREDRIK, frih., till Björnstorp, 1744—87, kammarherre. 66—67, 90
- > ADOLF GOTTHARD JOACHIM, 1805—39, kammarjunkare. 52
- > ADOLPHINE, Kubbelkow, 1700-talet; g. m. Balthasar von Platen, till Reischvitz och Subzow. 27
- > ADOLPHINE FREDRIKA LOUISE, frih:a, Teschenhagen, f. 1780; g. m. Christoph Julius Fredrik Barnekow, till Klein-Kubbelkow. 27, 29
- > AGNETA, se Adlerstråle
- > AGNETA, se von Platen
- > ALBERT, frih., Teschvitz, 1800-talet, officer. 29
- > ALBREKT AUGUST CHRISTIAN, Silvitz, f. 1769, ryttmästare. 33
- > ALFRED, frih., Teschvitz, f. 1795, kammarherre. 30, 71
- > ALVERICUS, se Warthus
- > ALVERICUS, 1256—72, riddare. 5, 92, 95
- > ANNA, se Bille
- > ANNA, Ralsvik, 1500-talet; g. m. Hans von Normann, till Jarnitz. 21.
- > ANNA, se von Ahnen
- > ANNA, se von Krakevitz
- > ANNA, se von Lohe
- > ANNA, se von Normann
- > ANNA, se von Plessen
- > ANNA, se Ravensberg
- > ANNA, Vidtsköfle, 1606—40; g. m. Henning Walkendorf d. y., till Glorup. 50, 51
- > ANNA EUPHROSYNE, se Brummer
- > ANNA MARIA, se von Hartmansdorff
- > ANNE CHRISTIANE, se Tronier
- > ARVID, till Koseldorf, 1716. 23
- > AUGUST CARL FERDINAND, 1815—68, ryttmästare. 52
- > AUGUSTA, Ralsvik, 1824; g. m. frih. Alfred Barnekow, till Teschvitz. 30, 71
- > BALTHASAR GEORG OTTO, till Poseritz, 1750—1810, officer. 31
- > BALTZAR ADAM, till Reischvitz, 1600-talet. 23
- > BARBARA, se Schmatzhagen
- > BOGISLAV GEORG, Silvitz f. 1738. 32
- > BRITA, se Skeel
- > BRITA, till Gammel-Kjögegaard, 1700—71; g. m. riksrådet greve Johan August Meijerfelt. 57, 61, 62, 77, 88
- > BRITA CHRISTINA, frih:a, Vidtsköfle, 1775—1823; g. m. landshöfdingen greve Otto Thott. 67
- > BRITA ELEONORA, frih:a, Vidtsköfle, 1735—1808; g. m. frih. Fredrik Ulrik Wrangel af Sauss. 66
- > CARL EDVARD FERDINAND, Lancken, 1800-talet. 71
- > CARL JOHAN PRIBBERT, Poseritz, f. 1732, kemmandant i Demmin. 30, 65, 69
- > CARL LUDVIG, frih., till Sissow, 1768—1829, major. 27
- > CATHARINA, se von Bohlen
- > CATHARINA CRHISTINA, se Brummer

- BARNEKOW CATHARINA DOROTHEA, Kubbelkow, 1600-talet. 25
- > CATHARINA MARGARETA, se von Segebaden
- > CATHARINA MARIA, se von Krassow
- > CHARLOTTE, frih:a, Teschvitz, f. 1770. 28
- > CHARLOTTE, se von Kahlden
- > CHARLOTTE, se von Platen
- > CHARLOTTE AMOENE, 1769—1861; g. m. intendenten Asmussen. 51
- > CHARLOTTA MARGARETA, frih:a, Vidtsköfle, 1770—1845; g. m. öfverstelöjtnanten Diedrik R. Brunow. 67
- > CHRISTIAN (Hansson), till Ralsvik, Birkholm och Vidtsköfle, 1556—1612, riksråd. 31, 38, 50, 77, 78, 79, 83, 91
- > CHRISTIAN (son af Hans Christiansson), till Ralsvik och Vidtsköfle, 1626—66, vicepresident. 4, 23, 50, 52, 53, 55, 77, 83, 84, 94
- > CHRISTIAN (Kjeldson) frih., till Vidtsköfle, 1694—1762, landshöfding, generallöjtnant. 32, 57, 63, 83, 94
- > CHRISTIAN (Christianson), frih., Vidtsköfle, 1734—63, stabsfänrik 65, 69
- > CHRISTIAN (Kjellson), grefve, till Vidtsköfle, 1773—1830, öfverste-kammarjunkare. 67, 68, 83, 95
- > CHRISTIAN, till Poseritz, 1690—1740, major. 30
- > CHRISTIAN ADOLF, till Ralsvik, 1735—1804, ryttmästare. 70, 75
- > CHRISTIAN LUDVIG, till Lancken, 1773—1830, löjtnant. 71
- > CRISTIAN MAXIMILIAN JULIUS, Dollahn, 1767—1830, öfverstelöjtnant. 51
- > CHRISTINA, se von Kahlden
- > CHRISTINA, se von Rahleke
- > CHRISTINA, Silvitz, f. 1745; g. m. von Platen. 32, 71
- > CHRISTINA DOROTHEA, Poseritz, 1700-talet; g. m. kapten Bogislav von Kahlden—Savenitz. 31
- > CHRISTINA EUPHEMIA, Kubbelkow, f. 1649, klosterfröken. 25
- > CHRISTINA JOHANNA MAGDALENA, Silvitz. 1765—1819, klosterfröken. 33
- > CHRISTOPHER CHRISTIAN, Resokovitz, 1600-talet. 22
- > CHRISTOPH CHRISTIAN, till Lancken, † 1716. 23
- > CHRISTOPH GOTTLIEB BOGISLAV, frih., till Teschvitz, 1740—1829. 26, 27, 95
- > CHRISTOPH GOTTLIEB, frih., Teschvitz, f. 1781, ryttmästare. 29
- > CHRISTOPH GOTTLIEB RUTGER, frih., Teschvitz, f. 1825, löjtnant. 30
- > CHRISTOPH JULIUS FREDRIK, till Klein-Kubbelkow, f. 1778. 26, 29
- > CLAES EDVARD, frih., Vidtsköfle, 1809—78, ryttmästare. 68
- > CLAUS, 1315, riddare. 6, 33
- > CLAUS, Teschenhagen, 1501. 13
- > CLAUS, till Reischvitz, 1559—1607. 23
- > CLAWES, till Lancken, 1466. 74
- > DARESLAV (DARGUSLAV), 1319, riddare. 14—15
- > DARESLAV, till Kubbelkow, 1378, riddare. 15, 93
- > DOTOTHEA ELEONORA SOPHIA, se von Platen
- > EDVARD, frih., Teschvitz, 1772—1813, öfverste. 28
- > EGGERT, till Neu-Bukow, 1400-talet. 14
- > EGHERD, till Woltersdorph, 1383. 14
- > ELEONORA MARIANA, Tosterup, 1740—1803; g. m. grefve Anders Reinhold Wrangel. 70

- BARNEKOW ELEONORA ULRIKA, Kubbelkow, f. 1785; g. m. kapten Ernst Wilhelm von Kahliden, Neclade. 27
- > ELEONORA, Poseritz, 1779—1809; g. m. öfverstelöjtnanten Carl Ulrik Piper. 31
- > ELISABETH AMALIA CHARLOTTA, frih:a, se Ramel
- > ELISABETH, Poseritz, se von Berglasen
- > ELISABETH, se Bille
- > ELISABETH, se Zuhmen
- > ELSA, se Bülow
- > ELSA, Vidtsköfle, † 1668. 54
- > ELSA, se Ramel
- > ELSA SOPHIE, se Fenger
- > ERIK, till Klein-Kubbelkow, 1471. 74
- > ERIK (Mortenson), till Klein-Kubbelkow, † 1583. 24
- > ERIK (Mortenson), Kubbelkow 1600-talet. 25
- > ERIK (Jörgenson), till Silvitz, † 1670. 24, 31
- > ERIK JOACHIM, Silvitz, 1700-talet. 32
- > ERNST FREDRIK CHRISTOPH, frih., Teschvitz, 1769—91, löjtnant. 28
- > ERNST FREDRIK WILHELM, Silvitz, f. 1767, general. 33
- > EUGÉNIE MATHILDA CHARLOTTE, se Sture
- > EVA CHRISTINA, frih:a, se Gyllenkrook
- > EVA JULIANA, frih:a, Vidtsköfle, 1733—87; g. m. kammarherren Gustaf Adolf Klingspor. 65
- > EVA VICTORIA, frih:a, se Stenbock
- > FRANCISKA, se von Hagemeister
- > FREDRIK (Hanson), Birkholm, 1551—70. 37
- > FREDRIK, till Lancken, 1655. 22
- > FREDRIK BALTHASAR, Poseritz, f. 1723, öfverstelöjtnant. 30
- > FREDRIK CHRISTIAN, till Klein-Kubbelkow, 1749—94. 26, 27
- > FREDRIK CHRISTIAN, (Ravenson), Kubbelkow, † 1743. 26
- > FREDRIK WILHELM CHRISTIAN, f. 1802, kammarherre. 51
- > FREDRIKA, se von der Lancken
- > FREDRIKA, Kubbelkow, 1700-talet; g. m. ryttmästaren von Bagevitz. 27
- > FREDRIKA, frih:a, Sissow, 1700-talet; g. m. Christoph Julius Fredrik Barnekow, till Klein-Kubbelkow. 27, 28
- > FREDRIKE CHRISTINE MATHILDE, af Dollahn, f. 1808. 52
- > GEORG, till Gustevel, 1590. 14
- > GERTRUDE, se von Krassow
- > GOTTLIEB CARL ULRIK, frih., till Sissow, 1800-talet. 28
- > GOTTSCHALK, till Nanterow, 1337—85, riddare. 7, 12
- > GUSTAF FREDRIK WILHELM, frih., Teschvitz, 1779—1838, general. 28—29
- > GUSTAF, frih., Teschvitz, f. 1816, officer. 29
- > HANS, till Silvitz, 1471. 16, 75
- > HANS (Mortenson), till Ralsvik, Birkholm, Bosjökloster, † 1559, riksråd. 3, 4, 21, 33—37, 52, 73, 76, 91, 94
- > HANS (Ravenson), till Teschenhagen, † 1581. 22.
- > HANS (Christianson), till Ralsvik, Birkholm, Vidtsköfle, 1600—30. 50, 52, 83
- > HANS CHRISTIAN, Kubbelkow, f. 1742. 26
- > HANS FREDRIK (Mortenson), Kubbelkow, 1600-talet. 25

BARNEKOW HELENA URSULA, se von Normann

- >— HELMUTH FREDRIK, frih., Teschvitz, 1783—1812, löjtnant. 29
- >— HENNING (Ravenson), till Silvitz, 1477. 16, 31
- >— HENNING (Clausson), till Zolkevitz, 1619. 23
- >— HENNING (Mortenson), till Reischvitz, † 1602. 13, 22
- >— HENNING ERNST, till Silvitz, 1726—60. 32, 51
- >— HENRIETTE, se von Platen
- >— HENRIETTE ANDREA, se Foxwerdt
- >— HENRIETTE, frih:a, se von Cornberg
- >— HENRIK, 1284—99, ridderlig rådsherre. 5
- >— HENRIK, 1311—37, riddare, *ättens stamfader*. 6, 33
- >— HENRIK (Henrikson), 1337—85, armiger, svenskt riksråd. 7, 12, 13, 52
- >— HENRIK (Ravenson), till Retzekow, 1358—96. 12, 33
- >— HENRIK, 1405, clericus i Ratzeburg. 14
- >— HENRIK, till Camptze, 1465. 14
- >— HENRIK, 1441—59, borgmästare i Bützow. 14
- >— HENRIK, (Clausson), till Reischvitz, 1614. 23
- >— HENRIK (Christianson), Vidtsköfle, f. 1599, † s. å. 49
- >— HENRIK, till Reischvitz, 1680. 23
- >— HENRIK AUGUST WILHELM, Poseritz, f. 1771, löjtnant. 31
- >— HENRIK ERNST, Silvitz, † 1678, ryttmästare. 32
- >— HENRIK OTTO, till Poseritz, 1718—89, löjtnant. 30
- >— IDA, frih:a, se von Beyer.
- >— ILSABE, 1000. 2
- >— ILSABE ANNA, Poseritz, 1700-talet; g. m. Henrik von Langen. 30
- >— ILSABE HEDVIG, Kubbelkow, † 1752; g. m. Moritz Bugislav von Normann. 26
- >— ILSABE MARGARETA, se von Gentzkow
- >— ILSABE MARIA, Kubbelkow, 1648—1706, klosterfröken. 25
- >— JARESLAV (JERSCHLAFF), 1466—71. 16, 17
- >— JOACHIM (Mortenson), till Klein-Kubbelkow, 1500-talet. 13, 23, 75
- >— JOACHIM, till Gustevel, 1545. 14
- >— JOACHIM, Kubbelkow, 1557, furstlig rådsherre. 24
- >— JOACHIM, Ralsvik, 1564. 21
- >— JOACHIM, till Silvitz, 1500-talet. 23
- >— JOHAN, 1311, riddare. 6, 33
- >— JOHAN, Ralsvik, 1456. 73
- >— JOHAN, till Warlitz, 1545. 14
- >— JOHAN, (Hansson), till Birkholm, 1555—1603. 38, 76
- >— JOHAN JOACHIM, Reischvitz, † 1690. 23
- >— JOHANNES (PLESSE). 72
- >— JOHANNES, 1253. 5
- >— JOHANNES, 1323, canonicus i Ratzeburg. 6, 92
- >— JUDITH ELEONORA, Poseritz, 1700-talet; g. m. C. von Radeloff. 30
- >— JULIANA, se von Rahleke
- >— JÜRGEN OLOFF, Kubbelkow, 1694, landtdeputerad. 25
- >— JÖRGEN (Erikson), till Silvitz, † 1630. 24, 31.
- >— JÖRGEN (Steffenson), Poseritz, 1700-talet. 30

- BARNEKOW JÖRGEN (Jørgenson), Kubbelkow, † 1663, öfverstelöjtnant. 24
- JÖRGEN (Mortenson), till Kjellerup, † 1567. 21, 33, 77
- JÖRGEN ARNDT, Silvitz, † 1660, kapten. 32
- JÖRGEN CHRISTOPH, till Klein-Kubbelkow, 1700—83. 26
- KIRSTEN, Vidtsköfle, 1628—35. 50
- KJELD CHRISTOFFER, till Ralsvik och Vidtsköfle, 1663—1700, öfverste. 4, 22, 54, 55—57, 61, 83, 84, 86, 89
- KJELL AUGUST, Ralsvik, 1727—50, officer. 70
- KJELL CHRISTOFFER, frih., till Vidtsköfle, 1730—1818, hofjägmästare. 64, 65, 67, 69,
- KJELL CHRISTOFFER, frih., till Spannarp, 1781—1875, major. 67, 68, 91
- KJELL HENRIK, grefve, till Ugerup, 1804—63, kammарherre. 68, 89
- KUNO ERNST, till Silvitz, 1710. 32
- LENA, till Töllöse, 1603—58; g. m. Tönne Friis, till Hesselager. 49, 51, 77
- LOUISE, frih:a, Sissow, 1700-talet. 28
- LOVISA AMALIA, frih:a, se Raab
- LUCIA, se Lucia
- LUCIUS, till Lancken, 1591. 22
- MAGDALENA ELEONORA, Vidtsköfle, 1696—1755; g. m. landshöfdingen frih. Wilhelm Bennet. 57, 84
- MAGDALENA, frih:a, Vidtsköfle, 1742—98; g. m. generalmajoren Joen Ph. Kling-spor. 66
- MALTE AUGUST, frih., Vidtsköfle, 1807—70, major. 68
- MARGARETA, Ralsvik, 1500-talet; g. m. Jörgen von Platen, till Granskevitz. 21
- MARGARETA, se von Ascheberg
- MARGARETA, Vidtsköfle, f. 1625; g. m. Christoffer Walkendorff, till Maglö och Ellinge. 50, 52, 58
- MARGARETA, Silvitz. 1600-talet; g. m. Balthasar von Berglasen, till Teschvitz. 32
- MARGARETA, se Brahe
- MARGARETA DOROTHEA, se von Krassow
- MARGARETA ELISABETH, se von Jasmund
- MARGARETA LOVISA, Tosterup, 1728—86; g. m. öfversten frih. Jacob Wilhelm Bennet, till Rosendal. 70
- MARGARETA MAGDALENA, Silvitz, f. 1746; g. m. von Willich. 32
- MARGARETA MAGDALENA, frih:a, Vidtsköfle, 1729—1805; g. m. hofmarskalken Carl Ph. Sack, till Örtofta. 64, 84
- MARIA, af Lancken, 1689; g. m. 1:o Moritz von Bonow, till Priszvitz, 2:o Ra-ven Barnekow, till Kubbelkow. 25
- MARIA TUGENDREICH, se von Rosen
- MARIANA, frih:a, Vidtsköfle, 1808—48; g. m. ryttmästaren frih. Claes Christian Thott. 68
- MARIANA DOROTHEA, Silvitz, 1736—62; g. m. Johan Philliph von Scheelen. 32
- MARIANA LOVISA, se Macleau
- MARIANA LOVISA, Ralsvik, 1770—1853; g. m. öfverstelöjtnanten Svante Mauritz Carlheim-Gyllensköld. 71
- MARIANNE, frih:a, se von Rommel
- MARKWARD, till Gusteval. 14
- MATHILDA ELISA DOROTHEA JOHANNA, Lancken, 1800-talet. 71

BARNEKOW MARQUARD, 1328—36. 15, 93

- >— MARTIN, se Morten
- >— MATTHÆUS (Mortenson), Reischvitz, 1540—81. 13
- >— MATTHÆUS (Henningson), till Reischvitz, 1581. 23
- >— METTA, se Oxe
- >— METTA, till Ellinge, 1604—40. 49, 51, 86
- >— METTE, Birkholm, 1554—59. 38
- >— MICHEL, till Mahlendorf, 1400-talet. 14
- >— MORITZ ULRIK FREDRIK, Silvitz, 1728—1811, general. 32
- >— MORTEN, d. ä., till Teschenhagen, 1400—34. 13
- >— MORTEN, d. y., till Ralsvik, 1500—40. 13, 19—21, 33 94
- >— MORTEN (Hansson), Birkholm, 1553—77. 38
- >— MORTEN (Joachimson), till Klein-Kubbelkow, 1540. 24
- >— MORTEN (Jörgenson), till Kubbelkow, 1599—1679. 24
- >— MORTEN (Erikson), till Kubbelkow, † 1637. 24
- >— MORTEN (Luclusson), till Lancken, 1628. 22
- >— MORTEN (Ravenson), Teschenhagen, 1591. 22
- >— NICOLAUS, 1311. 14
- >— OTTO MAGNUS, Vidtsköfle, 1698—99. 57
- >— OVE FREDRIK, Vidtsköfle, 1608—27. 50, 51
- >— PHILIP EKHard, Reischvitz, 1694, officer. 23
- >— PHILIP HENRIK, till Reischvitz, † 1763. 23
- >— PRIBBERT EVERT, Kubbelkow, 1675, officer. 22, 25
- >— R., se von Schwanenfeldt
- >— RAVE, 1300-talet. 6
- >— RAVEN, till Retzekow, 1337—85, riddare, riksråd. 4, 7—12, 33, 52, 72, 91, 93
- >— RAVEN (Reimarson), 1401—17. 13
- >— RAVEN, mördad 1453, landtfogde, furstligt råd. 15—18, 93
- >— RAVEN (Ravenson), 1481—90, riddare. 16, 18
- >— RAVEN (Erikson), Kubbelkow, 1600-talet. 24
- >— RAVEN JOHAN JOACHIM, Reischvitz, † 1690. 23
- >— RAVEN LUCIUS (Mortenson), till Lancken, 1523—72. 22
- >— RAVEN (Mortenson), till Kubbelkow, 1639—1704, landtråd. 25
- >— RAVEN NICOLAUS FREDRIK, Kubbelkow, 1738—55, officer. 26
- >— REIMAR (Ravenson), till Koryn, 1358—96. 12, 33
- >— REIJMARUS (DE PLESZE), 1368. 72
- >— REIMER, 1300-talet, riddare. 6
- >— REIMERUS, 1284—99, ridderlig rådsherre. 5
- >— REIMER, till Gustevel. 14, 19
- >— ROBERT MAGNUS, frih., till Spannarp, f. 1831, kammarherre. 91
- >— RUTGER, till Ralsvik, 1695—1772, öfverste. 26, 27, 32, 57, 63, 69—70, 87
- >— RUTGER CHRISTOFFER, till Ralsvik, 1772—1838, major. 30, 71
- >— RUTGER LUDVIG, Ralsvik, 1731—54, fänrik. 70
- >— SABINA, 1100-talet. 2
- >— SIDSEL, Vidtsköfle, 1605—11. 50
- >— SIGMUND, Kubbelkow, 1695, officer. 24
- >— SOPHIA (Dareslavs dotter), 1300-talet. 15
- >— SOPHIA, Birkholm, 1500-talet; g. m. Eiler Gyldenstjerne, till Bistrup. 38

- BARNEKOW SOPHIA, frih:a, Sissow, 1800-talet; g. m. frih. Ulrik Barnekow, Teschvitz 28, 29
- > SOPHIA, frih:a, se von der Lancken
- > SOPHIA AUGUSTA, frih:a, Vidtsköfle, 1802—33. 68
- > SOPHIA JULIANA, Dollahn, se von Johnn
- > STANCHE, 1300-talet. 15
- > STANISLAS EVA AGATHA, frih:a, se Wrede af Elimä
- > STEFFEN HENRIK, till Poseritz, † 1716, major. 25, 30
- > STEFFEN (Steffonson), Poseritz, 1700-talet. 30
- > THEUS, 1300-talet. 13
- > ULLA, frih:a, Sissow, 1800-talet. 28
- > ULRIK, 1307, riddare. 6, 33
- > ULRIK, 1337—85, riddare, riksråd. 7, 12, 52
- > ULRIK, frih., Teschvitz, f. 1816, officer. 28, 29
- > ULRIKA, se von Platen
- > ULRIKA ANNA, se von Usedom
- > ULRIKA frih:a, se Hamilton af Hageby
- > ULRIKA CHRISTINA, frih:a, Vidtsköfle, 1736—1823; g. m. en af rikets herrar grefve Tage Thott. 66, 67
- > ULRIKA ELEONORA, frih:a Vidtsköfle, 1774—1823; g. m. frih. Christian Thott. 67
- > ULRIKA ELEONORA SOFIA, grefv:a, se Wachtmeister af Johannishus
- > ULRIKA MARIA MAGDALENA AMALIA, frih:a Vidtsköfle, 1800—69; g. m. majoren grefve Tage Kjell Thott. 68
- > URSULA ELISABETH, se von Oertzen
- > URSULA MAGDALENA, Kubbelkow, f. 1668; g. m. Christoffer von der Lancken, till Bortitz. 25
- > WARTHUS ÄLVERICUS, 1236, riddare. 5
- > WILHELM ZACHARIAS, till Dollahn, 1730—84, öfverstelöjtnant. 32, 51, 69
- > WILHELMINA, Poseritz, 1700-talet; g. m. von Harder. 31
- > WILHELMINA, Kubbelkow, 1700-talet. 27
- > WILHELMINE MINETTE, Dollahn, 1759—1840; g. m. kapten von Köster. 51
- BARNIM VIII, härtig af Pommern, 1441. 15
- BÄRNIM, härtig af Pommern, 1543. 21, 73
- BÄSSE STEN, till Svenstrup, 1437. 77
- BENNET JACOB WILHELM, frih. till Rosendal, 1718—92, öfverste. 70
- > MAGDALENA ELEONORA, frih:a, se Barnekow
- > MARGARETA LOVISA, frih:a, se Barnekow
- > WILHELM, frih., till Ellinge och Bälteberga, 1680—1740, landshöfding. 57, 86
- BENZELSTJERNA EVA CHARLOTTA, 1788—1875; g. m. generalmajoren grefve Fabian Ernst Wrede af Elimä. 69
- BERCH ELISABETH EUPHROSYNE, 1775—1858; g. m. majoren Peter Wolmar Brummer. 68
- VON BERGLASEN BALTHASAR, till Teschvitz, 1600-talet. 32
- > ELISABETH, 1700-talet; g. m. Henrik Otto Barnekow, till Poseritz. 31
- VON BEYER IDA, 1800-talet; g. m. frih. Adolf Fredrik Barnekow, Teschvitz. 29
- BILD EVERT, till Ravnholt och Aakær, † 1567. 78
- BILLE. 37
- > ANDERS, till Råbelöf och Rosendal, † 1635, riksråd. 84
- > ANNA, Svanholm, 1589; g. m. Johan Barnekow, till Ralsvik och Birkholm. 38

- BILLE ANNA, Svanholm, 1560; g. m. Jens Axelson Brahe, till Vidtsköfle. 82
- > BENT, till Egede, 1553. 76
- > BIRGITTE, Svonstrup, 1565. 78
- > BIRGITTE, till Egede, † 1587. 76
- > BIRGITTE, till Gammel-Kjöge, 1600-talet. 77
- > CLAUS STENSON, till Vanås och Rosendal, † före 1655. 50, 84
- > ELISABETH, Vanås, † 1628; g. m. Hans Barnekow, till Vidtsköfle. 50, 52, 84
- > ERMEGARD, till Egede, † 1587. 76
- > ESKE PEDERSON, till Ellinge och Svanholm; † 1552, dansk rikshofmästare. 85
- > ESKE JÖRGENSON, till Ellinge och Örtofta, † 1619. 85
- > HARTVIG. 1567. 89
- > INGEBORG, till Egede, † 1608. 76
- > INGEBORG, se Parsberg
- > JENS, till Vrellevkloster och Billesholm, 1575. 77
- > JÖRGEN, till Ellinge, † 1601. 85
- > KAREN, se Rönnow
- > LISBETH, till Gammel-Kjöge, 1500-talet. 77
- > OVE, till Töllöse 1555, biskop i Aarhus. 76
- > PEDER, till Svanholm, 1580, riksråd. 38
- > REGITZA, till Rosendal, † 1672; g. m. Stalder Kaas. 52, 84
- > SIDSEL, se Lunge
- > STEN, 1594, befallningsman på Malmöhus. 40
- > TORBEN, till Egede, † 1465, riksråd. 76
- > TORBERN, till Bosjökloster, † 1551, ärkebiskop i Lund. 34, 36, 91
- BJELKE CATHARINE STENSDOTTER, 1400-talet; g. m. riksrådet Claus Nilsson Sparre, till Ellinge. 85
- > NILS PEDERSON, † 1550, riksråd. 85
- BO JOHNSSON GRIP, † 1386, riksdrots. 7, 12, 91
- BO MAGNUSEN, 1400-talet, biskop i Aarhus. 78
- BOGEMAN JOHANNA MARGARETA, 1715—87; g. m. Joachim von Hartmansdorff. 70
- VON BOHLEN CATHARINA, 1600-talet; g. m. Raven Johan Joachim Barnekow, Reischvitz. 23
- BOIJE, frih. (Finland), 1841. 63
- VON BONOW, till Dollahn. 75
- > JAKOB, till Ralsvik och Streu, 1427. 73
- > MARIA, se Barnekow
- > MORITZ, till Priszvitz, 1600-talet. 25
- BRAHE. 80
- > ANNA, till Löberöd, † 1635; g. m. riksmarsken Sten Maltesen Sehested. 51, 52, 83
- > ANNA, se Bille
- > ANNA, se Brok
- > ANNA, se Passow
- > AXEL, till Tosterup, 1470. 86
- > AXEL AXELSON, till Vidtsköfle och Krageholm, † 1551. 57, 81
- > AXEL OTTOSON, till Tosterup och Elved, † 1616, riksråd. 50, 86
- > AXEL PEDERSON, till Vidtsköfle och Krageholm, 1398—1424. 81
- > AXEL PEDERSON, till Vidtsköfle, och Tosterup, † 1523, riksråd. 81, 82
- > BARBARA, se Mulo

- BRAHE BRITA**, se Tott
- > **CARIN**, Tosterup, 1600-talet; g. m. Henning Walkendorf d. y., till Glorup. 50
- > **ELSA**, Osbyholm, † 1619; g. m. riksrådet Henrik Ramel, till Beckaskog. 83
- > **HENRIK JENSEN**, till Vidtsköfle och Löberöd, † 1587, riksråd. 43, 57, 82—83
- > **HOLGERE**, se Krogenos
- > **INGAR**, se Egeside
- > **INGER**, se Oxe
- > **JENS AXELSON**, till Vidtsköfle och Löberöd, † 1560. 57, 80, 82
- > **JÖRGEN OTTOSON**, till Tosterup och Kulla-Gunnarstorp, † 1601. 86
- > **JÖRGEN TYGESON**, till Tosterup och Elved, † 1565, riksråd och viceamiral. 86
- > **KJERSTIN**, se Hardenberg
- > **LAVE**, till Vidtsköfle och Kragholm, † 1567. 82
- > **LENE**, se Tott
- > **MAGDALENA**, se Brems
- > **MARGARETA**, till Vidtsköfle, † 1618; g. m. riksrådet Christian Barnekow, till Vidtsköfle. 43, 49, 51, 83
- > **NILS NILSSON**, till Vidtsköfle och Vanås, † 1529. 57, 81
- > **NILS PEDERSON**, till Vidtsköfle och Vanås, 1460. 81
- > **NILS WERNERSON**, till Vidtsköfle, 1310. 80
- > **PEDER TORKELSON**, till Vidtsköfle, 1400-talet. 81
- > **SOPHIA**, se Rosencrantz
- > **TORKEL NILSSON**, till Vidtsköfle och Tosterup, 1300-talet. 80
- > **TYCHO OTTOSON**, till Knutstorp, 1546—1601. 37, 86
- > **TYGE**, till Vidtsköfle, 1499. 82
- > **TYGE AXELSON**, till Tosterup och Elved, † 1523, riksråd. 86
- > **TYGE AXELSON**, till Tosterup, Ellinge och Örtofta, 1640. 84, 85, 86
- > **TÖNNE JÖRGENSON**, till Tosterup och Hvedholm, † 1611. 86
- > **WERNER**, till Vidtsköfle, 1280. 80
- BRAMMERSEN MARGARETA**, 1300-talet; g. m. Holger Krogenos, till Vidtsköfle. 81
- BREMS MAGDALENA**, 1400-talet; g. m. Nils Pederson Brahe, till Vidtsköfle. 81
- > **OLOF**, till Talgö i Norge. 1400-talet. 81
- BROK ANNE**, † 1524; g. m. Axel Axelson Brahe, till Vidtsköfle. 82
- > **ESKE**, till Örtofta och Ellinge, 1560—1625, riksråd. 84, 85
- > **LISBETH**, Örtofta, 1600-talet; g. m. riksrådet Frans Lykke, till Gisselfeld. 84
- > **BROKKENHUS ANNE**, till Egeskov, 1651; g. m. Henning Walkendorf d. ä., till Glorup. 50
- BRUMMER ANNA EUPHROSYNE**, 1798—1827; g. m. majoren frih. Kjell Christoffer Barnekow, i hans 1:sta gifte. 67
- > **CATHARINA CHRISTINA**, 1809—83; g. m. majoren frih. Kjell Christoffer Barnekow, i hans 2:dra gifte. 68
- > **ELISABETH EUPHROSYNE**, se Berch
- > **PETER WOLMAR**, till Fröllinge och Spannarp, 1757—1829, major. 90
- BRUNOW CHARLOTTA MARGARETA**, se Barnekow
- > **DIEDRIK REINHOLD**, 1783—1820, öfverstelöjtnant. 67
- VON BUCHWALD C. A.** 1702—06, öfverste. 58
- VON BUSECK MARIA ELEONORA**, 1638—98; g. m. fältmarskalken greve Rutger von Ascheberg. 57
- BÖLOW ELSE**, Engeltofta, † 1630; g. m. Hans Barnekow, till Vidtsköfle. 50

- BÖLOW ELSE, se Grubbe
 —→ JOACHIM, till Engeltofta, † 1615, befallningsman på Halmstads slott. 50
 BÖLLE SUSANNA, till Nakkebölle, † 1569; g. m. Claus Eriksen Ravnsberg. 21
 BÖRJE, 1553, biskop. 82
 CARL VI, tysk kajsare. 62
 CARL VIII KNUTSSON, kon. af Sverige. 81, 85
 CARL X GUSTAF " " " 53, 74
 CARL XII " " " 56, 57, 58
 CARLHEIM-GYLLENSKÖLD MARIANA LOVISA, se Barnekow
 —→ SVANTE MAURITZ, 1753—1810, öfverstelöjtnant. 71
 CARLSEN RASMUS, till Gammel-Kjögegaard, † 1789. 77
 CATHARINA AF WERLE, 1441. 15
 CEDERCRANTZ J., till Spannarp, 1689—1754, öfverste. 90
 CHRISTIAN I, kon. af Danmark. 14
 CHRISTIAN II " " " 82
 CHRISTIAN III " " " 22, 35, 36, 52, 73, 76, 78
 CHRISTIAN IV " " " 24, 42, 43, 44, 45, 46, 50, 78
 CHRISTOFFER II " " " 3, 6
 CHRISTOFFER AF BAIERN kon. af Sverige och Danmark. 91
 VON CORNBERG HENRIETTE, frih., 1816; g. m. generalen frih. Gustav W. Barnekow, Teschvitz. 29
 VON CRAMON CLAUS, till Gustevel, 1600-talet. 3, 72
 —→ REIMAR, till Gustevel, 1590. 14
 VON DEPLING — —, 1600-talet; g. m. Erik Joachim Barnekow, Silvitz. 32
 VON DEWITZ — —, 1700-talet; g. m. Carl Johan Pribbert Barnekow, Poseritz. 30
 —→, 1700-talet; g. m. Fredrik Balthasar Barnekow, Poseritz. 30
 DOUGLAS GUSTAF, grefve, till Spannarp, 1648—1705, landshöfding. 90
 DREFELT QJORD JENSEN, till Gärsnäs, 1300-talet. 80
 —→ MÄRTA, se Egeside
 DUMBAR PATRIK, till Spannarp, 1646. 90
 VON DÖBEN, 1700-talet, löjtnant. 65
 DÖCKER CHRISTINA BRITA, grefv:a, 1796—1867; g. m. frih. Fredrik Elov Gyllenkrook, till Sinclairsholm. 68
 DÖRING, grefve, 1753, fältmarskalk. 69
 EBBESEN PEDER, 1540, länsman på Aakær. 78
 EGESIDE HARALD, 1200-talet. 80
 —→ HOLOER, 1200-talet. 80
 —→ INGAR, 1300-talet; g. m. Werner Brahe, till Vidtsköfle. 80
 —→ JENS, till Vidtsköfle, 1300-talet. 80
 —→ MÄRTA, Vidtsköfle, 1300-talet; g. m. Gjord Jensen Drefelt, till Gärsnäs. 80
 —→ PEDER, till Vidtsköfle, 1300-talet. 80
 —→ PEDER, (Jonsson), till Vidtsköfle, 1300-talet. 80, 81
 EGMOND, grefve, 1695. 69
 —→, grefv:a, se Ahronberg
 EHRENBORG CATHARINA ULRIKA, f. 1779; g. m. frih. Johan Jakob Raab. 68
 EHRENCRONA, 1759, löjtnant. 64
 —→ ELISABETH, 1754—1839; g. m. ryttmästaren David Ehrenfried Adlerstråle. 71
 EHRENSVÄRD GUSTAF JOHAN, frih., 1746—83, envoyé, kammarherre. 66, 67

- ELISABETH, drottning af England. 42, 44
 ERIK, härtig af Sönderjylland, 1315. 6
 ERIK, härtig af Sachsen, 1366. 11
 ERIK II, härtig af Pommern, 1470. 17
 ERIK MENVED, kon. af Danmark. 2, 3, 6, 33, 72, 80
 ERLAND, till Ellinge, 1200-talet. 84
 ERLANDSON ERLAND, 1200-talet, biskop. 85
 —→ JAKOB, 1200-talet, biskop. 85
 ERNST, härtig af Pommern, 1591. 22
 FAMHOFF CHRISTIAN, till Vidtsköfle, 1499. 82
 —→ DORTHA, se Kiølsdotter
 FENGER ELSE SOPHIE, 1834; g. m. Adolf Gottlieb Joachim Barnekow, Dollahn. 52
 FLEETWOOD ANNA BEATA, frih:a, 1784—1842; g. m. öfversten frih. Gustaf Fredrik Adam Sture. 68
 VON FLUGE, 1600-talet; öfverstelöjtnant. 22
 FREDRIK, 1256, biskop af Ratzeburg. 5
 FREDRIK I kon. af Danmark. 82
 FREDRIK II " " " 37, 38, 42, 57, 78, 83, 91
 FREDRIK III " " " 25, 53, 74
 FREDRIK III tysk kajsare. 17, 25, 53, 74
 FREDRIK WILHELM III, kon. af Preussen. 27
 FRIIS. 37
 —→ ANNE, se Pødebusk
 —→ ANNE, 1600-talet; g. m. Axel Walkendorf. 49
 —→ LENE, se Barnekow
 —→ MARGRETHE, Tølløse, 1665. 55, 77
 —→ NILS, till Hesselager, † 1610. 49
 —→ TÖNNE, till Hesselager, † 1639, befallningsman på Stjernholm. 49, 77
 —→ VIVEKE, se Gyldenstjerne
 VON GAGERN — —, 1722: g. m. 1:o von Berglasen, 2:o Fredrik Christian Barnekow, Kubbelkow. 26
 GALTUNG LAURITZ, till Björnstorp, 1640. 89
 VON GENTZKOW ILSABE MARGARETA, 1723; g. m. Christian Barnekow, till Poseritz. 30
 GERSDORFF, till Lillö, 1600-talet 88
 GERT AF HOLSTEIN, grefve. 1300-talet. 6
 GIEDDE, till Spannarp. 1500-talet. 90
 OJØE METTA, † 1536; g. m. Johan Oxe, till Nielstrup. 36
 GOTTSCHALK, 1229—35, biskop af Ratzeburg. 2
 VON GRAVENITZ, 1700-talet; g. m. Leonard von Rahleke, till Prosnitz. 30
 GRIM JENS, till Tosterup, 1427, riksråd. 86
 GRUBBE ELSE, † 1628; g. m. Joachim Bülow, befallningsman på Halmstads slott. 50
 —→ JAKOB, till Spannarp, 1646. 90
 —→ SIGVARD, till Hofdala och Torup, † 1636. 39, 44, 91
 GUNNARSSON BIRGER, 1502, ärkebiskop i Lund. 89
 GUSTAF III, kon. af Sverige. 66
 GYLLENHJELM CARL CARLSSON, frih. 1574—1650, riksamiral. 90
 GYLLENKROOK CHRISTINA BRITA, frih:a, se Dücker

- GYLLENKROOK EVA CHRISTINA, frih:a, 1818—39; g. m. frih. Adolf Christian Barnekow, till Moholm. 68
- >— FREDRIK ELOF, frih., till Sinclairsholm, 1785—1864, major. 68
- >— FREDRIK GUSTAF, frih., till Björnstorp, 1724—95, hofmarskalk. 66, 90
- >— MARIA ULRIKA, frih:a, 1758—87; g. m. frih. Hans Henrik Ramel, Öfvedskloster. 67
- GYLDENSTJERNE EILER, till Bistrup, 1618. 38
- >— PREBEEN (PREDBJÖRN), till Vosborg, † 1616, riksråd. 38, 43, 91
- >— SOPHIE, se Barnekow
- >— VIVEKE, † 1613; g. m. Nils Friis, till Hesselager. 49
- GYLLENSTIERNNA AF LUNDHOLM AXEL, frih., till Spannarp, f. 1857. 91
- GYLLENSTIERNNA AF BJÖRKÖSUND OCH HELJÓ JOHAN, grefve, 1635—80. 56
- VON OÜNTERBERG-CALUS CHRISTINA, 1600-talet; g. m. Martin Fredr. von Ahnen, till Datzow. 30
- GÖDING BEATA, se Myre
- >— MICHEL PEDERSEN, till Björnstorp, † 1588. 89
- VON HAGEMASTER FRANCISKA, Clausdorf, 1800-talet; g. m. frih. Gottlieb Carl Ulrik Barnekow, till Sissow. 28
- HAGERMAN JÖNS, Vidtsköfle, 1826, bankir. 83
- HAMILTON FLORENTINA, grefv:a, 1750—73. 66
- >— GUSTAF DAVID, grefve, till Barsebäck, 1699—1788, en af rikets herrar. 66
- HAMILTON AF HAGEBY CARL FREDRIK, frih., till Hedenlunda, 1705—53, hofmarskalk. 65
- >— HELENA MAGDALENA, frih:a, se Wrangel till Adinal
- >— ULRIKA, frih:a, Hedenlunda, 1748—84; g. m. hofjägmästaren frih. Kjell Christoffer Barnekow, till Vidtsköfle. 65, 67, 95
- HANS, kon. af Danmark. 99
- HARDENBERG KJERSTIN, till Eskebjerg, † 1639; g. m. riksrådet Axel Ottoson Brahe, till Tosterup och Elved. 50
- VON HARDER, 1700-talet. 31
- >— WILHELMINA, se Barnekow
- VON HARTMANSDORFF ANNA MARIA, 1745—1822; g. m. Christian Adolf Barnekow, till Ralsvik. 70
- >— JOACHIM CHRISTOFFER, 1696—1762, major. 70
- HEDVIG ELISABETH CHARLOTTA, härtiginna af Södermanland.
- VON HENNING GUSTAF, till Sissow, 1700-talet, öfverste. 27
- HENRIK, härtig af Mecklenburg, 1307. 5, 33
- HENRIK LEO, " " " 1329. 6
- HENRIK (HÄNGAREN), härtig af Mecklenburg, 1300-talet. 13
- HENRIK, " " " 1375. 8
- HENRIK X, härtig af Pommern, 1459. 17
- HENRIK (PINGUIS), härtig af Schwerin, 1456. 19
- VON HERMANSON CARL JOHAN, grefve, till Ferna och Moholm, 1795—1871. 90
- HEYDEN ILSABE, af Gross Toylow, 1600-talet; g. m. Hans Henrik von Krassow, till Schweikvitz. 23
- HOLCH KNUD, 1669. 55
- HOPFGARTEN, till Gustevel. 72
- HORN AF EKEBYHOLM ADAM, grefve, 1717—78, riksråd. 62, 66
- >— ANNA, se Meijerfelt

- HORN AF ÅMINNE GUSTAF ADOLF, grefve, 1721—93, generalmajor. 69
 HVITFELDT ARILD, till Lillö, 1575, rikskansler. 42, 88
 —→ HENRIK, till Lillö, 1634. 88
 HÅKON, kon. af Sverige och Norge. 11, 12, 80
 INGEBORG WALDEMARS DOTTER af Danmark; g. m. Henrik Hångaren, härtig af Pommern. 13
 IVERSEN HANS, 1494, länsman på Svenstrup. 77
 JAKOB VI, kon. af Skottland. 40, 44
 JAKOBSEN ANDREAS, till Lindholm, 1360. 91
 JAKOBSEN NILS, till Ellinge, 1330, riddare. 85
 JAROMAR, furste af Rügen, 1192. 14
 VON JASMUND MARGARETA ELISABETH, † 1694; g. m. 1:o Philip Julius von Kahlden, 2:o; Baltzar Adam Barnekow, till Reischvitz. 23
 JENS, 1427, biskop af Roskilde. 73
 JOACHIM FREDRIK, kurfurste af Brandenburg, 1603. 44
 JOHAN AF HOLSTEIN, grefve, 1329. 6
 JOHAN, härtig af Mecklenburg, 1260. 5
 JOHAN, " " " 1395. 13
 JOHAN XXI, härtig af Pommern, 1459. 17
 JOHAN FREDRIK, härtig af Braunschweig-Lüneburg, 1587. 39
 JOHAN FREDRIK, kurfurste af Sachsen, 1547. 36
 JOHANSEN PEDER, 1421, biskop af Roskilde. 73
 VON JOHNN CHRISTIAN GOTTFRIED, 1735, vice ståthållare i Holstein. 51
 --→ SOPHIA JULIANA, 1735—1803; g. m. Wilhelm Zacharias Barnekow, till Dollahn. 51
 JUUL MALTE, till Birkholm och Maltesholm, riksråd, † 1648. 76
 KAAS IVER, till Rosendal, 1667. 55
 --→ REGITZA, se Bille
 --→ STALDER, till Rosendal, † 1656. 84
 VON KAHLDEN — —, 1614; g. m. Henrik Barnekow, till Reischvitz. 23
 --→ ANNA, till Schoritz, 1500-talet; g. m. Martin von Normann, till Jarnitz. 21
 --→ BOGISLAV, till Savenitz, 1700-talet, kapten. 31
 --→ CHARLOTTA, 1700-talet; g. m. Henrik August Wilh. Barnekow, Poseritz. 31
 --→ CHRISTINA, 1500-talet; g. m. Erik Barnekow, till Klein-Kubbelkow. 24
 --→ ERNST WILHELM, till Neclade, 1700-talet, kapten. 27
 --→ PHILIP JULIUS, till Savenitz, 1600-talet. 23
 --→ ZACHARIAS, 1600-talet. 23
 KIELDSDOTTER DORTHA, Vidtsköffe, 1503; g. m. Christen Famhoff. 82
 KLEMENTSEN THURE, till Gammel-Kjöge, 1356. 77
 KLINCKOWSTRÖM HEDVIG AMALIA CHARLOTTA, 1777—1810; g. m. 1:o öfverstelöjntanten Otto Reinhold Möllersvärd, 2:o excellensen grefve Hans Gabriel Trolle—Wachtmeister. 68
 KLINGSPOR EVA JULIANA, se Barnekow
 --→ GUSTAF ADOLF, till Westanå och Brahehus, 1722—65, kammarherre. 65
 --→ JOEN PHILIP, till Margrethelholm och Tranås, 1714—86, generalmajor. 66
 --→ MAGDALENA, se Barnekow
 KNOBB BRITA, se Tott
 --→ FOLMER, till Gyllebo, † 1452. 81
 KRABBE JYTТА, se Tott

- KRABBE JÖRGEN, till Tosterup och Krageholm, † 1678. 86
 →— METTA, till Björnstorp, 1600-talet; g. m. étatsrådet Johan Monrath. 90
 →— METTE, se Rosencrantz
 VON KRAKEVITZ ANNA, 1500-talet; g. m. Morten Barnekow d. y. till Ralsvik. 21
 →— ELISABETH, se von Normann
 →— JOACHIM, till Potlos, 1500-talet. 21
 VON KRASSOW CATHARINA MARIA, 1743; g. m. Jörgen Christoph Barnekow, till Kubbelkow. 26
 →— ELSEBE, af Pansewitz, 1600-talet; g. m. Philip Morten von Normann. 25
 →— GERTRUDE, af Dambahn, 1540; g. m. Morten Barnekow, till Klein-Kubbelkow. 24
 →— HANS HENRIK, till Schweikvitz, 1600-talet. 23
 →— ILSABE, se Heyden
 →— MARGARETA DOROTHEA, 1600-talet; g. m. Philip Ekhard Barnekow, till Reichvitz. 23
 KROGENOS GREGERSON HOLGER, till Bollerup och Vidtsköfle, 1363. 81
 →— HOLGERE, Vidtsköfle, 1400-talet; g. m. Axel Pederson Brahe, till Vidtsköfle. 81
 →— KARIN, se Saltenfelt
 →— MARGARETA, se Brammersen
 KRUMMEDIGE HENRIK, till Ellinge, † 1530. 85
 KRUMPEN, till Gammel-Kjöge, 1400-talet. 77
 VON KRUSE ELISABETH SOPHIA, af Varchow, 1600-talet; g. m. ryttmästaren Olof von Segebaden. 25
 VON KÖNIGSMARCK OTTO, grefve, 1639—88, fältmarskalk. 32
 VON KÖSTER WILHELMINE, se Barnekow
 →— — —, 1700-talet, kapten. 51
 LAGERBERG ADAM OTTO, grefve, till Moholm, 1729—98, landshöfding. 90
 →— OTTO HENRIK ADAM, grefve, till Moholm 1788—1859. 90
 →— SVEN OTTO ADAM, grefve, till Moholm, 1759—1805. 90
 VON DER LANCKEN CHRISTOFFER, till Bortitz, 1600-talet. 25
 →— FREDRIKA, till Plüggentin, 1700-talet; g. m. Fredrik Christian Barnekow, till Klein-Kubbelkow. 26
 →— PHILIP, till Lütkevitz, 1805. 75
 →— SOPHIA, 1700-talet; g. m. frih. Carl Ludvig Barnekow, till Sissow. 28
 →— URSULA, se Barnekow
 LANGE FREDRIK, till Söfdeborg, † 1614. 87
 LANGE KJELD, † 1658. 54
 VON LANGEN HENRIK, 1700-talet. 30
 →— ILSABE ANNA, se Barnekow
 LAXMAND HANS, 1442, ärkebiskop. 91
 LEIJONSKÖLD AUGUSTIN, frih., † 1682, landshöfding. 56
 LILJENSTOCK, till Lillö, 1661. öfverste. 88
 LILLIEHÖÖK AF OÅLLARED OCH KOHLBÄCK GÖRAN, † 1727, öfverste. 58, 88
 VON LINDE AXEL, till Axelvåld, 1699, major. 88
 VON LOHE ANNA, till Scharfsdorff, 1545; g. m. Johan Barnekow, till Warlitz. 14
 LUCIA, 1800-talet; g. m. Reimar Barnekow, till Koryn. 13
 LUDOLF, 1286, biskop af Ratzeburg. 5
 LUNGE ANDERS, till Tosterup, 1374, riddare. 86
 →— ANDERS JEPSEN, till Egede, † 1430, riksråd. 76

- LUNGE SIDSEL, Egede, † 1503; g. m. riksrådet Torben Billo. 76
- LYCKE FRANS, till Örtofta och Gissolfeld, † 1665, riksråd. 84
- LÖWENHJELM C. G., greve, 1790—1858, envoyé, landshöfding. 62
- MACLEAN DAVID, frih., till Gåswadeholm, † 1708, landshöfding. 58, 70
- >— ELEONORA, frih:a, se von Ascheberg
- >— MARIANA LOVISA, frih:a, 1701—75; g. m. öfversten Rutger Barnekow, till Ralsvik. 70
- MAGNUS, härtig af Mecklenburg, 1375. 8
- MAGNUS ERIKSSON, kon. af Sverige. 4, 7, 11, 52, 91
- MARGARETA, unionsdrottning. 13, 76, 88
- MAXIMILIAN, prins af Würtemberg, 1706. 58
- MEIJERFELT ANNA, grefv:a, 1722—79; g. m. riksrådet greve Adam Horn af Ekebyholm. 62
- >— BRITA, grefv:a, se Barnekow
- >— CARL FREDRIK, greve, till Ugerup, 1721—91, kammarherre. 62, 77, 89
- >— JOHAN AUGUST, greve, till Söfdeborg, 1664—1749, riksråd, generalguvernör 59, 61, 77, 88
- >— JOHAN AUGUST, greve, till Söfdeborg, 1725—1800, fältmarskalk. 62
- >— LOVISA AUGUSTA, grefv:a, se Sparre af Sundby
- >— ULRIKÅ MARGARETA, grefv:a, 1719—28. 61
- >— WOLMAR, greve, † 1739, rysk fältmarskalk. 62
- MOLTKE OTTO, till Stridfelt, 1456, riddare. 18
- MOLTZAHN HENNING, 1470. 17
- MONRATH JOHAN, till Björnstorp, 1700, étatsråd. 90
- >— METTE, se Krabbe
- MORTENSEN JEP, 1463, länsman på Svenstrup. 77
- MULE BARBARA AXELSDOTTER, Tosterup, 1300-talet; g. m. Torkel Brahe, till Vidtsköfle. 80
- MUNK CHRISTIERN, 1567, länsman på Aakær. 78
- MYRE BEATA, till Björnstorp, 1588; g. m. Mikael Pederson Göding. 89
- NAPOLEON I, kajsare. 28, 29
- NICOLAI III, greve af Mecklenburg-Schwerin, 1342. 7, 72
- NICOLAUS (NIELS SKAFFE), 1500, biskop af Roskilde. 20
- VON NORMANN ANNA, af Jarnitz, 1600-talet; g. m. Jörgen Barnekow, till Silvitz. 31
- >— ANNA, se Barnekow
- >— ANNA, se von Kahlden
- >— ELISABETH, 1500-talet; g. m. Joachim von Krakevitz. 21
- >— HANS, till Jarnitz, 1500-talet. 21
- >— HELENA URSULA, 1667; g. m. Raven Barnekow, till Kubbelkow. 25
- >— HENRIK, till grefskapet Streu, 1504. 21
- >— ILSABE HEDVIG, se Barnekow
- >— MARTIN, Jarnitz, 1500-talet. 21
- >— MORITZ BUGISLAV, 1700-talet. 26
- >— PHILIP MORTEN, till Jarnitz, 1600-talet, landtdeputerad. 25
- OLOF, kon. af Danmark och Norge. 13
- VON OLTHOFF —, 1700-talet; g. m. 1:o en Spalding, 2:o Henrik Otto Barnekow, till Poseritz. 31
- >— —, 1700-talet; g. m. Bogislav Georg Barnekow, Silvitz. 32

- VON OLTHOFF CHRISTIAN, f. 1691, regeringsråd i Pommern. 30
- OLUPSEN NILS, till Stegeborg, 1318, marsk. 6
- OTTO, härtig af Pommern-Stettin, 1400-talet. 17
- OVESEN JENS, till Egede, 1387, riksråd. 76
- >— PEDER, till Egede, 1390, riddare. 76
- OXE BRITA, se Tott
- >— INGER, till Tosterup, 1592; g. m. riksrådet Jörgen Tygeson Brahe, till Elved. 86
- >— JOHAN, till Nielstrup, † omkring 1490, riksråd. 81
- >— JOHAN, till Nielstrup och Thorsjö, † 1534, riksråd. 36
- >— METTE, till Töllöse, † 1582; g. m. riksrådet Hans Barnekow, till Birkholm. 36, 37, 54, 76, 91
- >— METTE, se Gjöe
- >— METTE, se Rosenkrands
- >— PEDER, till Gisselfeld och Töllöse, † 1575, rikshofmästare. 37, 76
- >— SIDSEL, till Hjemsgaard, † 1592; g. m. riksrådet Erik Podebusk, till Bistrup. 77
- OXENSTIERNNA AF KORSHOLM OCH WASA EVA MAGDALENA, grefv:a, 1671—1722; g. m. fältmarskalken greve Magnus Stenbock. 64
- >— GABRIEL BENGTSSON, greve till Moholm m. m., 1586—1656, riksskattmästare. 90
- >— MARGARETA, grefv:a, till Moholm, 1617—53; g. m. riksrådet frih. Axel Carlsson Sparre. 90
- VON OERTZEN URSULA ELISABETH, af Lubbersdorff; 1700-talet; g. m. Knut Ernst Barnekow, till Silvitz. 32
- PARSBERG BRITA, grefv:a, se Skeel
- >— CHRISTOFFER, greve till Kongsdal och Frydendal, 1632—71, vicekansler. 54, 77
- >— INGEBORG, NILSDOTTER, † 1665; g. m. Claus Stenson Bille, till Vanås. 50
- >— VERNER TÖNNESON, till Birkholm och Hvidarp, † 1567, riksråd. 76
- PASSOW ANNA, Skabersjö, 1300-talet; g. m. Nils Brahe, till Vidtsköfle. 80
- >— OVE, till Skabersjö, 1300-talet. 80
- PEDER, 1400-talet, biskop af Roskilde. 13
- PEDERSEN UFFE, till Egede, 1354, riddare. 76
- PERSSÓN GREGORIUS, till Vidtsköfle, 1355. 80
- PHILIP JULIUS, härtig af Pommern-Wolgast, 1543. 15, 21, 24, 73
- PIPER CARL GUSTAF, greve, till Süfdeborg, 1737—1805. 88
- >— CHRISTINA, grefv:a, se Törnflycht
- >— HEDVIG MARIA, grefv:a, till Björnstorp, 1697—1767; g. m. generalmajoren frih. Sten Sture, till Sturefors. 90
- >— CARL ULRIK, 1753—1815, öfverstelöjtnant. 31
- >— CATHARINA CHRISTINA, se Axberg
- >— ELEONORA, se Barnekow
- >— GABRIEL MAGNUS, 1721—77, hofintendent. 31
- VON PLATE JÖRGEN, till Granskevitz, 1500-talet. 21
- >— MARGARETA, se Barnekow
- VON PLATEN ADAM, till Parchow, 1600-talet. 23
- >— ADOLPHINE, se Barnekow
- >— AQNETA, 1600-talet; g. m. Henrik Bernekow, till Reischvitz. 23
- >— BALTHASAR, till Reischvitz och Subzow, 1765—1821, kapten. 27
- >— CASPAR WILKEN, till Granskevitz, 1700-talet, kapten. 31
- >— CHARLOTTA, 1700-talet; g. m. Christian Ludvig Barnekow, till Lancken. 71

VON PLATEN CHRISTINA, se Barnekow

—>— DOROTHEA SOPHIA, Granskevitz, 1700-talet; g. m. Bogislav G. Barnekow, Sil-
vitz. 32

—>— HENRIETTA, af Ventz, 1700-talet; g. m. frih. Christoph Gottlieb Bogislav Barne-
kow, till Teschvitz. 27

—>— JOACHIM, till Ventz, Subzow och Reischvitz, 1783. 27, 75

—>— MARIA CAROLINA, af Gurtitz, 1700-talet. 27

—>— ULRIKA, af Granskevitz, 1700-talet; g. m. Balthasar Georg Otto Barnekow, till
Poseritz. 31

PLESSEN (PLETZ) ANNA, 1400-talet; g. m. Morten Barnekow d. ä., till Teschenhagen. 13

—>— JOACHIM, till Barnekow, 1600. 3

—>— JOHANNES (VON BARNEKOW), 1753. 72

—>— (VON PLESZE) REYMARUS, 1368. 72

PODEBUSK ANNE, † 1626; g. m. Tönne Friis, till Hesselager. 49

—>— CLAUDIUS, till Kjörup och Krapperup, † 1616. 49

—>— ERIK, till Bistrup, † 1573, riksråd. 77

—>— JÖRGEN, till Svenstrup, 1525. 77

—>— SIDSEL, se Oxe

PORS JAKOB, grefve af Halland (?), 1363. 80

PREHN JÜRGEN, till Golchen, 1600-talet. 3, 72

PRTBUS (PODEBUSCH), furstliga och greffliga huset till Streu. 21, 30, 31, 32, 70, 73, 75

RAAB CATHARINA, frih:a, se Ehrenborg

—>— JOHAN JAKOB, frih., 1782—1837, kapten. 68

—>— LOVISA AMALIA, frih:a, 1814—81; g. m. majoren frih. Malte August Barnekow. 68

VON RADELOFF C., 1700-talet. 30

—>— JUDITH, se Barnekow

RAVNSBERG ANNA, † 1565; g. m. Jürgen Barnekow, till Kjellerup. 21

—>— CLAUDIUS ERIKSEN, till Nakkebölle, † 1541. 21

—>— JOHAN, † 1512, biskop af Roskilde. 20

—>— SUSANNA, se Bölle

VON RAHLEKE CHRISTINA, af Prosnitz, 1700-talet; g. m. Jürgen Barnekow, Poseritz. 30

—>— LEONARD, till Prosnitz, 1700-talet. 30

RAMEL ELISABETH AMALIA, frih:a, 1780—1816; g. m. grefve Christian Barnekow. 67

—>— ELSA, 1633—58; g. m. vice presidenten Christian Barnekow till Ralsvik och
Vidtsköfle. 54, 84

—>— ELSA, se Brahe

—>— HANS HENRIK, frih., Öfveds-Kloster, 1752—91, major. 67

—>— HENRIK, till Beckaskog, 1601—53, riksråd. 52, 84

—>— MARGARETA, se Skeel

—>— MARIA, frih:a, se Gyllenkrook

—>— OVE, Beckaskog, 1637—85. 55

RANTZAU. 37

—>— FRANTS, † 1612. 48

REEDTZ. 37

VON ROMMEL MARIANNE, 1800-talet; g. m. frih. Gustav Barnekow, Peschvitz. 29

VON ROSEN MARIA TUGENDREICH, 1737; g. m. Jürgen Christoph Barnekow, till Kub-
belkow. 26

ROSENCRANTZ AXEL, till Ugerup, 1553. 89

- METTE, 1600-talet; g. m. — Krabbe, till Björnstorp. 90
- SOPHIA, 1500-talet; g. m. Axel Axelson Brahe, till Vidtsköfle. 82
- ROSENKRANDS. 37
- BIRGITTE, till Vallö, † 1592; g. m. Peder Bille, till Svanholm. 38
- METTE, till Vallö, † 1588; g. m. riksrådet Peder Oxe, till Gisselfeld och Töllöse. 77
- ROSENSPARRE STEN, till Skarhult och Bosjökloster, 1559. 36, 91
- STEN, till Vallö, † 1612. 45, 48
- RUD BIRTE, 1659; g. m. riksrådet Christen Skeel, till Vallö. 54, 77
- RUDOLF AF HABSBURG, kajsare. 42
- RUSSE OTTO, 1342. 7
- RUUTH ERIK, grefve, till Tosterup, 1746—1820, en af rikets herrar. 71, 87
- RÖNNOW JOACHIM, † 1544, biskop i Roskilde. 21
- KAREN, till Hvidkilde, 1500-talet; g. m. Jens Bille, till Billesholm. 77
- SACK CARL PHILIP, frih., till Örtofta, 1726—97, hofmarskalk. 64, 84
- MARGARETA MAGDALENA, se Barnekow
- SALTENFEST KARIN, 1300-talet; g. m. Holger Gregerson Krogenos till Vidtsköfle. 81
- VON SCHEELE, af Neclade, 1700-talet; g. m. Henning Ernst Barnekow, till Silvitz. 32
- A. C., af Neclade, 1700-talet; g. m. vice ståthållaren i Holstein, Christian von Johann. 51
- VON SCHEELEN JOHAN, † 1810. 32.
- MARIANA, se Barnekow
- SCHMATZHAGEN BARBARA, till Ventzvitz, 1500-talet; g. m. Joachim Barnekow, till Klein-Kübbelkow. 23
- SCHUBORDT VALENTIN, 1668. 55
- VON SCHWANENFELDT R., 1700-talet, g. m. frih. Christoph Gottlieb Barnekow, Teschvitz. 29
- SEVERIN (SÖREN) NORRBY, 1526. 82
- VON SEGEBADEN CATHARINA MARGARETA, 1672; g. m. Raven Barnekow, till Kubbelkow. 25
- ELISABETH SOPHIA, se von Kruuse
- OLOF, till Ralow, 1655, ryttmästare. 25
- SEHESTED ANNA, se Brahe
- MICHEL, 1551, länsman på Svenstrup. 78
- STEN MALTESEN, till Holmgaard och Löberöd, † 1611, riksmarsk. 51, 83
- SIGISMUND, kon. af Polen. 44
- SIXTUS V, påfve. 39
- SKEEL BIRTE, se Rud
- BRITA, till Gammel-Kjögegaard, 1638—99; g. m. 1:o vice presidenten Christian Barnekow, till Vidtsköfle, 2:o grefve Christoffer Parsberg, till Kongsdal, 3:o Knud Tott, till Gannö. 54, 55, 77, 84
- CHRISTEN, till Vallö, † 1658, riksråd. 54, 77
- MARGARETA (Ottosdotter), † 1659; g. m. riksrådet Henrik Ramel, till Beckaskog. 54
- SKOTSBORG JÖRGEN, 1520, ärkebiskop i Lund. 82
- SKRAM PEDER, till Ugerup, † 1581, riddare, riksråd. 89
- SKYTTEHJELM HENNING. 1620—1707, biskop i Kalmar. 57
- VON SODENSTJERNA MARIA, 1720—48; g. m. landtrådet Carl von Usedom. 27
- SOOP SOFIA LOVISA, 1682—1745; g. m. riksrådet grefve Claes Sparre. 88

- SPARRE ULFSON CARL, till Tofta, 1317—1407, riksmarsk. 7, 11
 —> CATHARINA, se Bjelke
 —> CLAUD NILSSON, till Ellinge, 1440, riddare, riksråd. 85
 —> NILS CLAUSSESON, till Ellinge, † omkring 1512, riksråd, 85
 —> NILS SVENSSON, till Ellinge, 1413. 85
 —> MAURITZ, till Svaneholm, 1527, riksråd. 91
 SPARRE AXEL CARLSSON, frih. till Sundby och Moholm, 1620—79, riksjägmästare. 90
 —> BEATA, frih:a till Moholm, 1734—87; g. m. landshöfdingen greve Adam Otto Lagerberg. 90
 —> CARL, frih, till Moholm, 1676—1754, generalmajor. 90
 SPARRE AF SUNDBY LOVISA AUGUSTA, grefv:a, 1745—1817, statsfru; g. m. fältmarskalken greve Johan August Meijerfelt, till Söfdeborg. 62
 SPARRE AF SÖFDEBORG CLAES, greve, 1673—1733, riksråd. 88
 —> JOHAN, greve, till Tosterup, 1715—91, generallöjtnant. 87
 STENBOCK EVA MAGDALENA, grefv:a, se Oxenstierna
 —> EVA VICTORIA, grefv:a, 1710—85; g. m. generallöjtnanten frih. Christian Barnekow, till Vidtsköfle. 64, 83
 —> GUSTAF OTTO, greve, till Bogesund, 1614—85, generalguvernör. 53, 90
 —> MÅGNUS, greve, till Vapnö, 1664—1717, fältmarskalk. 56, 64
 STURE ANNA BEATA, frih:a, se Fleetwood
 —> EUGÉNIE, frih:a, 1808—57; g. m. majoren Adolf Christian Barnekow, till Moholm. 68
 —> GUSTAF FREDRIK, frih., 1774—1841, öfverste. 68
 —> HEDVIG, frih:a, se Piper
 —> STEN, frih., till Sturefors, 1681—1730, generalmajor. 90
 —> STEN MILES, frih., till Hallandsberg och Moholm, 1806—75. 90
 STYGGE PEDER, till Holbækgaard, † 1612. 48
 SUHM, 2, 5, 15
 THOTT BRITA CHRISTINA, grefv:a, se Barnekow
 —> CHRISTIAN, frih., 1770—1844, generalmajor. 67
 —> CLAES CHRISTIAN, frih., 1802—46, ryttmästare. 68.
 —> MARIANNE, frih:a, se Barnekow
 —> OTTO, greve, till Skabersjö, 1768—1826, vice landshöfding. 67
 —> TAGE greve, till Skabersjö, 1739—1824, en af rikets herrar. 66, 67
 —> TAGE KJELL, greve, till Skabersjö, 1796—1866, major. 68
 —> ULRIKA CHRISTINA, grefv:a, se Barnekow
 —> ULRIKA ELEONORA, frih:a, se Barnekow
 —> ULRIKA MARGÅRETA, grefv:a, se Barnekow
 TOTT BONDE IBSON, till Krageholm, 1400-talet. 81
 —> BRITA, Gyllebo, † 1475; g. m. 1:o Peder Brahe, till Vidtsköfle, 2:o Folmer Knob, 3:o riksrådet Johan Oxe, till Nielstrup. 81
 —> BRITA, se Skeel
 —> HOLGER, till Söfdeborg, 1682. 87
 TOTT IVAR AXELSSON, till Lillö, 1450. 88
 —> JAKOB AXELSSON, till Lillö, 1300-talet. 88
 —> JYTTA OTTOSDOTTER, till Tosterup, 1670; g. m. Jörgen Krabbe. 86
 —> KNUD, till Gannö och Knutstorp, 1638—1702, geheimeråd. 54, 55, 77, 88
 —> LENA TAGESDOTTER, Osbyholm, † 1599; g. m. riksrådet Henrik Brahe, till Vidtsköfle. 43, 83

- TOTT OTTO, till Tosterup och Söfdeborg, † 1656, riksråd. 86, 87
- PEDER AXELSON, till Ellinge, 1371. 85
- TAGE, till Eriksholm och Skabersjö, † 1565, riksråd. 83
- THOR DEN SKÄGGIGE, till Bosjökloster, 1100-talet. 91
- THRUGGOT, till Örtofta, † 1437, riddare. 84
- TOXWERDT HENRIETTE ANDREA, 1823—65; g. m. Aug. Carl Ferdinand Barnekow. 52
- VON TREUENFELS, till Golchen, 1700-talet. 72
- TROLLE BIRGER, till Lillö, 1554. 88
- BIRGITTA, 1700-talet. 55
- JOACHIM, till Lillö, 1528, riddare. 88
- TRONIER ANNE CHRISTIANE, 1783—1851; g. m. Maximilian Julius Barnekow. 51
- TÖRNFLYCHT CHRISTINA, till Björnstorp, 1673—1752; g. m. riksrådet grefve Carl Piper, till Krageholm, Högstad m. m. 90
- UFFESEN JOHAN, till Lindholm, 1339. 91
- UGERUP (URUP) ARVID, 1567. 89
- AXEL, † 1540. 89
- ERIK JENSEN, 1501. 89
- HENRIK JENSEN, 1502. 89
- MAREN, till Hanaskog, † 1653; g. m. riksrådet Christoffer Ulfeld. 89
- MARGARETA, till Söfdeborg, 1563. 87
- ULFELD CHRISTOFFER, till Ugerup och Svenstorp, † 1652, riksråd, 89
- MAREN, se Ugerup
- ULFSTAND ANNA, till Axelvåld, 1600-talet; g. m. Knud Urne. 88
- AXEL (Melchiorson), till Axelvåld, † 1634. 88
- ELSA, se Wiffert
- MELCHIOR, till Axelvåld, † 1617. 88
- SOPHIE, Barsebäck, † 1625; g. m. Claus Podebusk, till Kjörup och Krapperup. 49
- ULRIK, härtig af Mecklenburg-Stargard, 1453. 15
- URNE, 1524, biskop af Roskilde. 33
- ANNA, se Ulfstand
- KNUD, till Axelvåld, † 1670. 88
- VON USEDOM, af Cantzitz, 1600-talet; g. m. Erik Barnekow, till Silvitz. 31
- CARL BOGISLAV, till Cantzitz och Uddorff (Udars?) 1736, landråd. 27
- MARIA se Sodenstjerna
- ULRIKA ANNA, 1700-talet; g. m. frih. Christoph Gottlieb Barnekow, till Teschvitz. 92
- WACHTMEISTER AF BJÖRKÖ BLECKERT, frih., 1644—1701, landshöfding. 57
- WACHTMEISTER TROLLE AF JOHANNISHUS HANS GABRIEL, grefve, till Trolle-Ijungby m. m., 1782—1871, en af rikets herrar. 68
- HEDVIG AMALIA, grefv:a, se Klinckowström
- WACHTMEISTER AF JOHANNISHUS ULRIKA ELEONORA SOFIA, grefv:a; g. m. kammarherren grefve Kjell Henrik Barnekow, till Ugerup. 68
- WALDEMAR ATTERDAG, kon. af Danmark. 7, 12, 77, 86
- WALKENDORF ANNA, se Barnekow
- ANNA, se Brokkenhuus
- ANNA, se Friis
- AXEL, 1600-talet. 49
- CARIN, se Brahe
- HENNING d. ä., till Glorup, 1600-talet. 50

- WALKENDORF HENNING d. y., till Glorup och Hanaskog, 1649, befallningsman i Odense, 50, 52
- WALKENDORFF CHRISTOFFER, till Ellinge och Maglö, 1621—90, landsdomare i Skåne. 50, 58, 86
- >— HANS, till Ellinge, 1690. 50, 58, 86
- >— MARGARETA, se Barnekow
- WARTISLAY VIII, härtig af Pommern-Wolgast, † 1416. 15
- >— IX, „ „ „ „ „ † 1457. 15, 16
- >— X, „ „ „ „ „ † 1477. 17, 31
- VON WEDEL MATTHIAS, 1466. 17
- WIFFERT AXEL TONNESON, till Axelvold, † 1580, riksråd. 88
- >— ELSA, till Axelvöld, 1600-talet; g. m. Melchior Ulfstand. 88
- WILHELM III, kon. af England. 56
- VILLEROI, härtig, 1695, fransk marskalk. 69
- VON WILlich, 1700-talet. 32
- >— 1829, öfverste. 32
- >— MARGARETA MAGDALENA, se Barnekow
- VAN VITZE VICKE, 1375, fogde i Kalmar. 12
- VITZLAV, härtig af Rügen, 1253. 5
- >— III, „ „ „ „ „ † 1326. 2, 6, 72
- VOGE OTTO, 1450, borgmästare i Stralsund. 16
- WRANGEL ANDERS REINHOLD, grefve, 1722—80, riksråd. 71
- >— ELEONORA MARIANA, grefva, se Barnekow
- WRANGEL AF ADINAL HELENA MAGDALENA, frih:a, 1723—1812; g. m. hofmarskalken frih. Carl Fredrik Hamilton till Hageby. 65
- WRANGEL AF SALMIS CARL GUSTAF, grefve, till Skokloster, 1613—76, fältmarskalk. 53, 55, 74
- WRANGEL AF SAUSS BRITA ELEONORA, frih:a, se Barnekow
- >— FREDRIK ULRIK, frih., till Åkerby, 1719—93, generalmajor. 66
- WREDE AF ELIMÄ EVA CHARLOTTA, frih:a, se Benzelstierna
- >— FABIAN ERNST, frih., 1782—1833, generalmajor. 69
- >— STANISLAS EVA AGATHA, frih:a, 1813—97; g. m. ryttmästaren frih. Claes Edvard Barnekow. 69
- WULDBERG EGGERT, 1400-talet. 13
- ZUHM, till Poseritz, 1500-talet. 75
- >— ANNA, af Uselitz, 1600-talet; g. m. Steffen von Ahnen, till Büdol. 24
- >— STEYSLAF, till Lancken, 1519. 22
- ZUMEN ELISABETH, 1500-talet; g. m. Lucius Barnekow, till Lancken. 22
- >— JÖRGEN, till Marlow, 1500-talet. 22
- VON OERTZEN, till Wüstrow, 1500-talet. 72
- >— URSULA ELISABETH, af Lubbersdorff, 1700-talet; g. m. Kuno Ernst Barnekow, till Silvitz. 32

Tillägg å sid. 117:

WACHTMEISTER AF JOHANNISHUS, ULRIKA ELEONORA SOFIA, grefv:a 1807—50;
g. m. grefve Kjell Henrik Barnekow till Ugerup. 68

Rättelser:

Sid. 114, 4:de raden nedifrån står Peschvitz läs Teschvitz.

- 115, 9:de ” ” • Gannö ” Gaunö
- 116, 3:dje ” ” ” ” • •

Anträd i 6:te led med 64 förfäder för Öfverste Kjeld Christopher Barnekow

